Frederick POHL

colecția Cyborg

PROIECTUL OMUL PLUS

Premiul NEBULA 1978

SERIE NOUĂ

Editura PYGMALION
Ploiești, 2003

COLECȚIA Cyborg

Nr. 28

Proiectul OMUL PLUS

Frederick Pohl

Coperta: Walter Riess

FREDERICK POHL - MAN PLUS
copyright © Frederick Pohl
© 2003 - Editura Pygmalion Ploieşti -
pentru ediţiile în limba română
pentru grafica colecţiei şi a coperţii

PROIECTUL OMUL PLUS

FREDERICK POHL

traducere din limba engleză de Florin
Mircea Tudor

EDITURA PYGMALION
-2003-

"... cărțile lui Pohl oferă un vârf al SF-ului; ele se referă la probleme omeneşti fundamentale, țesute cu abilitate într-o intrigă complexă; aventuă pură şi personaje perfect credibile în decoruri aproape dincolo de limita imaginației... iar în final, când întrebările şi-au găsit răspunsul, apare încă una, la fel de criptică precum spațiul şi timpul înseşi"

Washington Post Book World

FREDERIK POHL - UN CELEBRU NECUNOSCUT

Deşi se numără printre cei şapte "decani" ai science fiction-ului anglo-saxon (alături de Asimov, Clarke, Heinlein, Herbert, Hubbard şi van Vogt), Frederik Pohl este aproape un necunoscut pentru cititorul român. Spun aproape pentru că, totuşi, una dintre cele mai reprezentative nuvele ale sale - The Tunel under the World (Tunelul de sub lume) a reuşit să fie structurată într-una din antologiile prerevoluționare ale genului (Povestiri ciberrobotice, 1986). Cartea pe care o țineți acum în mână sperăm să reprezinte, aşadar, cel mai bun paşaport pentru noi al unuia dintre cei mai prestigioşi scriitori de science fiction ai lumii.

De fapt, puțini scriitori se pot lăuda astăzi că au influențat literatura de science fiction în fiecare aspect al său aşa cum a făcut-o Frederik Pohl, a cărui carieră literară, în linii mari, poate fi divizată în şase etape, tot atâția paşi în dezvoltarea science fiction-ului contemporan.

S-a născut în 1919 în New Zork şi în domeniul SF a făcut aproape de toate. A fost, succesiv, sau chiar simultan, agent literar, redactor şef, recenzent, antologator, critic de film şi, bineînțeles, scriitor de succes, dovedind o vervă satirică exemplară şi o iscusință neîntrecută în a exploata o situație - sau, în general, o idee SF, până la ultimele ei consecințe.

Ca fan, la începutul anilor '30, Pohl s-a dovedit a fi unul dintre cei mai fervenți şi originali membri ai "Ligii Science Fiction" şi membru fondator al clubului "Futurians". La începutul anilor '40, publică primele povestiri SF şi devine editorul a două reviste cunoscute în epocă: "Astonishing Stories" şi "Super Science Sto-

ries". Scrie cu predilecție povestiri de aventuri sub diverse pseudonime, de fapt, o literatură ce nu se deosebea prea mult de ceea ce se scria şi se citea în epocă.

În timpul şi imediat după al doilea război mondial a scris puțin şi a lucrat ca meteorolog pentru Forțele Aeriene, iar mai apoi ca agent literar (printre "clienții" săi s-au numărat, pentru o scurtă perioadă de timp, şi tânărul Asimov). În 1953 revine la science fiction cu romanul The Space Merchants (Negustătorii spațiului), scris în colaborare cu C.M. Kornbluth, o satiră strălucitoare a unei lumi în care reclama domină orice aspect al vieții, o viziune extrem de credibilă a viitorului. De fapt, romanele şi povestirile scrise în această etapă pot fi grupate în subgenul numit "Social Science Fiction". Împreună cu C.M. Kornbluth mai scrie încă nouă cărți, printre care: Gladiator-at-Low, 1955 (Era Gladiatorilor), o continuare a satirei Negustătorii spațiului, analiza resorturilor intime ale unei societăți viitoare, degenerate până la dimensiunea unui coşmar, în care violența este instituționalizată. Alte romane memorabile din această perioadă: Slave Ship, 1957, (Animale de război) şi Woolfbane, 1959, (Semnul lupului), scot la iveală două caracteristici esențiale ce domină scrisul său: un umor sofisticat şi elegant şi lupta personajelor umane de a câştiga controlul asupra propriilor vieți, într-o lume în care nu este recunoscută valoarea individului şi nu sunt respectate valorile umane fundamentale. A treia etapă distinctă a carierei sale începe o dată cu anii '70 şi se va dovedi perioada celui mai mare succes literar al lui Frederik Pohl. Opera sa prezintă considerabile invenții de stil, structură şi acțiune, aşa cum se va vedea mai ales în Man Plus (1976). Romanul povesteşte transformarea unui astronaut într-un cyborg capabil să trăiască pe Marte şi pune în discuție problema demnității umane. Astronautul este considerat mai puțin om şi semenii săi, care însemnaseră ceva pentru el odinioară, sunt acum incapabili să-i înțeleagă noua existență.

Man Plus a fost urmat de Gateway (Poarta), 1977, romanul cu care Frederik Pohl a câştigat toate premiile majore ale genului.

Poarta este, de asemenea, şi o carte aparte structurată: capitolele principale descriu acțiunea de bază, în timp de capitolele secundare, intercalate, o îmbogățesc prin punctul de vedere al naratorului aflat la persoana întâi. Deşi aceste capitole pot fi sărite de un cititor grăbit, ele adaugă considerabil la deplina înțelegere a romanului. Este un experiment ce demonstrează o dată în plus felul în care Frederik Pohl a asimilat lecția "Noului Val" din science fic-

tion-ul american, față de care atât el cât şi Asimov se declaraseră la început ostili. Odată cu trecerea timpului, însă, Pohl s-a dovedit suficient de înțelept pentru a-i recunoaşte virtuțile şi a învăța de la el. Deşi la început nu s-a gândit să scrie o continuare la acest roman, Frederik Pohl n-a scăpat tentației (tot mai prezentă în ultima vreme printre marii scriitori de SF sub forma unor cecuri cu cel puțin şase zerouri în coadă) şi a completat aşa-zisa Heechee Saga cu alte trei romane: Bezound the Blue Event Horizon, Heechee Randez-vous şi The Annals of the Heechee. Credința lui Pohl în fascinația intrinsecă a ştiinței - privită de el drept cel mai spectaculos sport, este evidentă în aceste romane în care transpar multe din teoriile asociate cu începutul Universului.

În fine, începând cu anii '80 se remarcă o perioadă de consolidare, unele dintre lucrările sale de început sunt revizuite, iar altele extinse. Cele mai importante cărți ale acestei etape sunt Syzygy (1982), un roman modern despre consecințele eşecului mult trâmbițatei catastrofe legate de alinierea planetelor, The Years of the City (1984) - o istorie viitoare a oraşului New York, The Coming of the Quantum Cats (1986) - o aventură într-o lume alternativă asezonată cu mult umor, ca şi în cazul confruntării cu celebrii alieni din The Day the Martin Came (1988) şi The World at the End of Time (1990), care reia tema din Land's End (1988), prezentând întâlnirea unei colonii umane cu extratereştri asemănători zeilor.

În New Maps of Hell, Kingslez Amis, unul din primii critici profesionişti ai genului, se referea la Pohl ca la "cel mai consistent şi capabil scriitor de science fiction". Contribuția sa în domeniu a fost enormă, nu în ultimul rând şi datorită muncii asidue de editor. Două dintre cele mai prestigioase reviste de science fiction ale vremii - "Galaxy Science Fiction" şi "If" - au fost conduse de el o bună bucată de vreme; a îngrijit numeroase antologii şi a condus divizia de science fiction a editurilor "Ace" şi "Bantam Books". Într-un cuvânt, se poate spune că Frederik Pohl este una dintre acele figuri impozante ce au reuşit să modeleze substanțial science fiction-ul crescând odată cu el, de la copil la părinte şi apoi la bunic al genului.

Mihai Bădescu

COMENTARII DESPRE FREDERIK POHL

"...romanul deține un sens real al patosului şi absurdității ignoranței umane de a încerca să exploreze un univers de abia înțeles"
New Republic

"... remarcabil pentru portretizarea exploratorilor, care pornesc, cuprinşi de lăcomie şi de teamă, în nave pe care nu le înțeleg şi nu le pot controla"
Times Literary Supplement

"... combină în mod excelent umorul şi umanismul într-un roman al cărui câştig major îl reprezintă totuşi personajele"
Books and Bookmen

"... ceea ce o face atât de interesantă nu este doar satira ocazională, sau umorul de bună calitate, ci faptul că Pohl a reuşit să transmită prezența insistentă a non-umanului: o prezență ce s-ar putea într-adevar să ne hăituiască viitorul"
Spectator

1

Un astronaut şi lumea sa

Este necesar să vă povestesc despre Roger Torraway. 0 ființă umană. Nu are cu adevărat importanță atunci când există opt miliarde în viață. Nu este mai importantă, să zicem decât un singur microcip dintr-o memorie de computer. Dar un singur cip poate avea o importanță capitală atunci când poartă în el un bit esențial, iar Torraway era important exact în acelaşi mod.

Era un bărbat bine. Şi celebru. Sau fusese unul.

Fusese o vreme când Roger Torraway petrecuse în înaltul cerului două luni şi trei săptamâni împreună cu alți cinci astronauți. Toți erau murdari şi excitați dar mai presus de toate erau plictisiți. Dar nu asta l-a făcut celebru. Asta însemna doar "oamenii de care se vorbeşte la buletinul de ştiri", buni pentru două propoziții de la ediția de la ora şapte într-o noapte plicticoasă.

Şi totuşi el chiar a devenit celebru. Oamenii îi cunoşteau numele atât în Baluchistan sau Bechuana cât şi în Buffalo. Fotografia sa a apărut pe coperta revistei Time. Dar celebritatea nu i se datora lui singur. Trebuia s-o împartă cu restul echipajului său de pe laboratorul orbital pentru cã ei au fost norocoşii care au salvat grupul de sovietici care reveneau pe Pământ fară rachete direcționale.

Aşa încât toți au devenit celebri peste noapte. Torraway avea douăzeci şi opt de ani cînd se întâmplau toate acestea şi tocmai se căsătorise cu o profesoară de sculptură, specializată în ceramică, cu păr negru şi ochi verzi. Dorrie cea de pe Pământ îl facea să tânjească iar Hog cel de pe orbită a facut-o şi pe Dorrie o celebritate, fapt care-i plăcea enorm.

Era nevoie de ceva special pentru ca soția unui astronaut să ajungă în atenția mass-mediei. Şi erau atâtea! Toate soțiile semănau atât de mult între ele. Ziariştii obişnuiau să considere că NASA a ales soțiile astronauților la concursurile de frumusețe pentru

Miss Georgia. Toate aveau aceeaşi expresie, de parcă de îndată ce se schimbau de costumele de baie urmau să răsucească în mâini baghetele de dirijat sau să declame "Femei ale speciei umane". Dorrie Torraway arăta puțin mai inteligentă pentru a face aşa ceva, deşi avea cu siguranță frumusețea necesară. Ea a fost singura dintre soțiile astronauților despre care s-a vorbit pe larg în Ladies' Home Journal ("Douăsprezece cadouri de Crăciun pe care le poți coace în cuptorul tău") şi Ms.("Copiii mi-ar distruge căsnicia").

Rog nu se gândea deloc la o familie adevărată. Nu se gândea decât la ceea ce dorea Dorrie, pentru că era topit după ea.

Din punctul ăsta de vedere, era puțin altfel decât colegii săi care, în cea mai mare parte, descoperiseră că jumătățile lor feminine beneficiau de programul spațial. În rest, Torraway semăna cu ceilalți. Deştept, sănătos, inteligent, atrăgător la chip, bine pregătit din punct de vedere tehnic. Ziariştii au crezut o bucată de vreme că şi astronauții înşişi veneau de pe vreo linie de montaj situată cine ştie unde. Diferențele de înălțime dintre ei erau de vreo douăzeci de centimetri, cele de vârstă de vreo duzină de ani, în timp ce culoarea pielii varia în patru nuanțe, de la culoarea ciocolatei cu lapte la cea blond scandinav. Pasiunile lor erau şahul, înotul, vânătoarea, zborul, lansarea cu paraşuta, pescuitul şi golful. Erau prieteni cu senatori şi ambasadori. După ce ieşeau la pensie din serviciul activ, găseau slujbe la companiile aerospațiale sau la diverse întreprinderi ce aveau nevoie de noi imagini publicitare. Slujbele erau bine remunerate. Astronauții erau persoane prețioase. Ei au fost apreciați nu numai de reprezentanții mass-media, ci şi de omul de pe stradă. Şi noi îi apreciam foarte mult.

Ceea ce reprezentau astronauții era un vis. Visul era de neprețuit pentru omul de pe stradă, în special dacă era vorba de o stradă igrasioasă şi urât mirositoare din Calcutta, acolo unde familiile dormeau direct pe caldarâm şi se sculau în zori pentru a face coadă la un blid de mâncare oferit pe gratis. Era o lume neînduplecată şi mizeră, o lume în care spațiul îi oferea un crâmpei de frumusețe şi agitație. Nu mult, dar mai bine decât deloc.

Astronauții formau o mică comunitate bine închegată, situată în jurul localității Tonka din Oklahoma, o comunitate asemănătoare familiilor jucătorilor de baseball. De îndată ce un astronaut zbura în prima sa misiune, el devenea membru al unei ligi majore. De aici înainte, ei deveneau rivali dar şi coechipieri. Se luptau între ei pentru a intra în prima linie şi se sfătuiau unii pe alții de dincolo de tuşă. Dihotomia unui atlet profesionist. Nici un jucător îmbătrânit aflat pe banca de rezerve şi uitându-se la ultimul puşti admis în echipă, nu ar fi fost mai mânios şi îngrețoşat decât rezerva unui echipaj planetar ce urmărea Titularul îmbrăcându-şi costumul.

Rog şi Dorrie se încadrau perfect în comunitate. Îşi făceau uşor prieteni. Erau destul de excentrici pentru a ieşi în evidență, dar nu destul de ciudați pentru a pune pe cineva pe gânduri. Deşi Dorrie nu dorea să aibă copii, ea se purta frumos cu copiii celorlalți. Când Vic Samuelson aflat înspre partea îndepărtată a soarelui nu a fost în contact cu Pământul timp de cinci zile, iar pe Verna Samuelson au apucat-o durerile unei naşteri premature, Dorrie luă cei trei copilaşi ai lor la ea acasă. Nici unul nu avea mai mult de cinci ani. Doi erau încă în scutece şi Dorrie îi schimba fară a se plânge de acest lucru, în timp ce alte soții aveau grijă de casa Vernei, iar Verna însăşi era ocupată să dea naştere celui de-al patrulea copil în spitalul NASA. La petrecerile de Crăciun, Rog şi Dorrie nu erau niciodată cei mai beți, dar nici nu se întâmpla să fie primii care să plece.

Erau un cuplu adorabil.

Trăiau într-o lume plăcută.

În asta erau norocoşi şi ei o ştiau. Restul lumii nu era atât de plăcut. Mici războaie izbucneau mereu în Asia, Africa, şi America Latină. Europa de Vest era uneori redusă la tăcere de greve şi adesea suferea din lipsă de alimente, iar în timpul iernii de caldură. Oamenii erau flămânzi şi mulți erau mânioşi; erau puține oraşele în care o persoană s-ar fi aventurat singură, iar astronauții (şi cosmonauții şi sinonauții) vizitau atât planetele Mercur şi Marte

cât şi Luna, treceau prin halo-urile cometelor şi se învârteau pe orbite în jurul giganților gazoşi.

Însuşi Torraway luase parte la cinci misiuni majore. În prima, zburase pe o navetă pentru a reaproviziona Space-labu, în acele zile în care programele spațiale se puneau din nou pe picioare după o serie de accidente.

Apoi petrecu optzeci şi una de zile într-o statie spațială dintr-a doua generație, acesta a fost punctul culminant , cel care l-a propulsat pe coperta revistei Time. Rusnacii lansaseră o misiune umană spre Mercur, o misiune care ajunsese acolo şi aterizase cu bine, apoi plecase înapoi la fel de bine. Ruşii avuseseră întotdeauna probleme cu rachetele de stabilizare, câțiva dintre primii cosmonauți se treziseră brusc antrenați într-o mişcare de rotație pe care nu reuşiseră s-o oprească şi vomaseră peste tot în navele spațiale. Şi de data aceasta avuseseră probleme şi se folosiră de dispozitivele de corecție.

Aşadar reuşiră să se plaseze pe o orbită eliptică largă în jurul Pământului, dar nu aveau nici un mijloc de a ieşi de pe ea în siguranță, sau de a rămâne acolo în siguranță. Mențineau doar un control aproximativ asupra navei, iar punctul peritean era destul de jos în interiorul ionosferei Pământului pentru a-l încălzi îndeajuns de rău.

Dar Roger şi alți cinci americani se aflau într-o navă spațială proiectată pentru acțiuni de remorcare, având rezervoarele pline pentru încă o jumătate de duzini de misiuni. Sincronizându-şi cursul şi viteza cu Avrora Dva, s-au cuplat cu aceasta şi au salvat cosmonauții. Ce spectacol de îmbrățişări călduroase şi sărutări înfocate! Salvarea a fost sărbătorită pe nava americană folosindu-se şi cele câteva lucruri pe care ruşii au apucat să le ia cu ei, s-au schimbat sucuri de stafide pe pateuri, pe pâine sau pe sandvişuri cu brânză. După încă două orbite, Avrora se transformă într-un meteorit. „Parcă ar fi o ceață strălucitoare aparută pe înserat" comentă Yuli Bronin, cosmonautul ce studiase la Oxford, sărutându-şi din nou salvatorii.

La întoarcerea pe Pământ, fixați cu centuri doi câte doi pe scaune, mai strâns decât o pereche de îndrăgostiți, toți erau eroi şi toți erau adorați , chiar şi de către Dorrie.

Dar asta se întâmpla demult.

De atunci Roger Torraway luase parte la două zboruri circumlunare, supraveghând nava în timp ce specialiştii în radiotelescoape îşi realizau testele orbitale pe marea şi noua oglindă radio de un kilometru aflată pe partea nevăzută a Lunii. Şi în cele din urmă a făcut parte din echipajul ce a fost obligat să părăsească naveta de debarcare pe Marte, un alt prilej în care au avut mare noroc să revină toți pe Pământ într-o singură bucată. Dar până atunci farmecul dispăruse. Fusese doar ghinion şi defecțiuni mecanice, nimic dramatic.

Aşa încât de atunci cea mai mare parte a activității lui Torraway era, ei bine, să zicem diplomatică. Juca golf cu senatorii comisiei spațiale şi făcea naveta între instalațiile eurospațiale de la Zürich, München si Triest. Memoriile sale nu s-au vândut prea bine. A fost rezervă în câte o misiune. Pe măsură ce programul spațial trecea rapid de la stadiul de prioritate națională la cel de exerciții de rutină, Torraway avea din ce în ce mai puțin de lucru.

Şi totuşi acum era rezervă pentru o misiune deşi nu vorbea despre acest lucru când solicita sprijin politic pentru agenție. Nu avea voie. Această nouă misiune umană, ce urma a fi aprobată mai devreme sau mai târziu, era prima din programul spațial clasificată Strict Secretă.

Se aştepta mult de la Roger Torraway, deşi nu era diferit de oricare alt cosmonaut: puțin prea mult antrenați, mult prea puțin folosiți, extrem de nemulțumiți în legătură cu slujbele pe care le aveau, deşi nedoritori de a le schimba cu altele atât timp cât mai exista o şansă ca ele să devină din nou importante. Toți erau asemănători, chiar şi cel care era un monstru.

2
Ce dorea Preşedintele

Bărbatul care era un monstru ocupa un loc important în gândurile lui Torraway. Roger avea un interes special în el.

Stătea în scaunul copilotului la douăzeci şi patru de mii de metri deasupra Kansas-ului, urmărind cum bipul de pe radar avea tendința de a disparea încet de pe ecran.

- Rahat, spuse pilotul. Bipul era un Concordski III sovietic; avioanele CB - 5 îl urmăreau continuu de când radarul îl prinsese deasupra Barajului de acumulare de la Garrison. Torraway rânji în timp ce pilotul mormăi ursuz:

- Îl pierdem. Unde crezi că se îndreaptă? Poate spre Venezuela?

- Ar fi bine, zise Torraway, considerând cantitatea de carburant pe care voi o consumați.

- Mda, făcu pilotul câtuşi de puțin jenat de faptul că depăşise mult limita de 1,5 Mach fixată prin tratate internaționale.

- Ce se întâmplă la Tulsa? De obicei ne lasă să aterizăm direct când avem la bord un VIP ca tine.

- Probabil că un alt VIP mai important tocmai aterizează, răspunse Roger. Nu era o simplă presupunere pentru că ştia cine era VIP-ul respectiv - şi nu există nicăieri un VIP mai important decât Preşedintele Statelor Unite .

- Zbori în mod obişnuit pe chestii din astea, propuse generos pilotul. Vrei să aterizezi, adică atunci când vom primi permisiunea?

- Mulțumesc, nu. Mai bine mă duc să-mi pun lucrurile în ordine. Dar rămase în scaun, privind în jos. Începuseră coborârea şi o îngrămădire pestriță de nori cumulus L-1 se afla chiar sub ei; puteau simți impactul curenților ascendenți de deasupra norului. Torraway îşi luă mâinile de pe comenzi, lăsându-l pe pilot să le

preia. Aveau să treacă curând peste Tonka aflată undeva în dreapta. Se întrebă cum o mai duce monstrul.

Pilotul era încă generos.

- Nu prea mai zbori, aşa-i ?

- Numai când cineva ca tine mă lasă s-o fac.

- Nici o problemă. Oricum cu ce te mai ocupi acum, dacă nu te deranjează întrebarea? Vreau să spun, în afară de a te plimba de ici colo ca un VIP?

Torraway avea răspunsul pregătit pentru aşa ceva.

- Probleme administrative, replică el.

Întotdeauna spunea aşa când oamenii îl întrebau cu ce se ocupa. Uneori cei ce între-bau aveau aprobările necesare pe linie de securitate, nu numai cele acordate de guvern, dar şi cele trecute prin propriul radar existent în mintea sa, radar care-i indica persoanele în care putea avea sau nu încredere. Apoi continuă:

- Eu fac monştrii.

Dacă replicile celorlalți îi arătau că erau şi ei în cunoştință de cauză, atunci mai rostea încă o propoziție sau două.

Nu era nici un secret în legătură cu Proiectul Exomedicină. Toată lumea ştia că ceea ce se petrecea în Tonka era pregătirea astronauților pentru a trăi pe Marte. Ceea ce era secret era modul în care făcea monstrul. Dacă Torraway ar fi spus prea multe, şi-ar fi pus în pericol atât libertatea cât şi slujba. Iar lui Roger îi plăcea slujba. Ea îi permitea drăguței sale soții să-şi desfăşoare activitatea în atelierul de olărit. Îi dădea sentimentul că făcea ceva de care aveau să-şi amintească oamenii şi îi permitea să viziteze locuri interesante. Pe când era astronaut în serviciul activ, fusese în locuri şi mai interesante, dar acestea erau undeva în spațiu şi erau atât de izolate... Lui Torraway îi plăceau mai mult locurile în care mergea în avioane particulare, întâmpinat la sosire de diplomați linguşitori şi femei uşor impresionabile în timpul cocteilurilor. Desigur că mai exista şi monstrul la care trebuia să se gândească, dar nu prea îşi făcea el griji din pricina asta. Nu prea mult.

Se apropiară venind pe deasupra lui Cimarron River sau ceea ce ar fi trebuit să fie torentul întortocheat şi roşu dacă ar fi plouat; pilotul înclină avionul, reduse motoarele şi aterizâ lin.

- Mulțumesc, se adresă Roger pilotului şi plecă să-şi strângă lucrurile aflate în cabina pusă la dispoziția VIP-urilor.

De data aceasta fusese la Beirut, Roma, Sevilla, Saskatoon înainte de a reveni în Oklahoma, iar în fiecare localitate atmosfera fusese mai încinsă. Având în vedere că erau aşteptați la briefing-ul legat de sosirea Preşedintelui, Dorrie urma să-l întâlnească la motelul aeroportului. El se schimbă repede în hainele pe care ea i le adusese. Torraway era bucuros să fie acasă, bucuros de a fi revenit din nou la îndatoririle sale de a produce monştri şi bucuros de a fi iarăşi cu soția sa. În timp ce ieşea de sub duş, simți o rapidă şi puternică dorință erotică. În cap avea un ceas care- i permitea să ştie întotdeauna timpul pe care-l avea la dispoziție în orice moment, aşa încât nu mai era nevoie să-şi controleze ceasul de la mână: mai era timp destul. Nu avea nici o importanță dacă aveau să întârzie câteva minute. Dar Dorrie nu era în scaunul în care o lăsase; televizorul mergea, țigara ei se consuma singură în scrumieră, dar ea dispăruse. Roger se aşează pe marginea patului cu un prosop înfăşurat în jurul corpului până ce ceasul din cap îi spuse că nu mai avea nici un fel de timp disponibil.

Atunci începu să se îmbrace. Îşi lega cravata când Dorrie bătu la uşă.

- Îmi pare rău, spuse ea când el îi deschise. N-am putut găsi automatul de cola. Una pentru tine una pentru mine.

Dorrie era aproape la fel de înaltă ca şi Roger, brunetă după propria ei dorință, cu ochii verzi de la natură. Scoțând o perie din geantă, o trecu uşor peste mâneca şi spatele hainei sale, apoi ciocni cutia de cola cu cea a soțului ei şi bău.

- Mai bine am pleca, spuse ea. Arăți minunat.

- Iar tu arăți apetisantă, replică el punându-i mâna pe umăr.

- Tocmai m-am rujat, îl informă ea, ferindu-şi buzele, dar permițându-i s-o sărute pe obraz. Dar sunt bucuroasă să constat că senoritele nu te-au obosit prea tare.

El chicoti bine dispus; era gluma lor că el dormea cu o fată diferită în fiecare oraş. Îi plăcea gluma. Nu erau adevărate cele câteva experiențe adultere nesatisfăcătoare. Fuseseră mai degrabă aducătoare de necazuri decât agreabile, dar lui îi plăcea să se considere tipul de bărbat a cărui nevastă trebuia să se îngrijoreze de avansurile altor femei.

- Să nu-l lăsăm pe Preşedinte să aştepte, zise el. Plătesc eu nota în timp ce tu aduci maşina.

De fapt nu l-au lăsat pe Preşedinte să aştepte; aveau să treacă mai mult de două ore până să apuce doar să-l vadă.

Roger era familiarizat cu procesul normal de verificare a identității pentru că i se mai întâmplase şi altădată. Nu doar Preşedintele Statelor Unite îşi lua în acele zile superprecauțiile necesare împotriva unor asasini. Lui Roger îi trebuise o zi întreagă pentru a ajunge la Papă şi chiar şi atunci un membru al gărzii elvețiene cu un Beretta în mână stătuse în spatele său în minutele în care se aflase în camera papală de audiențe.

Jumătate din ştabii laboratorului erau prezenți pentru briefing. Pentru această ocazie fusese bine curățat şi frecat holul principal care-şi pierduse astfel aspectul obişnuit de cafenea. Chiar şi tablele şi şervețelele de hârtie folosite ca burete fuseseră dosite pe undeva. În colțuri fuseseră amplasate nişte paravane mobile, iar jaluzelele celor mai apropiate ferestre fuseseră coborâte discret; totul era pregătit pentru percheziția corporală. Roger ştia asta. Urma apoi interviul cu psihiatrii. Dacă toată lumea trecea cu bine şi de acest obstacol, dacă nu se descoperea nici o seringă hipodermică plină cu vreun lichid letal mascată în vreun ac de păr şi dacă nici o obsesie criminală nu era detectată în vreo minte, toți aveau să meargă în sala de conferințe şi aici avea să li se alăture Preşedintele.

Patru membri ai Serviciului Secret luau parte la percheziționarea şi identificarea oaspeților bărbați, deşi doar doi dintre ei erau efectiv implicați. Ceilalți doi stăteau pur şi simplu, pentru a fi gata să scoată repede pistoalele şi să tragă. Personalul feminin din Serviciul Secret (aşa numitele „secretare", deşi Roger le putea vedea armele pe care le purtau) percheziționa soțiile şi pe Kathleen Doughty. Femeile erau percheziționate în spatele unuia din paravanele ce le venea până la umeri, iar Roger putea să-şi dea seama de mersul operației respective după expresia întipărită pe fața soției sale. Lui Dorrie nu-i plăcea să fie atinsă de străini. Erau momente când nu-i plăcea să fie atinsă deloc dar, mai presus de orice, nu de străini. Când îi veni rândul lui Roger acesta înțelese o parte din mânia rece pe care o văzuse pe chipul soției sale. Tipii erau neobişnuit de meticuloşi. Fu căutat la subțioară. I se desfăcu cureaua de la pantaloni şi îi fu cercetat şezutul. I se palpară testiculele. Totul îi fu scos din buzunare; batista din buzunarul de la piept fu scuturată şi împăturită rapid la loc, mult mai îngrijit ca înainte. Catarama de la centură şi cureaua de la ceas fură examinate cu o lupă.

Toată lumea a fost supusă la acelaşi tratament, chiar şi directorul care privea cu resemnare în jurul camerei în timp ce degetele îi cercetau părul creț de sub braț. Singura excepție a constituit-o Don Kayman care, având în vedere importanța ocaziei, îşi pusese sutana şi care a fost condus într-o sală pentru a şi-o scoate.

- Îmi pare rău părinte, spuse agentul, dar ştii cum se procedează în astfel de cazuri.

Don ridică din umeri, plecă împreună cu tipul şi reveni cu o figură iritată. Şi Roger începea să se neliniştească. Se gândi că ar fi fost mai înțelept ca o parte din cei care fuseseră percheziționați să fie preluați de psihiatri. La urma urmei toți erau persoane importante al căror timp era evaluat în bani. Numai că Serviciul Secret avea propriul său sistem de lucru bine împărțit pe etape . Aşa încât primul grup a fost condus spre birourile dactilografelor

– acum amenajate pentru interviuri – abia după ce toată lumea fusese percheziționată.

Psihiatrul care se ocupă de Roger era negru; de fapt culoarea pielii sale era cea a cafelei cu frişcă. Se aşezară unul în fața altuia pe scaunul cu spătarul drept, între genunchii lor distanța fiind doar de optsprezece inci[1]. Psihiatrul declară de la început :

- Voi fi cât mai scurt posibil, încercând să nu pun întrebări stânjenitoare. Ambii părinți sunt în viață?

- Nu, de fapt nici unul nu mai este. Tatăl meu a murit acum doi ani, mama pe când eram la facultate.

- Cu ce se ocupa tatăl tău?

- Închiria bărci de pescuit din Florida. Atent doar pe jumătate la ceea ce spunea, Roger descrise afacerile cu bărci din Key Largo ale părintelui său, în timp ce cealaltă jumătate a minții o folosea pentru a-şi menține autocontrolul pe care obişnuia să-l facă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Arăta el oare destulă iritare la astfel de întrebări? Nu prea multă? Era destul de relaxat? Mult prea relaxat?

- Ți-am văzut soția, zise psihiatrul. O femeie foarte sexy. Te superi că spun asta ?

- Câtuşi de puțin, replică înțepat Roger.

- Unor albi nu le-ar plăcea să audă aşa ceva de la mine. Care-i părerea ta?

- Ştiu că-i sexy, se răsti Roger. Asta m-a făcut să vreau să mă căsătoresc cu ea.

- Te-ai supăra dacă aş merge puțin mai departe şi te-aş întreba cum stai cu relațiile sexuale?

- Nu, bineînțeles că nu – ei bine, la dracu'. Da, mă supăr, spuse sălbatic Roger. Bănuiesc că e ca la toată lumea după câțiva ani de căsătorie.

Psihiatrul se lăsă pe spate privindu-l gânditor pe Roger.

- În cazul dumitale, doctore Torraway, acest interviu este mai mult o formalitate. Ai fost verificat trimestrial în ultimii şapte ani şi de fiecare dată rezultatele au fost normale. Nu există nimic

1. Unitate de lungime egală cu 2,54 cm (N. Tr.)

violent sau instabil în trecutul dumitale. Lasă-mă doar să te întreb dacă ai vreo reținere în a-l întâlni pe Preşedinte ?

- Poate sunt puțin temător, răspunse Roger schimbând tonul.

- Un lucru destul de natural. L-ai votat pe Dash?

- Sigur – la dracu', aşteaptă o clipă. Asta nu-i treaba dumitale!

- Ai dreptate, doctore Torraway. Te poți întoarce acum în sala briefingului.

De fapt nu i-au permis să revină în aceeaşi sală, ci în una mai mică utilizată pentru conferințe. Kathleen Doughty i s-a alăturat aproape imediat. Deşi lucrau împreună de doi ani şi jumătate, ea adopta încă stilul oficial.

- Se pare că ați trecut verificările domnule colonel doctor Torraway, spunea ea cu privirea fixată ca de obicei pe un punct situat undeva deasupra umărului stâng şi cu țigara ținută între fața ei şi a lui.

- Ah, ce bine, un mic chef, adăugă ea şi întinse mâna pe lângă Roger. Un chelner în uniformă de chelner – se afla acolo ținând în mână o tavă cu băuturi. Roger luă un wisky cu sifon, Kathleen acceptă un sherry mic.

- Asigură-te că-l bei pe tot, îi şopti ea. Trebuie să-l bei pe tot, îi şopti ea. Cred că au pus ceva înăuntru.

- Ceva ce?

- Un calmant. Dacă nu bei paharul până la fund, pun un agent înarmat lângă tine.

Pentru a-i face pe plac, Roger dădu pe gât o duşcă de whisky dar se întrebă în sinea sa cum cineva stăpânit de atâtea iluzii şi temeri trecuse atât de uşor de psihiatri. Cele cinci minute petrecute cu psihiatrul său îi întăriseră atitudinea de autocontrol care tocmai punea acum stăpânire pe mintea sa. De ce se simțea neliniştit în prezența acestei femei ? Nu numai pentru că era atât de rigidă în maniere. Se întrebă dacă nu cumva totul se datora faptului că-i admira atât de mult curajul. Încercase să-i explice că

pentru a fi astronaut nu mai era necesar mult curaj – oricum nu mai mult decât era necesar pentru a pilota un avion şi probabil mai puțin decât pentru a conduce un taxi. Desigur aceasta era un pericol real pentru o rezervă la Proiectul Omul Plus. Dar numai în cazul când toți cei de dinaintea lui deveneau indisponibili, şi nu prea exista o şansă ca aşa ceva să se întâmple. Cu toate acestea, Kathleen continua să-l privească cu aceeaşi intensitate care în anumite condiții părea a fi de admirație, în altele milă.

Ca de obicei, cealaltă jumătate a minții era în alertă, aşteptându-şi soția. Când aceasta apăru în cele din urmă, era furioasă şi după propriul ei standard, despletită. Părul pentru care se chinuise o oră, atârna până la talie, o cascadă neagră care o făcea să semene cu Alice în Țara Minunilor în viziunea lui Tenniel[1], asta dacă Tenniel ar fi lucrat pe atunci pentru Playboy. Roger se repezi spre ea s-o calmeze, o acțiune care îi solicită atât de mult atenția încât fu surprins nepregătit când simți o mişcare bruscă în jur şi auzi o voce rostind, nici prea tare şi nici prea oficial, „Doamnelor şi domnilor, Preşedintele Statelor Unite".

X

X X

Fitz-James Deshatine intră în încăpere rânjind şi dând din cap exact ca la televizor, numai că de data aceasta statura sa era mai scurtă. Fără să le fi fost sugerat, specialistii laboratorului se dispuseră într-un semicerc iar Preşedintele trecu prin fața lui, strângând fiecare mână, avându-l lângă el pe directorul de proiect care făcea prezentările. Deshatine îşi învațase bine lecția. Avea abilitatea de a discuta cu fiecare politician, de a reține fiecare nume şi de a face o remarcă absolut personală. Pentru Kathleen Dounghty era: „Sunt bucuros să întâlnesc un

---

1. Sir John Tenniel (1820-1914), caricaturist şi ilustrator englez, cunoscut atât pentru caricaturile politice din Punch, cât şi pentru ilustrarea operei lui Lewis Carroll (N.Tr.)

irlandez în această echipă, doctore Doughty". Pentru Roger: „Ne-am mai întâlnit o dată, colonele Torraway. După acea treabă excelentă cu ruşii. Să vedem, trebuie să fi fost acum şapte ani când eram Preşedinte al Comitetului Senatului. Poate îți aduci aminte". Bineînteles că Roger îşi aducea aminte – şi era flatat şi ştia că era flatat pentru că Preşedintele îşi aducea aminte. Pentru Dorrie „Dumnezeule, doamnă Torraway, cum se iroseşte o fată drăguță ca dumneata pentru flăcăii ăştia interesați doar de știință?". Roger simți că înțepeneşte când auzi remarca. Nu atât pentru că era o referire directă la el ci pentru că era tipul de compliment pe care nu-l putea suferi niciodată Dorrie. Venită de la Preşedintele Statelor Unite, remarca făcu să-i scânteieze ochii – ce bărbat minunat, şopti ea urmărindu-l cu privirea în timp ce el îşi continua drumul.

După ce parcurse tot semicercul, Preşedintele se urcă pe micul podium şi spuse:

- Ei bine prieteni, am venit pentru a vedea şi asculta, nu pentru a ține discursuri. Dar doresc să vă mulțumesc fiecăruia din dumneavoastră pentru răbdarea cu care ați suportat rigorile impuse de Serviciul Secret. Îmi pare rău pentru asta, nu a fost ideea mea. Mi s-a spus că e ceva necesar atât timp cât prin jur mişună o mulțime de țicniți, atât timp cât duşmanii Lumii Libere sunt ceea ce sunt şi suntem oameni deschişi şi încrezători.

Preşedintele râse forțat şi i se adresă direct lui Dorrie:

- Spune-mi, ți-au cufundat cumva degetele într-o substanță înainte de a-ți permite intrarea în sală?

Dorrie râse pe un ton muzical care îl făcu să tresară pe soțul ei. (Tocmai se plânsese cu mânie că lacul ei de unghii fusese distrus).

- Bineînteles că au făcut-o, domnule Preşedinte. Exact ca şi manichiuristul meu, răspunse ea.

- Îmi pare rău. Mi s-a spus că era necesar pentru că ar fi putut exista vreo otravă secretă bio-chimică ce mi s-ar fi putut transmite prin zgâriere în clipa strângerii mâinii. Ei bine, bănuiesc

că trebuie să faci ce ți se spune. Oricum - chicoti el - dacă credeti că a fost ceva neplăcut pentru dumneavoastră doamnelor, ar trebui să vedeți cum reacționează batrâna mea pisică atunci când i se aplică acelaşi tratament. Ce bine că nu avea în realitate otravă pe gheare ultima dată! A zgâriat trei agenți ai Serviciului Secret, nepotul meu şi doi din proprii ei pisoi pînă ce au terminat operația. Preşedintele râse şi Roger descopri cu surprindere că atât el, Dorrie cât şi restul celor prezenți i se alăturară.

- În orice caz, declară Preşedintele redevenind serios, sunt recunoscător pentru bunăvoința dumneavoastră. Şi sunt de o mie de ori mai recunoscător pentru felul în care decurge proiectul „Omul Plus". Nu trebuie să vă mai spun ce înseamnă el pentru Lumea Liberă. Acolo e Marte, singura bucată de Pământ ce merită a fi avută cu excepția aceleia pe care stăm toți acum. Pe la sfârşitul acestei decade va aparține cuiva. Sunt doar două alternative. Le va aparține lor sau ne va aparține nouă. Şi eu vreau să ne aparțină nouă. Dumneavoastră sunteți aceia care va trebui să vă asigurați că se va întâmpla acest lucru pentru că dumneavoastră ne veți da Omul Plus care va trăi pe Marte. Doresc să vă mulțumesc din toată inima, sincer, în numele fiecărei ființe umane din țările democratice ale Lumii Libere, pentru că faceți posibil acest vis. Şi acum, împiedicând un ropot de aplauze de complezență, cred că este timpul să mă opresc din vorbit şi să încep să ascult. Doresc să văd ce se întâmplă cu Omul nostru Plus. Aveți cuvântul, generale Scanyon!

- Da, domnule Preşedinte.

Vern Scanyon era directorul diviziei Laboratoare a Institutului Memorial Grissom de Medicină Spațială. Era şi general două stele în rezervă aşa încât acționă ca atare. Îşi verifică ceasul, aruncă o privire asistentului său executiv (pe care uneori îl numea ofițerul său executiv) pentru confirmare şi declară:

- Avem la dispoziție câteva minute înainte ca, comandantul Hartnett să-şi termine testele preliminare. Ce-ar fi să-l privim puțin

pe circuitul închis? Apoi voi încerca să vă informez despre ce va urma să se întâmple astă seară.

X

X X

În încăpere se făcu întuneric.

În spatele platformei se lumină un ecran TV. Se auzi un scârțâit în clipa când unul din „chelneri" împinse un scaun pentru Preşedinte. Acesta mormăi ceva, scaunul fu mişcat la loc iar Preşedintele – o figură neclară în lumina pâlpâietoare provenită de la ecran – aprobă din cap şi-şi ridică privirea.

Pe ecran apăruse un bărbat.

Nu arăta deloc ca un bărbat normal. Numele său era Will Hartnett. Era un astronaut, un democrat. Un metodist, un soț, un tată, un timpanist amator, un minunat dansator; şi totuşi pentru un ochi obişnuit nu era nici unul din aceste lucruri. Pentru un ochi obişnuit era un monstru.

Nu arăta câtuşi de puțin ca o ființă umană. Ochii îi străluceau precum nişte globuri cu fațete roşii. Nările îi erau desfăcute printr-o serie de cute ce-l făceau să semene cu nasul unei cârtițe. Pielea îi era artificială; culoarea era cea normală cauzată de o expunere prelungită la soare dar țesutul era asemănător cu pielea unui rinocer. Nimic din ceea ce putea fi zărit la el nu era ceva cu care să se fi născut. Ochii, urechile, plămânii , nasul, gura, sistemul circulator, centrii de percepție, inima, pielea – toate fuseseră înlocuite sau adăugate. Schimbările vizibile erau numai cele minore. Cele mai complexe şi mult mai importante fuseseră făcute în interiorul său. Fusese reconstruit pentru un singur scop – cel de a rămâne în viață, fără ajutor exterior, pe suprafața planetei Marte.

Era un cyborg – un organism cibernetic. Era parțial om şi parțial maşină, cele două secțiuni separate fuzionau atât de bine împreună încât privindu-se în oglindă – în rarele ocazii când i se

permitea aşa ceva – Will Hartnett nu mai ştia care parte din el îi aparţinea de drept şi care îi fusese adăugată.

În ciuda faptului că aproape toţi cei din încăpere jucaseră un rol în crearea cyborgului, în ciuda familiarităţii tuturor cu fotografiile sale, cu imaginea TV şi chiar cu persoana însăşi, în sală se făcu rumoare. În clipa când intră în cadru, Hartnett făcea fără nici un fel de efort flotări. Camera TV se afla la aproximativ un yard[1] deasupra capului său de formă ciudată, şi în clipa cînd Harnett se ridică în muşchi, ochii îi ajunseră la nivelul camerei, strălucind cu diversele faţete care îi permiteau o scanare multiplă la nivelul mediului înconjurător.

Arăta extrem de straniu. Amintindu-şi de vechile filme văzute la televizor în copilărie, Roger se gândi că vechiul său amic părea mult mai ciudat decât orice personaj dintr-o peliculă horror. Hartnett se născuse în Danbury, Connecticut. Fiecare produs artificial vizibil pe care-l avea pe el fusese confecţionat în California, Oklahoma, Alabama sau New York. Dar nici o parte din el nu arăta a fiinţă umană sau cel puţin Pământeană, arăta a marţian.

Marţian şi era, în sensul în care urmează funcţiei. Era proiectat pentru a trăi pe Marte. Într-un anume sens, Hartnett era deja acolo. Laboratoarele Grissom aveau cele mai bune mijloace de simulare a condiţiilor de pe Marte, iar flotările pe care le făcea Hartnett se desfăşurau pe o suprafaţă de nisip din oxid de fier într-o cameră de presiune unde greutatea gazului fusese scăzută la zece milibari, numai unu la sută din presiunea existentă în exteriorul pereţilor dubli de sticlă. Temperatura moleculelor răzleţe de gaz aflate în jurul său era de patruzeci şi cinci grade Celsius sub zero. Baterii de lămpi ultraviolete scăldau scena asigurând exact aceleaşi condiţii de lumină ca în zilele de iarnă marţiene.

Dacă locul în care se afla Hartnett nu era cu adevărat Marte, era totuşi destul de bine reprodus pentru a păcăli chiar şi un marţian – dacă ar fi existat vreodată astfel de personaje – în toate privinţele cu excepţia uneia. În toate privinţele cu excepţia aceleia, un Ras Thavas sau o moluscă Wellusiană s-ar fi deşteptat din somn, ar fi

---

1. Unitate de lungime egală cu 0,9144 m (N. Tr.)

privit împrejur şi ar fi decis că se afla într-adevăr pe Marte într-o zi de toamnă târzie, la latitudini mijlocii, puțin după răsăritul soarelui.

Unei singure anomalii pur şi simplu nu aveai ce să-i faci. Hartnett era supus gravitației Pământene în locul atracției fracționare caracteristice suprafeței lui Marte. Inginerii merseseră până acolo încât calculaseră costul transportului întregului ansamblu de simulatoare şi lansarea lui pe o parabolă pentru a simula – cel puțin zece sau douăzeci de minute – greutăți specifice marțiene. Decizia a fost însă nefavorabilă din cauza costului ridicat şi după mai multe dezbateri s-a hotărât să nu se mai ia în considerație efectele unei singure anomalii.

Singurul lucru despre care nu-şi făcea nimeni probleme că n-ar fi potrivit cu noul corp al lui Hartnett, era acela că s-ar fi putut să fie prea slab pentru orice solicitare la care ar fi fost supus. Ridica deja greutăți de cinci sute de livre[1] Cînd va ajunge pe Marte, va fi capabil să transporte mai mult de o jumătate de tonă.

Într-un anume sens Hartnett cel de pe Pământ era mai hidos decât cel ce va merge pe Marte pentru că echipamentul său telemetric era la fel de monstruos ca şi el însuşi. Suporții senzorilor pentru puls, temperatură şi rezistență a pielii erau prinşi de piele şi cap. Sonde pătrundeau sub dura sa piele artificială pentru a măsura circulația internă şi capacitatea de rezistență. Antenele de transmisie radiau precum paiele de mătură din sacul său de spate. Orice se întâmpla în sistemul său era măsurat în mod continuu, codat şi transmis unor dispozitive de înregistrare cu banda largă şi viteza de 100 metri pe secundă.

Preşedintele şopti ceva. Roger Torraway îşi dădu seama că se aplecase în față pentru a prinde ultimele cuvinte: .... Să audă ce se discută în această încăpere?

- Numai dacă se cuplează la rețeaua sa de comunicație.

- Uhu, făcu încet Preşedintele fără a face nici o aluzie la ceea ce dorise să spună şi nu intenționase să ajungă la urechile cyborgului. Roger simți o anumită simpatie. Chiar şi el trebuia să-şi aleagă mai cu grijă cuvintele pe care le-ar fi putut auzi cy-

1. Unitate de greutate egală cu 0,452 kg. (N. Tr.)

borgul, supraveghindu-se şi atunci când bătrânul Hartnett nu era în apropiere. Pur şi simplu nu era drept ca oricine băuse vreodată o bere şi făcuse un copil să arate atât de cumplit. Toate cuvintele pertinente erau ofensatoare.

Cyborgul părea doritor să-şi continue pe vecie tradiţiile, exerciţiile sale cu ritm de metronom, dar cel care ţinea cadenţa – „unu – doi, unu – doi" – se opri şi astfel se opri şi cyborgul. Se ridică în picioare, metodic şi destul de încet de parcă ar fi repetat un nou pas de dans. Cu o mişcare reflexă care nu mai avea nici un rost practic, îşi scărpină dosul mâinii cu piele groasă de fruntea netedă ca plasticul şi fără sprâncene.

În întuneric Roger Torraway îşi schimbă poziţia pentru a putea vedea mai bine profilul colţuros şi binecunoscut al Preşedintelui. Chiar şi aşa Roger îşi dădu seama că Preşedintele se încrunta uşor. Roger îşi strecură mâna pe lângă talia soţiei sale şi se gândi cum trebuie să se simtă Preşedintele a trei sute de milioane de americani într-o lume susceptibilă şi perfidă. Puterea care emana din bătrânul aflat în întuneric în faţa sa putea face să explodeze bombe atomice în orice colţ ascuns al Pământului într-un interval de nouăzeci de minute. Era puterea războiului, puterea pedepsei, puterea banului. Puterea Preşedintelui făcuse în primul rând posibil Proiectul Omul Plus. Congresul nu luase niciodată în discuţie finanţarea proiectului, ştia despre ce este vorba doar în termeni foarte generali, autorizaţia respectivă fusese lăsată la discreţia Preşedintelui „ O Lege pentru obţinerea unor facilităţi suplimentare în exploatarea spaţiului cosmic".

Generalul Scanyon spuse:

- Domnule Preşedinte, comandantul Hartnett va fi bucuros să vă prezinte câteva din capacităţile sale. Ridicare de greutăţi, salturi în înălţime, orice doriţi.

- Oh, a lucrat destul de mult pentru o singură zi, zâmbi Preşedintele.

- Aveți dreptate. Atunci vom trece mai departe, domnule. Generalul rosti încet câteva cuvinte într-un microfon, apoi se întoarse spre Preşedinte:

- Testul de astăzi constă în a demonta şi a repara un scurt circuit în instalația de comunicații în condiții operative. Timpul estimativ este de şapte minute. O echipă formată din specialiştii noştri şi lucrând cu propriile lor echipamente în laboratoarele centrului a obținut un timp de aproximativ cinci minute, aşa încât dacă, comandantul Hartnett reuşeşte să se încadréze într-un timp optim, acest lucru va fi o dovadă în plus referitoare la bunul mers al programului.

- Da, îmi dau seama, răspunse Preşedintele. Ce face acum?

- Aşteaptă, domnule! Îl vom aduce la o sută cincizeci de milibari pentru ca să ne poată auzi şi vorbi cu noi cu mai multă uşurință.

Preşedintele replică dur:

- Credeam că echipamentul de care dispuneți permite să comunicați cu el în condiții de vid complet.

- Ei bine, da, domnule, e adevărat. Avem oarecare necazuri în această privință. În prezent facilitățile noastre de comunicații în condițiile normale de pe Marte, sunt doar vizuale, dar ne aşteptăm ca sistemul audio să funcționeze în curând.

- Sper să fie aşa, răspunse Preşedintele.

La nivelul laboratorului, treizeci de metri sub sala în care se aflau, un tânăr angajat ca asistent de laborator, dădu curs ordinului şi deschise o supapă – una care făcea legătura nu cu atmosfera externă ci cu un rezervor plin cu un gaz obişnuit pe Marte. O presiune de cincizeci de milibari nu îmbunătăți cu nimic funcționarea lui Hartnett. Corpul său reprocreeat ignora cei mai mulți factori ai mediului ambiant. Ar fi putut tolera la fel de bine vânturile arctice, vidul absolut sau ziua caldă şi umedă de la ecuator cu o presiune de 1080 milibari. Oricare din aceste condiții ar fi fost bune pentru el. Sau la fel de inconfortabile pentru că Hartnett

raportase că noul său corp îl durea, îl mânca şi se încălzea. Tehnicienii ar fi putut la fel de bine să deschidă supapele şi să lase aerul normal să intre înăuntru, dar apoi ar fi fost nevoie să fie pompat afară pentru următorul test.

În cele din urmă şuieratul încetă şi se auzi vocea cyborgului, strindentă precum a unei păpuşi:

– Mulţumesc. Rămîneţi pe recepţie, da?

Presiunea joasă juca feste dicţiei sale, în special datorită faptului că nu mai avea o trahee şi un laringe veritabile. După o lună ca cyborg, i se părea ciudat să vorbească, pentru că oricum se dezobişnuise să respire.

Din spatele lui Roger, expertul în sisteme de vedere zise cu un aer ursuz:

- Ştiu că ochii aceia nu sunt în stare să reziste la schimbări bruşte de presiune. I-ar învăţa minte dacă unul ar crăpa.

Roger se crispă imaginându-şi durerea produsă de globul ocular cu mai multe faţete făcându-se ţăndări în orbita sa. Soţia sa râse.

-Stai jos, Brad! zise ea desprinzându-se de braţul lui Roger.

Absent, Roger îşi făcu loc, holbându-se mai departe la ecran. Vocea continua să rostească cadenţat:

- La fix. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Start.

Cyborgul se ghemui stângaci lângă placa de intrare a unui recipient metalic de culoare neagră. Fără grabă introduse o şurubelniţă cu lama subţire într-o fantă aproape invizibilă, o răsuci exact un sfert de tură, repetă din nou mişcarea în alt loc şi ridică placa. Degetele sale groase sondară cu grijă prin îngrămădirea multicoloră de fire, găsiră un toron de cablu roşu şi alb carbonizat, îl detaşară, îl scurtară pentru a îndepărta zona arsă, îndepărtară izolarea printr-o simplă strângere între degete şi îl prinseră la o bornă. Cea mai lungă parte a operaţiei a constat în a aştepta ca fierul folosit la sudură să se încălzească, mai mult de un minut. Apoi noul punct de legătură a fost lipit, grămada de fire

împinsă înăuntru, placa pusă la locul ei iar cyborgul se ridică în picioare.

- Şase minute, unsprezece secunde şi două cincimi, raportă vocea ce numărase cadența.

Directorul de proiect aplaudă. Apoi se ridică în picioare şi rosti o scurtă alocuțiune. Îl informară pe Preşedinte că scopul proiectului Omul Plus era să modifice în aşa fel corpul uman încât să poată supraviețui pe Marte la fel de uşor şi sigur ca un om normal care ar traversa un câmp de grâu din Kansas. Directorul trecu în revistă programul spațial cu oameni la bord, de la zborurile suborbitale la cele de pe bazele spațiale sau sondele interplanetare. Menționă câteva din datele semnificative referitoare la Marte, zonele de asolizare, în realitate mai mari decât cele de pe Pământ – în ciuda diametrului mai mic al planetei pentru că aici nu erau întinderi de apă care să nu poată fi folosite, domeniile de variație ale temperaturii propice vieții - bineînțeles cu oarecare modificări, bogăția potențială – incalculabilă. Preşedintele asculta cu atenție deşi cu siguranță că ştia fiecare cuvânt. Apoi spuse:

- Mulțumesc, generale Scanyon. Lasă-mă doar să mai adaug un singur lucru.

Preşedintele se urcă sprinten pe podium şi zâmbi meditativ oamenilor de ştiință aflați în sală.

- Pe când eram copil, începu el, lumea era mai simplă. Marea problemă era cum să ajutăm țările proaspăt eliberate să intre în rândul națiunilor civilizate. Erau zilele Cortinei de Fier. Ei erau de partea lor, noi de a noastră. Ei bine, continuă el, lucrurile s-au schimbat. Lumea Liberă a trecut prin momente grele. De îndată ce ieşiți din continentul nord american, ce întâlniți? Dictaturi oriunde priveşti, cu excepția unor comunități refractare precum Suedia şi Israel. Nu sunt aici pentru a reînvia istorii străvechi. Ce s-a făcut s-a făcut şi nu are rost să învinovățim pe cineva. Toată lumea ştie cine a pierdut China şi cine a cedat Cuba celeilalte tabere. Ştim ce administrație a lăsat să se prăbuşească Anglia şi Pakistan. Nu trebuie să vorbim despre aceste lucruri. Pur şi simplu

trebuie să privim în viitor.Şi trebuie să vă spun, doamnelor şi domnilor, declară Preşedintele cu toată seriozitatea, viitorul rasei umane libere depinde de dumneavoastră.Poate că au existat şi câteva momente de regresie aici pe propria noastră planetă. Dar toate acestea sunt de domeniul trecutului. Putem privi acum înspre spațiu. Privim şi ce vedem? Vedem un alt Pământ. Planeta Marte. Aşa cum tocmai a afirmat distinsul director al proiectului dumneavoastră, generalul Scanyon, e o planetă mai mare decât aceea pe care ne-am născut, în toate aspectele care sunt importante.Şi ea poate fi a noastră. Aici se află viitorul libertății şi depinde de dumneavoastră pentru a ni-l asigura. Ştiu că o veți face. Mă bazez pe fiecare din dumneavoastră.

Preşedintele privi gânditor în jurul încăperii, privindu-i în ochi pe fiecare din cei prezenți. Atracția pe care o exercita bătrânul Dash îşi făcea efectul asupra tuturor.

Apoi Preşedintele zâmbi brusc, spuse „vă mulțumesc" şi ieşi din încăpere înconjurat de un grup de agenți ai Seviciului Secret.

3
Pământeanul ce devine marțian

Era un timp când planeta Marte arăta exact ca un alt Pământ. Privind prin telescopul său de la Observatorul Brera, Milano, în timpul celebrei conjuncții din 1877, astronomul Schiaparelli[1] a observat ceea ce a considerat a fi „canale", fapt crezut de jumătate din populația cu carte a Pământului. Inclusiv aproape toți astronomii care şi-au îndreptat cu promptitudine propriile lor telescoape în aceeaşi direcție, descoperind astfel şi mai multe astfel de canale.

Canale? Atunci trebuie să fi fost săpate pentru un motiv anume. Ce motiv? Pentru a transporta apa – nu exista altă explicație satisfăcătoare.

---

1. Giovanni Virginio Schiaparelli (1835-1910), astronom italian, descoperitorul asteroidului Hesperia (N. Tr.)

Logica silogismului era forțată şi spre sfârşitul secolului aproape nu mai exista nici un dubiu în întreaga lume. Se acceptase fără rezerve ideea că Marte avea o cultură mai veche şi mai dezvoltată decât a noastră. Ce minuni am mai fi învățat dacă am fi putut cumva vobi cu ei! Percival Lowell[1] a reflectat mult la această problemă şi a făcut o primă încercare de a o rezolva. Tot ce era de făcut era să formăm nişte mari forme euclidiene prin deşertul Sahara, să le acoperim cu vreascuri sau să săpăm nişte şanțuri pe care să le umplem cu motorină. Apoi într-o noapte fără lună atunci când Marte se află undeva sus deasupra Africii, să le dăm foc. Acei ochi ai marțienilor care trebuie să fi stat tot timpul lipiți de telescoape, aveau să vadă totul.Aveau să recunoască pătratele şi triunghiurile. Aveau să înțeleagă că se încerca o cale de comunicație şi datorită civilizației lor mai avansate, aveau să găsească un mijloc pentru a ne răspunde.

Numai că nu toată lumea avea o credință atât de fermă ca cea a lui Lowell. Unii considerau că Marte era o planetă prea mică şi prea rece pentru a fi permis vreodată existența unei rase de mare inteligentă. Să săpăm canale? Oh, da, asta era o treabă destul de simplă pentru un tânăr, iar o rasă care murea de sete putea foarte bine să sape şanțuri, chiar şanțuri uriaşe, vizibile prin spațiul interplanetar, pentru a supraviețui. Dar în afară de aceasta, mediul ambiant era pur şi simplu prea necruțător. O rasă care ar trăi acolo ar semăna cu eschimoşii, prinşi în capcană pe vecie la începuturile civilizației, pentru că lumea de dincolo de igluurile lor de gheață era prea ostilă în a le acorda răgazul necesar pentru învățarea noțiunilor abstracte. Nu era nici o îndoială că în momentul când telescoapele noatre ar fi fost capabile să ne aducă mai aproape fața vreunui marțian, tot ce vom vedea ar fi o figură necioplită, apatică şi buimăcită, soră bună cu cea a unui bivol, o figură capabilă să sape Pământul şi să cultive recolte, dar incapabilă să aspire la viața minții.

---

1. Percival Lowell (1855-1916), astronom american (N. Tr.)

Şi cu toate acestea, deştepți sau neciopliți, marțienii erau acolo - sau cel puțin aşa afirmau cele mai de seamă opinii ale timpului.

Apoi s-au construit telescoape mai performante şi s-au descoperit modalități mai bune de înțelegere a ceea ce relevau ele. Spectroscopul şi aparatul de fotografiat s-au alăturat teleobiectivelor şi oglinzilor. În ochii şi mintea astronomilor, Marte se apropia în fiecare zi mai mult. Cu fiecare pas înainte, pe măsură ce imaginea planetei însăşi devenea tot mai clară şi mai precisă, imaginea locuitorilor săi prezumtivi devenea tot mai confuză şi mai puțin reală. Era prea puțin aer. Prea puțină apă. Era prea frig. La o observare mai atentă se putea vedea că zilele, canalele erau întrerupte de pete neregulate. Oraşele care ar fi trebuit să se afle la încrucişările drumurilor nu erau acolo.Pe vremea primelor programe Mariner, rasa marțiană – care nu existase niciodată decît în imaginația oamenilor de pe pământ – era în mod irevocabil moartă.

Mai părea încă posibilă existența unui anume mod de viață – poate unele plante inferioare, chiar şi unele specii de amfibieni. Dar nimic asemănător omului. Pe suprafața lui Marte, o creatură ce respira aer şi avea nevoie de apă pentru a trăi nu putea supraviețui nici un sfert de oră.

Mai mult ca sigur lipsa aerului i-ar fi fatală. Moartea nu se va datora unei simple sufocări. Nu avea să trăiască destul pentru a se întâmpla aşa ceva. La presiunea de 10 milibari existentă pe suprafața lui Marte sângele i-ar fierbe în vene şi ar muri într-o agonie cumplită. Dacă totuşi ar supraviețui cumva, atunci ar muri din lipsa aerului respirabil. Dacă ar supraviețui la amândouă – folosind aerul din rezervorul unui costum spațial amestecat cu câteva gaze care nu ar conține azot, la o presiune cu un nivel situat între cea de pe Pământ şi cea normală pentru Marte – tot ar muri din cauza expunerii la radiația solară. Ar muri din cauza extremelor de temperatură – în cel mai bun caz, cea a unei zile călduroase de primăvară, în cel mai rău caz, una mai cumplită

decât a unei nopți polare în Antarctica. Ar muri de sete. Şi dacă ar supraviețui tuturor acestor condiții vitrege, ar muri mai lent dar la fel de sigur din cauza foamei pentru că nu există nicăieri pe suprafața lui Marte cea mai mică bucățică din ceva ce ar putea fi mâncat de o ființă umană.

X

X X

Dar mai există şi un alt tip de argument care contrazice concluziile trase din fapte obiective. Omul nu este legat de fapte obiective. Dacă ele nu-i convin, le schimbă sau le evită. Omul nu poate supraviețui pe Marte. Şi totuşi el nu poate supraviețui nici în Antarctica. Dar o face.

Omul supraviețuieşte în locuri în care ar trebui să moară, aducând anumite îmbunătățiri mediului ambiant. El transportă cu el ceea ce are nevoie. În această privință prima sa invenție a fost îmbrăcămintea. A doua, hrana depozitabilă, cum ar fi carnea şi cerealele uscate. A treia, focul. Cea mai recentă, întreaga serie de dispozitive şi sisteme care îi permite accesul spre fundul oceanelor şi spre spațiul cosmic.

Primul corp ceresc pe care au păşit oamenii a fost Luna. Era şi mai ostilă decât Marte pentru că aici nu existau deloc cele necesare existenței – aer, apă, hrană. Şi totuşi încă din anii 1960 oamenii au vizitat Luna, transportând cu ei tot ce mai aveau nevoie, în sistemele montate în costumele lor spațiale sau în modulele de aselenizare. De aici înainte nu mai era nici o greutate în a construi sisteme mai mari. Bineînțeles că mai erau dificultăți din cauza dimensiunilor ce erau implicate. Dar era un mare pas înainte ce ducea la înființarea unor colonii semipermanente şi autonome în circuit închis. Prima problemă era pur şi simplu logistică. Pentru fiecare persoană era nevoie de tone de provizii, pentru fiecare

livră de încărcătură lansată în spațiu se cheltuia un milion de dolari sub formă de combustibil şi echipamente. Dar se putea face.

În ceea ce priveşte planeta Marte, o problemă o constituia distanța mai mare. Luna se roteşte în jurul Pământului doar la un sfert de milion de mile depărtare. În poziția ei cea mai apropiată de Pământ, poziție întâlnită doar de cîteva ori într-un secol, Marte este la o distanță mai mare de o sută de ori .

Marte este nu numai departe de Pământ, dar este mai departe decât distanța de la Pământ la Soare. În timp ce Luna primeşte la fel de multă energie pe un inch pătrat ca şi Pământul, Marte primeşte doar jumătate conform legii de inversă proporționalitate cu pătratul distanței.

O rachetă poate fi trimisă spre Lună la orice oră, în orice zi, de pe orice punct de pe Pământ. Dar Marte şi Pământul nu se rotesc unul în jurul celuilalt; ambele se rotesc în jurul Soarelui şi având în vedere că o fac cu viteze diferite, ele nu sunt niciodată prea aproape, iar uneori sunt prea departe. O rachetă poate fi lansată eficient de la o planetă la alta doar atunci când distanța dintre ele este minimă, ceea ce se întâmplă o singură dată la fiecare doi ani, perioada propice fiind doar de o lună şi câteva săptămâni.

Chiar şi caracteristicile fizice ale lui Marte care-l fac mai asemănător cu Pământul nu ajută câtuşi de puțin la stabilirea unei colonii acolo. Marte este mai mare decât Luna şi astfel gravitația sa este mai mare decît cea a Pământului. Iar pentru că este mai mare, o rachetă are nevoie de mai mult combustibil pentru a asoliza şi mai mult pentru a decola din nou.

Până la urmă concluzia este că o colonie pe Lună poate fi alimentată de pe Pământ. O colonie pe Marte nu poate.

Cel puțin nu o colonie locuită de ființe umane.

Dar ce-ar fi dacă o ființă umană este remodelată?

Să presupunem că se ia o formă umană standard şi se modifică ceva din părțile ei esențiale. Pe Marte nu se poate respira. Se iau atunci plămânii de la forma umană şi se înlocuiesc cu un sistem microminiaturizat de regenerare catalitică a oxigenului.

Pentru aşa ceva este nevoie de electricitate, dar aceasta poate fi asigurată de la Soare.

Sângele din forma umană standard ar fierbe; ei bine, se elimină atunci sângele, cel puțin de la extremități şi zonele de suprafață – se confecționează brațe şi picioare deservite de motoare în loc de muşchi şi se păstrează sângele doar pentru creierul protejat şi cald. Un corp uman normal are nevoie de hrană, dar dacă sistemul muscular major este înlocuit de maşini, scade şi necesarul de hrană. Rămâne doar creierul care trebuie alimentat în fiecare minut zilnic şi din fericire cerințele de hrană ale creierului sunt cele mai mici în comparație cu alte părți ale corpului. O felie de pâine prăjită zilnic este de ajuns.

Apă? Nu mai este necesară, exceptând cazul pierderilor interne ale unui sistem, cum ar fi lichidul hidraulic de la sistemul de frânare al automobilului la fiecare câteva mii de mile. De îndată ce corpul devine un sistem închis, nici o cantitate de apă nu mai trebuie trecută prin el conform ciclului băutură-circulație-excreție-transpirație.

Radiație? O problemă cu două tăişuri. La momente ce nu pot fi prevăzute pot apare erupții solare şi chiar pe Marte ele sunt prea dăunătoare sănătății; de aceea corpul trebuie acoperit cu o piele artificială.În restul timpului există doar radiația obişnuită şi cea ultravioletă provenită de la Soare. Nu este destulă pentru a menține căldura şi nu este suficientă nici măcar pentru o bună vizibilitate; aşa încât trebuie asigurată o suprafață mai mare pentru a obține energie – de aici marii receptori ca nişte urechi de liliac ai cyborgilor – iar pentru a face vederea cât mai bună posibil, ochii sunt înlocuiți cu structuri mecanice.

Dacă o ființă umană este supusă tuturor acestor schimbări, ceea ce rămâne nu se mai poate numi o ființă umană.Este un om plus, un număr mare de echipamente electronice.

Omul a devenit un organism cibernetic: un cyborg.

X

X X

Primul om transformat într-un cyborg a fost probabil Willy Hartnett. Au fost şi unele îndoieli. Au fost zvonuri persistente referitoare la un experiment Chicom ce avusese succes o vreme, apoi eşuase. Dar era foarte clar că Hartnett era, cel puțin singurul în viață în acel moment. Se născuse ca orice om normal şi avusese o formă umană normală timp de treizeci şi şapte de ani. Începuse să se schimbe doar în ultimele optsprezece luni.

La început schimbările erau minore şi temporare.

Inima nu i-a fost scoasă. A fost doar ocolită din când în când printr-un impulsor rapid din plastic moale pe care-l purta o singură dată timp de o săptămână prins pe umăr.

Nici ochii nu i-au fost scoşi...nu atunci. Au fost doar astupați ermetic cu un fel de peliculă gumată aşa încât acum se antrena în a recunoaşte formele ascunse ale lumii aşa cum îi erau relevate printr-o cameră electronică ataşată printr-o intervenție chirurgicală de nervul său optic.

Sistemele separate care aveau să facă din el un marțian au fost testate unul câte unul. Primele schimbări permanente au fost făcute doar atunci când fiecare component separat fusese testat, reglat şi considerat a funcționa satisfăcător.

De fapt nu erau permanente. Era o promisiune care îi fusese făcută lui Hartnett de chirurgi, iar Hartnett o făcuse la rândul său soției. Toate schimbările puteau şi aveau să fie reversibile. Când misiunea se va fi terminat şi el avea să revină teafăr pe Pământ, specialiştii îi vor îndepărta hardware-ul şi-l vor înlocui din nou cu țesuturi umane noi; astfel Hartnett va reveni la o formă umană normală. Nu va fi exact forma pe care o avusese înainte, dar Hartnett înțelesese acest lucru. Nu i se puteau păstra propriile organe şi țesuturi. Puteau doar să i le înlocuiască cu altele echivalente. Specialiştii în transplant de organe şi chirurgie plastică

vor face tot ce le va sta în putere pentru a-l face să arate el însuşi din nou, dar era doar o mică şansă ca să poată călători din nou folosindu-se de fotografia din vechiul său paşaport.

Nu prea îl deranja asta. Nu se considerase niciodată un bărbat bine. Era mulțumit să ştie că va avea din nou ochi umani – nu proprii săi ochi, bineînțeles. Dar doctorii îi promiseseră că aveau să fie albaştri, că pleoapele şi sprâncenele îi vor acoperi din nou, şi cu oarecare noroc – cel puțin aşa spuneau – ochii cei noi vor putea chiar lăcrima (de bucurie, prevăzu el). Inima sa va fi din nou o masă de muşchi de mărimea unui pumn. Va pompa sânge uman roşu spre toate părțile corpului. Muşchii plămânilor vor introduce aer în piept şi aici alveolele umane naturale vor absorbi oxigenul şi vor elimina dioxidul de carbon. Marele foto-receptor constituit din urechile gen liliac (ce produceau atâtea necazuri pentru că rezistența lor era proiectată pentru gravitația marțiană, nu cea terestră, aşa încât trebuiau mereu detaşate şi trimise la laborator pentru reparații), avea să fie demontat. Pielea care fusese atât de greu realizată şi atât de dureros aplicată pe corpul său avea să fie la fel de dureros îndepărtată şi înlocuită cu piele umană care avea să transpire şi pe care avea să crească păr. (Propria sa piele mai era încă acolo sub învelişul de piele artificială, dar el nu se aştepta ca ea să supraviețuiască evenimentului. Trebuia să fie împiedicată să-şi realizeze funcțiile normale pe toată durata cât era acoperită de cea artificială. Era aproape sigur că avea să-şi piardă orice capacitate normală, astfel fiind necesară înlocuirea ei).

Soția lui Hartnett reuşise să-i smulgă o promisiune. Îl făcuse să jure că avea să stea departe de copiii săi atât timp cât va purta acea mască de Hallowen a cyborgului. Din fericire copiii erau destul de mici pentru a fi ascultători iar învățătorii, prietenii, vecinii, părinții colegilor de clasă şi în general toată lumea cooperase folosindu-se de o serie de poveşti despre boli căpătate în junglă şi despre unguente pentru piele. Bineînțeles că fuseseră curioşi, dar stratagema reuşi şi nimeni nu-i ceru tatălui lui Terry să ia parte la o

şedinţă PTA[1] sau soţului Brendei s-o ajute la grătarul pregătit în curtea din spate a locuinţei.

Însăşi Brenda Hartnett încercase să nu-şi vadă soţul, dar în cele din urmă curiozitatea îi birui frica. Se furişă în laborator, în care Willy exersa un test de coordonare pedalând pe o bicicletă pe o zonă cu nisip roşiatic, având pe ghidon un recipient cu apă. Don Kayman rămăsese cu ea, aştepându-se să leşine, să ţipe sau să i se facă greaţă. Brenda nu făcu nici unul din aceste lucruri, surprinzându-se la fel de mult pe ea însăşi ca şi pe preot. Cyborgul semăna prea mult cu un personaj dintr-un film horror japonez pentru a fi luat în serios. De abia în acea noapte mintea ei făcu legătura dintre creatura cu urechi de liliac şi ochi de cristal şi tatăl copiilor ei. A doua zi făcu o vizită directorului medical al proiectului, explicându-i că abstinenţa sexuală a lui Willy dura cam de mult şi că nu avea nimic împotrivă să-l ajute în această privinţă. Doctorul trebui să-i explice ceea ce Willy nu avusese cum să-i spună şi anume că-n stadiul actual al lucrurilor este necesar ca aceste funcţii să fie considerate inutile şi de aceea fuseseră temporar, întrerupte.

X

X X

Între timp cyborgul trudea din greu cu testele sale, aşteptând următoarea „porţie" de durere.

Pe cea întâlnită la 7500 picioare altitudine, aşa încât specialiştii proiectului să poată circula în voie având de suportat doar o uşoară indispoziţie. În aceste încăperi dormea cyborgul – atunci când putea – şi tot aici mânca puţinul care i se dădea. Întotdeauna, dar întotdeauna era flămând. Se încercase şi totuşi nu se reuşise să i se înlăture complet lăcomia simţurilor. A doua parte era încăperea în care se menţinea presiunea normală de pe Marte, încăpere în care îşi făcea exerciţiile de gimnastică şi trecea

1. Parent/ Teacher Association - Asociaţia părinţi/profesori (N. Tr.)

testele, astfel încât arhitecții noului său corp să-şi poată urmări creația la lucru. Iar a treia parte era o cameră de presiune joasă, pe roți, în care era transportat de la apartamentul său particular la locul testelor publice sau în oricare alt loc în care avea ocazia din când în când să meargă.

Încăperea cu presiune normală de pe Marte, semăna cu o cuşcă dintr-o grădină zoologică, cuşcă în care era întotdeauna expus la vedere. Camera pe roți nu-i oferea nimic altceva decât aşteptarea de a fi mutat într-un alt loc.

Doar micul apartament de două camere – reşedința lui oficială – îi oferea un oarecare confort. Aici avea televizorul, linia stereo, telefonul şi cărțile. Uneori unul din absolvenți sau vreun confrate cosmonaut îl vizita, jucau şah sau încercau să lege o conversație în timp ce plămânii lor lucrau din greu la o presiune existentă doar la 7500 picioare. Aştepta cu nerăbdare aceste vizite şi încerca să le prelungească cât mai mult. Când nu era nimeni cu el, trebuia să se mulțumească doar cu propriile sale resurse. Rareori citea. Uneori stătea în fața televizorului, indiferent de emisiunea prezentată pe ecran. Cel mai adesea se „odihnea". Cel puțin asta le spunea el celor ce-l supravegheau şi prin asta înțelegea să stea jos sau întins, cu sistemul său de vedere pe recepție. Era ca şi cum aveai ochii închişi dar rămâneai treaz. O lumină destul de strălucitoare era înregistrată de simțurile sale aşa cum se întâmpla chiar prin pleoapele închise ale unei persoane adormite, un sunet îl recepționa imediat. În acele momente creierul i se punea în mişcare invocând gesturi referitoare la sex, hrană, gelozie, mânie, copii, nostalgie, dragoste...până ce dorind să fie scutit de toate acestea, s-a apucat la un curs de autohipnoză pentru a-l ajuta să-şi golească de tot mintea. După aceasta, în timpul, "odihnei" nu mai făcea nimic de care să fie conştient, dar sistemul său nervos se pregătea pentru următoarele senzații de durere în timp ce creierul număra secundele rămase până la sfârşitul misiunii sale şi până când avea să i se redea din nou corpul său normal.

Erau o mulțime de astfel de secunde. Le calculase destul de des. Şapte luni spre Marte. Şapte luni reîntoarcerea. Încă alte câteva săptămâni la început şi la sfârşit, pregătindu-se pentru lansare, apoi debriefing-ul final înainte ca specialiştii să înceapă procesul de readucere a sa la vechiul corp. Câteva luni - nimeni nu-i spunea cât anume - timp în care se vor face operațiile şi se vor vindeca părțile înlocuite.

După estimările sale numărul de secunde se ridica la patruzeci şi cinci de milioane. Simțea cum fiecare secundă soseşte, zăboveşte şi trece mai departe.

Psihologii încercaseră să evite toate acestea, planificându-i fiecare minut. Refuză planurile. Au încercat să-l înțeleagă, supunându-l la teste alcătuite cu viclenie şi la scanări în profunzime. Willy îi lăsă să iscodească, dar în interior îşi păstra o zonă de izolare în care nu permitea nimănui să pătrundă. Hartnett nu se considerase niciodată un tip introspectiv, ştia că avea o mare disponibilitate sufletească şi că ducea o viață neverificată. Îi plăcea aşa. Dar acum când nu mai rămăsese cu nimic în afară de ceea ce are în interiorul minții sale, prefera să o păstreze pentru sine.

Uneori îşi dorea să fi ştiut cum să-şi examineze viața. Îşi dorea să fi înțeles motivele care îl determinaseră să facă ceea ce a făcut.

Dar de ce se oferise voluntar pentru această misiune? Uneori încerca să-şi reamintească, apoi hotăra că nu ştiuse niciodată. Era oare pentru că lumea liberă avea nevoie de spațiu marțian? Pentru că vroia să se bucure de celebritatea de a fi primul care să pună piciorul pe Marte? Pentru bani? Pentru bursele şi favorurile de care s-ar fi bucurat copiii săi? Pentru a o face pe Brenda să-l iubească? Adevărul probabil că zăcea undeva printre aceste motive, dar nu şi-l putea aminti. Dacă îl va fi ştiut vreodată.

În orice caz se angajase în această treabă. Singurul lucru de care era sigur era acela că nu mai exista nici un alt mijloc de a ieşi din joc acum.

Îi va lăsa să-i aplice torturile cele mai sălbatice şi sadice. Se va îmbarca pe acea navă spațială care-l va duce pe Marte. Va îndura cele şapte luni până la Marte. Va coborî pe suprafața planetei, va explora, va revendica zona, va lua eşantioane, fotografii, va efectua teste. Se va ridica din nou de pe suprafața marțiană şi va supraviețui cumva celor şapte luni cât va dura revenirea pe Pământ şi le va da toate informațiile pe care le vor dori. Va accepta medaliile şi aplauzele şi turneele de conferințe şi interviurile de televiziune şi contractele pentru cărți.

Şi apoi se va prezenta în fața chirurgilor care-l vor reface la loc aşa cum era odată.

Îşi pusese în gând să facă toate aceste lucruri şi era sigur că le va putea duce la bun sfârşit. În mintea sa era doar o întrebare căreia nu-i găsise încă răspunsul. Era legată de o eventualitate pentru care nu era pregătit. Când s-a oferit voluntar pentru programul respectiv, i se spusese deschis şi cinstit că problemele medicale erau complexe şi încă nu complet înțelese.Vor avea de învățat cum să rezolve câteva din ele, experimentându-le pe el. Exista posibilitatea ca o serie de răspunsuri să fie greu de aflat sau ca ele să fie greşite. Este posibil ca revenirea sa la forma normală să fie, ei bine, dificilă. I-au spus acest lucru foarte clar de la bun început, iar apoi nu i l-au mai repetat niciodată.

Dar el îşi amintea. Problema căreia nu-i găsise rezolvarea era cea referitoare la ce va face dacă – pentru vreun motiv oarecare – atunci când misiunea se va fi terminat, nu vor reuşi să-l aducă imediat la forma inițială. Ceea ce nu se putuse decide era dacă pur şi simplu s-ar sinucide sau dacă ar lua cu el pe ultimul său drum cât mai mulți dintre prietenii, superiorii şi colegii săi.

4

Grup de posibili purtãtori de sicriu

Roger Torraway, Col, retragere USAF[1]=B.A-[2], M.A.[3], D.Sc[4]
În momentul când se trezi dimineața, specialiştii din schimbul de noapte terminaseră verificarea de laborator a foto-receptorilor cyborgului. Ultima dată când fuseseră folosiți de acesta,se înregistrase o cădere neidentificată de tensiune pe monitoare, dar testele de laborator nu dezvăluiseră nimic şi tot nimic se obținuse la demontarea lor. Cu siguranță că erau în stare optimă de funcționare.

Roger dormise rău. Era o teribilă responsabilitate să fi custodele ultimei şi disperatei speranțe a omenirii pentru libertate şi bună-cuviință. Când se trezi, avea această idee în minte; exista o parte a lui Roger Torraway – prezentă cel mai adesea în vise – care avea doar nouă ani. Ea recepționase textual toate lucrurile pe care le spusese Preşedintele deşi Roger însuşi – diplomat, şef de misiune, călător prin lume, familiar într-o duzină de capitale – nu credea cu adevărat în mod conştient că exista "Lumea Liberă".

Torraway se îmbrăcă în timp ce mintea îi era ocupată cu rezolvarea unei dihotomii. Să presupunem - gândi el - că Dash era sincer şi ocuparea planetei Marte însemna salvarea umanității. Putem noi s-o facem? Se gândi la Willy Hartnett – un tip bine (sau fusese unul înainte ca doctorii să se ocupe de el). Amabil. Dibaci în a-şi folosi mâinile. Dar o persoană destul de fluşturatică dacă stăteai s-o judeci cinstit. Una capabilă să bea mai mult decât trebuia la club sâmbătă seara. O persoană pe care nu trebuia s-o laşi în bucătărie cu nevasta altcuiva în timpul unei petreceri.

---

1. United Statea Air Force - Forțele aeriene ale Statelor Unite (N. Tr.)
2. Bachelor of Arts -licențiat în litere (N. Tr.)
3. Master of Arts - licențiat în litere (N. Tr.)
4. Doctor of Science - doctor în ştiințe (N. Tr.)

Nu era un erou, după nici un criteriu la care se putea gândi Roger. Dar oare cine era? Trecu în revistă lista cu rezervele cyborgului:

Vic Freibart, în mod obişnuit însoțindu-l pe Vicepreşedinte în turneele ceremoniale şi scos de aceea în mod temporar de pe listă. Numărul doi: Carl Mazzini, în permisie de boală până ce piciorul rupt pe Mount Snow avea să se vindece. Numărul trei: el însuşi.

Nu exista nici un fel de calitate care să-i aducă în Valley Forge[1] pe nici unul din ei.

Îşi pregăti micul dejun fără s-o trezească pe Dorrie, scoase maşina din garaj şi închise uşa. Vecinul îi făcu din mână în timp ce se îndrepta spre maşină.

- Ai văzut ştirile astăzi dimineață? Dash a fost în oraş noaptea trecută. Vreo conferință la nivel înalt...

Roger răspunse automat:

- Nu, nu am dat drumul la televizor azi dimineață. Dar l-am văzut pe Dash, gândi el, şi ți-aş putea lua vorba din gură. Îl deranja că nu i-o putea spune în față. Ce porcărie şi cu regulile astea de securitate! Era sigur că jumătate din necazurile pe care le avusese recent cu Dorrie proveneau din faptul că la conferința de dimineață a nevestelor vecinilor şi la cafelușele zilnice, ea avea voie să vorbească despre soțul ei doar ca un fost astronaut în serviciul activ, acum ocupându-se doar de serviciile administrative. Chiar şi călătoriile sale în străinătate trebuiau să fie mascate prin expresii precum „e plecat din oraş”., „călătorie de afaceri” – în nici un caz nu se putea spune ; „ei bine, soțul meu se întâlneşte în această săptămână cu şefii de stat major din Forțele armate din Basutoland”. Ea se stăpânise. Încă se mai stăpânea, sau cel puțin se plângea lui Roger destul de des în această privință. Dar din câte ştia el, nu se încălcase niciodată regulile de securitate. Având

---

1. Loc de tabără al trupelor lui S. Washington în perioada decembrie 1777- iunie 1778, simbol al eroismului şi al patriotismului ce învinge vicisitudinile vremii(N.Tr.)

în vedere că cel puțin trei dintre soții raportau în mod obişnuit ofițerului de informații al laboratorului, ar fi ştiut fără îndoială.

În clipa când se urca în maşină, Roger îşi aduse aminte că nu-şi luase bun rămas de la Dorrie, sărutând-o.

Îşi spuse că nu avea importanță. Ea nu se va trezi şi de aceea nu avea să ştie; dacă din întâmplare ar face-o s-ar plânge că a fost trezită. Dar lui nu-i plăcea să renunțe la un ritual. În timp ce-i treceau toate acestea prin minte, introduse în computerul maşinii numărul de cod al laboratorului; maşina se puse în mişcare. Roger oftă, deschise televizorul şi urmări Today Show tot drumul până la destinație.

Părintele Donnelly S. Kayman, A.B.[1], Ph. D.[2], S.J.[3]. În timp ce-şi începea liturghia în Lady Chapel of St. Jude's, la o distanță de trei mile de cealaltă parte a Tonka-i, cyborgul înghițea cu lăcomie singura masă pe care avea s-o primească în acea zi. Mestecatul era o operație dificilă pentru că lipsa de practică îi dăduse dureri de gingii, iar saliva nu mai curgea la fel de uşor aşa cum trebuia. Dar cyborgul mânca plin de entuziasm, negândindu-se nici măcar o clipă la programul de teste din acea zi; după ce termină, fixă trist farfuria goală.

Don Kayman avea treizeci şi unu de ani şi era cel mai autorizat arologist – adică specialist în planeta Marte – cel puțin din Lumea Liberă (Kayman ar fi recunoscut că bătrânul Parnov de la Institutul Shklovkii din Novosibirsk ştia deasemenea ceva din acest domeniu). Era şi preot iezuit. Nu se gândea doar la el însuşi ca la o persoană preocupată doar de un singur lucru, restul fiind făcut în măsura timpului liber; munca sa era areologia, persoana sa era preoția. Meticulos dar şi plin de voioşie, sfinți împărtăşania, bău vinul, spuse redempit-ul final, aruncă o privire la ceas şi fluieră. Era în întârziere. Îşi lepădă veşmintele într-un timp record. Dădu un bobârnac în joacă unuia din ajutoarele sale care rânji şi-i

---

1. Artium Baccalaureus - Bachelor of Arts (N. Tr.)
2. Doctor of Psilosophy/Philology - doctor în filozofie/litere (N. Tr.)
3. Society of Jesus - Societatea lui Isus, ordin monahal iezuit (N. Tr.)

deschise uşa. Se simpatizau reciproc; Kayman chiar se gândea că într-o bună zi copilul ar putea deveni atât preot cât şi om de ştiință.

Îmbrăcat acum în şort şi cămaşă sport, Kayman sări în maşina sa decapotabilă, un vehicul clasic cu roți în loc de pernă de aer ce putea merge chiar şi pe alte terenuri decât autostrăzile ghidate. Dar pe unde să mergi în afară de autostrăzi? Introduse în computer codul laboratorului, cuplă bateriile principale şi deschise ziarul. Micuța maşină intră pe autostradă, găsi o breşă în trafic, o ocupă şi îşi conduse pasagerul cu optzeci de mile pe oră spre destinație.

Ca de obicei ştirile din ziar erau în majoritatea lor rele.

În Paris se produsese un alt atac îndreptat direct împotriva convorbirilor de pace de la Chandrigar. Israelul refuzase să părăsească Cairo şi Damasc. Legea marțială instaurată cu cincisprezece luni în urmă în New York nu reuşise să împiedice o ambuscadă împotriva unui convoi al celei de-a zecea divizii ce încerca să se strecoare pe podul Whitestone din Bronx pentru a veni în ajutorul garnizoanei cu baza pe stadionul Shea; cincisprezece soldați fuseseră ucişi iar convoiul revenise în Bronx.

Cuprins de tristețe, Kayman lăsă să-i cadă ziarul. Înclină la loc oglinda retrovizoare, ridică ferestrele laterale pentru a se apăra de vânt şi începu să-şi perie părul lung până la umeri. Douăzeci şi cinci de mişcări de fiecare parte – un ritual aproape la fel de important ca şi Liturghia. Urma să-l perie încă o dată în acea zi pentru că avea o întâlnire la prânz cu sora Clotilda. Aceasta era aproape convinsă că dorea să fie absolvită pe jumătate din câteva din jurămintele ei, iar Kayman dorea să reia discuția cu ea cât mai curând şi cât mai des.

Având de parcurs o distanță nu prea mare, Kayman ajunse la laboratoare imediat după Roger Torraway. Cei doi lăsară maşinile în parcare şi se îndreptară spre sala de briefing lift.

X

X X

Directorul adjunct T. Gamble de Bell. În timp ce se pregătea să scoată untul din personalul cheie în briefing-ul din acea dimineață, cyborgul se afla la treizeci de metri, cu fața în jos, cu picioarele desfăcute şi gol puşcă. Pe Marte avea să mănânce doar alimente sărace în reziduuri şi nici din acestea prea multe. Pe Pământ se considerase necesar să se păstreze sistemul său excretor la capacitatea sa minimă de funcționare în ciuda dificultăților produse de modificările de metabolism şi de piele. Hartnett era bucuros de hrană dar ura spălăturile intestinale.

Directorul de proiect era un general. Coordonatorul ştiințific era un distins biofizician care lucrase cu Wilkins[1] şi Pauling[2] cu douăzeci de ani mai înainte. Abandonase ştiința şi începuse să se ocupe cu tot felul de aranjamente pentru că de aici porneau recompensele. Nu mai avea nici prea multe legături cu munca propriu-zisă de laborator, ocupându-se doar de legăturile dintre specialiştii operativi şi indivizii aflați undeva în umbră care manevrau fondurile necesare.

În ceea ce priveşte lucrurile importante ale rutinei zilnice, totul era rezolvat de directorul adjunct. Devreme, în acea dimineață acesta avea deja în față un teanc de note pe care le şi citise.

- Imaginea pe scramble! ordonă el de la pupitrul de comandă fără a-şi ridica ochii.

Pe monitorul de deasupra sa profilul grotesc al lui Willy Hartnett se disipă într-o încâlcitură de linii, apoi ecranul deveni alb pentru ca în cele din urmă să revină la normal. (De data aceasta se vedea doar capul. Persoanele aflate în sala de briefing nu puteau vedea ce „durere" suferea Willy deşi majoritatea o ştia destul de bine. Era trecută în programul zilei). Imaginea nu mai era color, era mai puțin stabilă şi mai neclară. Dar era sigură (în eventualitatea

1. Maurice Hugh Frederick Wılkins (1916-) - biochimist englez (N. Tr.)
2. Linus Carl Pauling (1901-) - chimist american, laureat al Premiului Nobel (N.Tr.)

că vreun spion ar fi intrat în circuitul închis) iar calitatea imaginii ce-l prezenta pe Hartnett nu avea la urma urmei mare importanță.

- În regulă, zise cu asprime directorul adjunct, l-ați auzit pe Dash noaptea trecută. N-a venit aici să se asigure de voturile voastre, vrea să ne mişcăm repede. Asta vreau şi eu. Nu mai doresc alte eşecuri precum s-a întâmplat cu porcăria aia de fotoreceptor.

Întoarse o pagină.

- Raportul de azi dimineață, citi el. Comandantul Hartnett funcționează la parametri normali cu trei excepții. Prima: inima artificială nu răspunde corect la exerciții prelungite la temperaturi scăzute. A doua: sistemul CAV[1] are o recepție proastă la frecvențe mai mari decât albastru mediu – sunt dezamăgit de aşa ceva, Brad, interpolă el privindu-l pe Alexander Bradley, expertul în sisteme de percepție ale ochiului.

-Ştii că suntem legați de capacitatea UV[2] în această privință. A treia: legăturile de comunicații. Am fost nevoit să admit aceasta în fața Preşedintelui noaptea trecută. Nu i-a plăcut şi nici mie nu-mi place. Microfonul din gât nu funcționează. Efectiv nu avem legătură prin voce la presiunea normală existentă pe Marte şi dacă nu venim cu o soluție va trebui să trecem din nou pe sistemele vizuale simple. S-au dus dracului optsprezece luni de muncă.

Aruncă o privire prin încăpere şi ochii i se fixară pe specialistul cardiolog.

- În regulă. Ce se aude cu circulația?

- E din cauza acumulării de căldură, zise Fineman. Inima funcționează perfect. Vrei s-o proiectez pentru nişte condiții ridicole? Aş putea s-o fac dar ar avea o înălțime de opt picioare. Rezolvați problema echilibrului termic! Pielea se strânge la temperaturi joase şi nu mai respiră. În mod normal scade nivelul oxigenului în sânge şi tot normal se accelerează bătăile inimii. Aşa trebuie să se întâmple. Ce vreți? Altfel s-ar produce o sincopă, poate o micşorare a cantității de oxigen din creier. Şi atunci ce obținem?

---

1. CAV - ceiling and visibility - vizibilitate nelimitată (N. Tr.)
2. UV - ultraviolet (N. Tr.)

De la înălțimea peretelui fața cyborgului privea impasibilă. Îşi schimbase poziția (se terminaseră spălăturile intestinale, plosca fusese îndepărtată) - acum stătea pe şezut. Roger Torraway, nu prea interesat de o discuție ce nu implica specialitatea sa, privea gânditor cyborgul. Se întreba oare ce gândea bătrânul Willy auzindu-i cum vorbeau despre el. Roger îşi dăduse osteneala să parcurgă studiile psihologice personale asupra lui Hartnett din cauza curiozității sale în acest domeniu, dar ele nu fuseseră prea instructive. Roger era sigur că ştia motivul. Toți fuseseră astfel testați şi retestați încât obținuseră anumite deprinderi în a răspunde la întrebările test în felul în care examinatorii doreau s-o facă. Până acum fiecare din cei ce lucrau în laboratoare trebuiau s-o fi făcut fie cu intenție, fie printr-un reflex deprins. Se gândi că ar fi nişte extraordinari jucători de pocher; îşi aminti zâmbind de partidele de pocher cu Willy. Îi făcu pe ascuns cu ochiul cyborgului şi ridică degetul mare în sus. Hartnett nu-i răspunsese. Era imposibil de spus ceea ce vedea el după expresia ochilor cu mai multe fațete.

- Nu putem schimba din nou pielea, argumenta specialistul în tegumente. Există deja un dezavantaj de greutate. Dacă mai adăugăm încă nişte senzori, va fi ca şi cum ar purta tot timpul un costum izoterm.

În mod surprinzător dinspre monitor se auzi un bubuit. Cyborgul rosti:

- Ce dracu credeți voi că simt eu acu' ?

Urmă un moment de linişte pe măsură ce fiecare din cei aflați în încăpere îşi amintea că vorbea cu o ființă vie. Apoi specialistul în tegumente continuă:

- Cu atât mai mult exită motive.Vrem să simplificăm totul, să mai reducem din greutate, nu să complicăm lucrurile.

Directorul adjunct ridică mâna.

- Voi doi să ajungeți la un compromis! ordonă el. Să nu-mi spuneți ce nu puteți face – eu vă spun ce trebuie să facem! Acum dumneata, Brad. Cum rezolvi cu întreruperea de vizibilitate?

Alex Bradley răspunse voios:

- Totul e sub control. Pot s-o rezolv. Dar ascultă, Will, îmi pare rău, dar aceasta înseamnă un alt implant. Ştii ce nu merge. E în sistemul intermediar al retinei; filtrează frecvențele extra. Sistemul e bun dar...

- Atunci, fă-l să funcționeze! îl întrerupse directorul adjunct, aruncând o privire la ceas. Ce facem cu defecțiunea la sistemul de comunicare?

- Vorbeşte cu cei ce se ocupă de problemele de respirație! zise specialistul în hardware. Dacă ne mai dau puțin aer, Hartnett îşi va putea folosi puțin vocea. Sistemele electronice sunt în regulă, numai că nu au nimic de transferat.

- Imposibil! urlă specialistul în plămâni. Nu ne-ați lăsat decât cinci sute de centrimetri cubi de aer! Îi consumă în zece minute. Am repetat de o sută de ori exercițiul de conservare a...

- Nu poate pur şi simplu vorbi în şoaptă? întrebă directorul adjunct. Apoi în timp ce specialistul în comunicații începu să prezinte o serie de curbe a răspunsului de frecvență, adăugă:

- Rezolvați voi, da? În rest, totul e bine, continuați tot aşa. Îşi introduse notele în mapa de plastic şi i-o dădu asistentului.

- Am terminat cu asta! Să trecem acum la partea importantă.

Aşteptă ca toți să se aşeze.

- Motivul pentru care Preşedintele a fost aici noaptea trecută este că s-a aprobat lansarea. Prieteni, a început numărătoatea inversă!

- Când? strigă o voce.

Directorul adjunct continuă:

- Cât mai repede posibil. Trebuie să terminăm treaba – şi prin asta, prieteni, vreau să spun s-o terminăm complet: să-l aducem pe Hartnett la forma optimă aşa încât să poată trăi pe Marte – şi să nu fie adus din nou în laboratoare dacă se întâmplă ceva - şi să o facem până la momentul favorabil pentru lansarea care va fi luna viitoare. Lansarea a fost stabilită pentru orele 08.00

pe 12 noiembrie. Aşadar mai avem patruzeci şi trei de zile, douăzeci şi două de ore şi câteva minute. Nici o secundă în plus.

Urmă o pauză de câteva clipe apoi toți începură să vorbească în acelaşi timp. Chiar şi expresia cyborgului se schimbă vizibil deşi nimeni n-ar fi putut spune în ce sens.

Directorul adjunct continuă:

- Şi asta-i doar o parte din ceea ce am să vă comunic... Data este fixată şi nu poate fi schimbată, aşa încât trebuie să ne resemnăm; şi acum să vă spun de ce. Luminile, vă rog! Luminile din încăpere scăzură treptat, apoi asistentul directorului adjunct, fără a mai aştepta semnalul, proiectă un diapozitiv pe peretele cel mai îndepărtat al încăperii, acolo unde putea fi văzut de toți, chiar şi de cyborgul aflat în îndepărtata lui celulă. Diapozitivul prezenta o hartă în carouri, cu o linie groasă neagră, urcând în diagonală către o bară roşie. La partea de sus erau înscrise cu litere de un portocaliu strălucitor STRICT SECRET. NUMAI PENTRU INFORMAREA D-VOASTRĂ.

- Să vă explic ceea ce vedeți, spuse directorul adjunct.

- Diagonala neagră reprezintă un amestec de douăzeci şi două de direcții şi indici, variind de la balanța de credit internațională la gradul de hărțuire a turiştilor americani de către oficialitățile guvernamentale în străinătate. Se indică astfel posibilitatea declanşării unui război. Bara roşie de la partea superioară este marcată cu I0 ceea ce înseamnă „Izbucnirea ostilităților". Bineînțeles, nu este ceva sigur, dar staticienii consideră că atunci când se atinge limita superioară, există posibilitatea ca războiul să izbucnească în următoarele şase ore şi precum vedeți spre asta ne îndreptăm.

Orice zgomot încetase. În încăpere se lăsase o tăcere de mormânt. În cele din urmă, o voce se interesă:

- Care-i scala temporală?

- Datele acoperă o perioadă de treizeci şi cinci de ani, răspunse directorul adjunct. Atmosfera se mai distinse puțin – cel

puțin spațiul alb de la partea superioară se număra acum în luni, nu în minute.

Apoi Kathleen Doughty întrebă:

- Se menționează undeva pe diagrama respectivă cu cine vom fi în război?

Directorul adjunct ezită, apoi răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele:

- Nu, acest lucru nu este cuprins în hartă dar cred că putem ghici singuri. Nu mă deranjează să vă comunic părerea mea. Dacă ați citit ziarele atunci ştiți că chinezii vorbesc despre minunile producției mărite de hrană pe care ar putea-o da lumii folosind în interiorul Australiei tehnicile agricole utilizate în Provincia Sinkiang. Ei bine, indiferent, indiferent ce au de gând să facă marionetele alea politice din Canberra, sunt sigur că această admirație nu are intenția să-i lase pe chinezi să-şi pună planul în aplicare. Oricum nu şi dacă doreşte să aibă votul meu. După un moment, directorul adjunct, adăugă:

- E doar o opinie personală şi neoficială; nu se va menționa în procesul verbal al acestei şedințe. Nu sunt la curent cu nici un răspuns oficial, şi chiar dacă aş fi, nu vi l-aş comunica. Tot ce ştiu este ce ştiți şi dumneavoastră acum. Previziunile arată destul de rău: probabilitatea unei escaladări nucleare creşte rapid. Avem şi o dată posibilă. Curba arată o probabilitate cu 90% în mai puțin de şapte ani.

Ceea ce înseamnă, adăugă el, că dacă nu vom avea până atunci o colonie viabilă pe Marte, s-ar putea să nu mai trăim pentru a o avea vreodată.

X

X X

Alexander Bradley. B. Sc[1], E. E.[2], M.D.[3], D. Sc, Locot. colonel în retragere USMCR[4].

În timp ce Bradley părăsea sala de conferințe iar expresia sa nu mai indica îngrijorarea necesară în cazul unui briefing ci naturala sa bună-dispoziție, cyborgul era din nou supus la presiunea scăzută tipică marțiană. Specialiştii care supravegheau monitoarele erau întrucâtva îngrijorați. Deşi nu putea citi emoția înscrisă pe fața sa, puteau s-o facă citindu-i semnele vitale cardiologice şi respiratorii înregistrate de aparate: cyborgul se afla într-o stare evidentă de agitație. Specialiştii i-au propus să amâne testul, dar el refuzase furios.

- Nu ştiți că aproape ne aflăm în război? întrebă el pe un ton patrunzător, fără a le mai răspunde când ei îi vorbiră din nou... Se decise continuarea testului dar şi reverificarea profilului său psihic.

Când Alexander Bradley avea zece ani şi-a pierdut atât tatăl cât şi ochiul său stâng. În duminica de după Thanksgiving Day[5], familia se întorcea de la biserică. Se făcuse frig. Roua dimineții înghețase, transformându-se într-o peliculă groasă şi alunecoasă ce acoperea şoseaua. Tatăl lui Brad conducea cu mare atenție dar în fața sa erau maşini, în spatele lor erau maşini, pe cealaltă jumătate a şoselei cu două sensuri erau maşini îndreptându-se în direcția opusă; era obligat să mențină o anumită viteză şi răspundea monosilabic de câte ori restul familiei îl întreba ceva. Era îngrijorat dar nu destul. Când se întâmplă dezastrul, nu întreprinse nimic pentru a-l evita. Lui Brad aflat în față, lângă tatăl

---

1. Bachelor of Science - licențiat în știință (N. Tr.)
2. Electrical Engineer - iniginer electrician (N. Tr.)
3. Medicinae doctor - Doctor of Medicine - doctor în medicină (N. Tr.)
4. United States Marine Corps Reserve - Rezerva corpului de infanterie marină a S.U.A. (N. Tr.)
5. Ziua Recunoştinței - ultima joi din noiembrie (N. Tr.)

său i se păru că un camion utilitar ce venea din direcția opusă se răsucește încet şi calm la vreo sută de iarzi distanță de parcă ar fi intenționat să facă la stânga. Numai că acolo nu exista nici un drum spre care să cotești. Tatăl lui Brad apăsă frâna şi rămase cu piciorul pe ea. Maşina lor încetini şi derapă. Şi preț de câteva secunde băiatul rămase nemişcat urmărind cealaltă maşină derapând lateral spre ei în timp ce propria lor maşină derapa uşor dar inevitabil spre camion. Era o mişcare maiestuoasă, deliberată şi inevitabilă. Nimeni nu rosti nici un cuvânt – nici Brad, nici tatăl şi nici mama sa, aşezată pe scaunul din spate. Nimeni nu făcu nimic, menținându-şi poziția rigidă de parcă ar fi fost actori într-un exercițiu simulat bun pentru Consiliul Național al Traficului. Tatăl stătea tăcut şi drept la volan, fixând concentrat cealaltă maşină. Şoferul celuilalt vehicul îi privea cu ochii mari şi întrebători peste umăr. Nici unul nu s-a mişcat până la momentul impactului. Chiar şi pe gheață, frecarea le micşora viteza aşa încât nu puteau să se fi deplasat cu o viteză combinată mai mare decât douăzeci şi cinci de mile pe oră. A fost destul. Ambii şoferi au fost ucişi, tatăl lui Brad tras în țeapă, celălalt bărbat decapitat. Brad şi mama sa deşi purtau centurile de siguranță au suferit fracturi, tăieturi, vânătăi, dar şi leziuni interne; şi-a pierdut pentru totdeauna flexibilitatea încheieturii mâinii stângi în timp ce fiul său şi-a pierdut ochiul.

Şi după douăzeci şi trei de ani Brad mai visa încă acea întâmplare de parcă tocmai se întâmplase. În somn îl înfricoşa peste măsură şi se trezea scăldat în sudoare, țipând şi trăgându-şi cu greu sufletul.

Şi totuşi nu fusese doar pierderi. Descoperise ce avantaje considerabile puteau fi obținute cu prețul unui ochi. Unu: exista o asigurare de viață făcută de tatăl său în care se includeau şi eventualele răniri suferite de membrii familiei. Doi: rana îl ținuse departe de armată şi îi permise să se alăture corpului de infanterie marină într-o capacitate eminamente civilă atunci când dorea să capete anumite cunoştințe în domeniu. Trei: îi furnizase o scuză acceptabilă pentru a evita riscurile stupide şi obligațiile obositoare

ale adolescenței. Nu trebuia să-şi dovedească niciodată curajul în sporturi violente şi era întotdeauna scuzat la exercițiile de gimnastică pe care le detesta cel mai mult.

Însă lucrul cel mai important era că-i dăduse o educație. Folosindu-se de dispozițiile Legii pentru ajutorarea copiilor handicapați, i se plătise liceul, facultatea şi specializarea post-universitară. Obținuse patru diplome, devenind unul din cei mai mari experți ai lumii în sistemele de percepție ale ochiului. Una peste alta, era o tranzacție favorabilă. Chiar şi dacă lua în considerare faptul că mama sa îşi petrecuse ultimii zece ani din viață pradă unor dureri constante şi unui temperament incontrolabil, tot meritase.

Brad ajunsese în proiectul Omul Plus pentru că era cel mai bun specialist pe care-l puteau obține. Se hotărâse să lucreze pentru Corpul de infanterie marină pentru că nicăieri n-ar fi găsit subiecte experimentale căsăpite de săbii scoțiene, cuțite lungi cu lama curbă, sau ciuruite de schije, decât în spitalele de campanie din Tanzania, Borneo sau Ceylon. Activitatea sa fusese remarcată de eşaloanele superioare. Brad nu fusese acceptat, fusese recrutat.

Nu era sigur dacă proiectul Omul Plus era cel mai bun pe care-l putea obține. Alți recruți fuseseră cooptați în programul spațial prin aura romantică sau apeluri la datorie. Nu aşa se întâmplase cu Bradley. Imediat ce înțelesese la ce se referea emisarul de la Washington, implicațiile şi avantajele deveniră evidente. Era o nouă pistă. Însemna abandonarea unor planuri, întârzierea altora. Dar îşi dădea seama unde ducea: să spunem trei ani pentru realizarea sistemelor optice ale cyborgului. Şi reputația mondială era ca şi făcută. Atunci putea părăsi programul pentru a putea intra în domeniile nelimitate şi luxuriante ale practicii particulare. O sută opt americani din o sută de mii suferă de o pierdere totală a funcțiilor la unul sau la ambii ochi. Asta ar însemna mai mult de trei mii de pacienți potențiali şi fiecare din ei ar fi dorit fără îndoială să fie tratat de cel mai bun specialist în domeniu.

Lucrând la programul Omul Plus ar fi fost catalogat imediat drept cel mai bun în specialitatea sa. Putea să-şi aibă clinica sa particulară înainte de a împlini patruzeci de ani. Nu una mare. Dar destul de mare pentru a supraveghea personal toate detaliile şi pentru a fi deservită de un staff de tineri pregătiți de el şi lucrând sub îndrumarea sa. Ar fi putut avea, ei bine, poate cinci sau şase sute de pacienți anual – un procent de unu la sută din estimări. Care procent de unu la sută să-l accepte oare? Cel puțin jumătate aveau să provină din rândul celor mai solvabili şi mai doritori să plătească... Desigur avea să accepte şi cazuri de caritate – cel puțin o sută pe an, totul absolut pe gratis, chiar şi telefoanele de pe noptiere.În timp ce pacienții care puteau plăti, aveau să plătească din plin. Clinica Bradley (deja îi suna în urechi la fel de seculară şi perfectă ca şi Clinica Menninger[1]) avea să fie un model pentru servicii medicale în întreaga lume şi îi va aduce al dracului de mulți bani.

Nu era vina lui Bradley că cei trei ani se transformaseră în ceva mai mult de cinci. Nu era nici măcar partea sa de program cea care produsese întârzierea, oricum nu cea mai mare parte din ea. În orice caz, era încă tânăr. Va părăsi programul având în față încă treizeci de ani de activitate – dacă nu se hotăra să se retragă mai devreme, păstrându-şi poate postul de consultant şi o cotă parte din câştigurile clinicii. Şi mai erau şi alte avantaje lucrând la programul spațial – mulți dintre asociații săi se căsătoriseră cu nişte femei atât de atractive. Pe Bradley nu-l interesa căsătoria, dar îi plăcea foarte mult să aibă neveste.

Întors în laboratorul format din şapte încăperi în care era stăpân, Bradley făcu destule momente grele subordonaților săi pentru a se asigura că noua legătură de retină avea să fie gata de transplant într-o săptămână, apoi îşi privi ceasul. Încă nu era unsprezece. Făcu numărul lui Roger Torraway pe intercom şi dădu de el după câtva timp.

---

1. Clinică fondată în Topeka de Charles Frederick (1862-1955), Karl August Menninger (1893) şi William Calire Menninger (1899-1966), psihiatri americani (N. Tr.)

- Ce-ai zice de un prânz, Rog? Aş vrea să discutăm acest nou implant.

-Oh, îmi pare rău, Brad. Aş vrea să pot dar voi fi în laborator cu Will Hartnett cel puțin pentru următoarele trei ore. Poate mâine.

- Vorbim atunci, spuse vesel Bradley şi închise. Nu era surprins; verificase deja programul lui Torraway. Dar era mulțumit. Îi spusese secretarei că pleacă pentru o conferință şi pentru prânz şi că va veni după ora două, apoi îşi chemă maşina. Introduse în computer coordonatele colțului blocului în care locuia Roger Torraway. Unde locuia Dorrie Torraway.

5
Monstrul devenit din nou muritor

În timp ce Brad pleca, fluierând, la radioul din maşină se prezentau ultimele noutăți din lume. Cea de-a zecea divizie se retrăsese pe un aliniament fortificat în Riverdale. Un taifun distrusese recolta de orez din Asia de Sud. Preşedintele Deshatine ordonase delegației americane să părăsească dezbaterile de la Națiunile Unite în problema împărțirii resurselor deficitare.

Erau o mulțime de ştiri care nu se dădeau pe posturile de radio, fie pentru că rețelele respective habar n-aveau de ele sau nu le considerau importante. De exemplu nu se spunea despre misiunea a doi chinezi în Australia, sau despre rezultatele unui anumit sondaj de popularitate secret pe care Preşedintele îl păstra încuiat în safe-ul său, sau despre testele la care era supus Willy Hartnett. Aşadar Brad nu auzi nimic despre aceste lucruri. Dacă le-ar fi auzit şi le-ar fi înțeles importanța, i-ar fi păsat. Pentru că nu era un tip nepăsător. Şi nici un tip rău. Pur şi simplu nu era unul destul de bun.

Uneori se punea pe tapet această problemă - de exemplu, atunci când era momentul să scape de o fată sau să nu-l mai intereseze vreun prieten care-l ajutase cândva să avanseze. Uneori se ajungea la acuzații reciproce. Atunci Brad se mulțumea să ridice din umeri constatând că nu mai era fair-play în lume. Lancelot[1] nu cîştiga toate turnirele. Uneori cavalerul cel negru şi rău îl trântea la pământ. Bobby Fisher nu a fost cel mai simpatic jucător de şah din lume, a fost pur şi simplu cel mai bun. Şi exemplele puteau continua la nesfârşit.

Brad recunoştea că nu era un tip model după standardele sociale. Şi într-adevăr nu era. Ceva se întâmplase în copilăria sa. Ego-ul său se mărise mult prea mult aşa încât el judeca întreaga lume în raport cu ceea ce i-ar fi putut oferi el însuşi. Război cu China? Ei bine, să vedem, calculă Brad, cu siguranță va fi nevoie de o mulțime de operații, poate aşa, poate aşa ajungea şi el să conducă propriul său spital. O criză mondială? Banii săi erau investiți în pământuri, iar oamenii vor trebui întotdeauna să mănânce.

Nu era un tip minunat. Cu toate acestea era persoana cea mai în măsură să facă ceea ce avea nevoie cyborgul – şi anume să-i asigure lui Willy Hartnett intermedierea între stimul şi interpretare cunoscându-se faptul că undeva între obiectul exterior pe care-l vedea cyborgul şi concluziile pe care creierul său le trage, trebuia să fi existat o fază în care se filtra informația inutilă. Altfel cyborgul ar fi înnebunit pur şi simplu.

Pentru acestea luați, în considerație o broască.

Gândiți-vă la o broască ca la o maşină funcțională proiectată pentru a produce mormoloci. Acesta este punctul de vedere darvinist şi exprimă în realitate esența evoluției. Pentru a reuşi, broasca trebuie să rămână în viață destul de mult pentru a se maturiza, a rămâne însărcinată sau a lăsa o broască femelă însărcinată. Aceasta înseamnă că trebuie să facă două lucruri. Trebuie să mănânce. Şi trebuie să evite a fi mâncată.

---

1. Erou al ciclului Arthurian (N. Tr.)

Ca toate vertebratele, broasca, este o creatură simplă cu un creier mic şi nici prea sofisticat. Broasca nu beneficiază de o capacitate excesivă a creierului şi deci nu-şi va permite să-l folosească în mod inutil pentru lucruri neesențiale. Evoluția este întotdeauna economică. Broaştele-masculi nu scriu poeme şi nici nu sunt torturați de gândul că broaştele-femele i-ar putea înşela. Şi nici nu vor să se gândească la alte lucruri decât acelea care le permit a rămâne în viață.

Ochiul broaştei este şi el simplu. Ochiul uman cuprinde elemente complexe pe care o broască nu le cunoaşte. Presupuneți că o ființă umană intră într-o cameră în care se află o masă cu friptură şi cartofi prăjiți; chiar dacă nu aude şi nu simte mirosul, el este atras de hrană. Ochii săi se îndreaptă spre friptură. În ochi există un punct anumit cu care o persoană vede cel mai bine şi acel punct se îndreaptă spre țintă. La broască nu se întâmplă aşa ceva, o parte a ochiului fiind la fel de bună ca şi cealaltă. Sau la fel de proastă. Pentru că lucrul interesant în ceea ce priveşte imaginea pe care o broască o are vis-à-vis de echivalentul unei fripturi – şi anume o insectă destul de mare pentru a merita înghițită sau destul de mică pentru a reprezenta o amenințare – este acela că broasca e oarbă la hrană dacă hrana nu se comportă ca o hrană. Înconjurați broasca cu cel mai nutritiv pateu de insectă pe care îl puteți imagina. Va muri de foame – dacă o buburuză nu va trece prin apropiere.

Dacă ne gândim cum mănâncă o broască, această comportare ciudată începe să aibă un sens. Broasca se încadrează unui anume tipar ecologic. În natură nimeni nu-ți oferă hrană tăiată mărunt. Broasca mănâncă insecte, aşadar ceea ce vede ea sunt insecte. Dacă prin raza ei virtuală trece ceva de dimensiunea normală a unei insecte, broasca nu-şi mai pune întrebarea dacă este flămândă sau nu şi nici dacă insecta are cel mai bun gust. Ea o mănâncă. Apoi aşteaptă să apară şi următoarea.

În laborator aceasta este o trăsătură de anti-supraviețuire. Poți înşela o broască cu o bucată de pânză sau de lemn trasă de o sfoară, cu orice se deplasează cu viteză caracteristică şi are

dimensiunea potrivită. Broasca o va mânca şi apoi va muri de foame. Dar în natură nu există astfel de trucuri. În natură numai insectele se deplasează ca insectele şi orice insectă este o masă pentru broască.

Nu este greu de înțeles principiul respectiv. Spuneți-i acest lucru unui prieten fără multă carte şi el va răspunde:

- Oh, da, înțeleg. Broasca pur şi simplu ignoră tot ce nu seamănă cu o insectă. Greşit! Broasca nu face aşa ceva. Nu ignoră obiectele care nu sunt insecte. Numai că nu le vede în primul rând. Monitorizați nervul optic al unei broaşte şi târâți o bucată de marmură prin fața ei - prea mare, prea încet - şi nici un instrument nu va percepe impulsul nervos. Nu există nici unul. Ochiul nu se deranjează să „vadă" ceea ce broasca nu vrea să ştie. Dar agitați o muscă moartă prin fața ei şi veți vedea cum instrumentul înregistrează ceva, nervul transmite un mesaj şi limba broaştei țâşneşte şi apucă prada.

Şi iată că am ajuns la cyborg. Ceea ce a făcut Bradley a fost să asigure o fază intermediară între ochii complecşi de un roşu aprins şi creierul uman al lui Willy Hartnett care filtra, interpreta şi în general preambala impulsurile de intrare ale cyborgului. „Ochiul" vedea totul, chiar şi în banda ultravioletă a spectrului, chiar şi în infraroşu. Creierul nu putea face față atâtor impulsuri. Faza intermediară a lui Bradley elimina părțile neimportante.

Faza intermediară era un triumf de proiectare pentru că Bradley era într-adevăr extrem de bun la singurul lucru la care era bun. Dar nu era acolo pentru a o aplica. Şi pentru că Brad avea o întâlnire şi deasemenea pentru că Preşedintele Statelor Unite trebuia să se ducă la baie, iar doi chinezi pe nume Sing şi Sun doreau să guste o pizza, istoria lumii s-a schimbat.

X

X X

Jerry Weidner, principalul asistent al lui Brad, supraveghea începutul şi dificilul proces de reamplasare a sistemelor de vedere ale cyborgului. Era o muncă minuțioasă şi aproape ca toate lucrurile la care trebuia supus Willy Hartnett era făcută cu un maxim de incomoditate pentru el. Nervii sensibili ai pleoapelor fuseseră de mult secționați pentru că altfel l-ar fi făcut să urle de durere zi şi noapte. Dar el simțea ce se întâmpla – dacă nu sub formă de durere, atunci ca un gând deranjator psihic prin care cineva plimba nişte instrumente ascuțite în jurul unei părți foarte sensibile ale anatomiei sale. Imaginea sa reală era stadiul de aşteptare aşa încât el „vedea" doar umbrele mişcătoare. Era destul. Ura acest lucru.

Cyborgul rămase întins o oră sau chiar mai mult în timp ce Weidner şi ceilalți se ocupau de schimbările de potențial, notau indicațiile aparatelor, vorbeau între ei în numerele care erau limbajul tehnicienilor. Când în cele din urmă fură satisfăcuți de intensitatea câmpului sistemului său de percepție şi îi permiseră să se ridice, aproape că, se răsturnă fără nici un avertisment.

- Rahat, mârâi el. Din nou amețit.

Îngrijorat şi resemnat, Weidner spuse:

- În regulă, să verificăm senzațiile de amețeală. Urmă o altă pauză de treizeci de minute, în care specialiştii în menținerea echilibrului i-au verificat reflexele până ce cyborgul izbucni:

- Dumnezeule, terminați! Pot sta într-un picior următoarele douăzeci de ore, aşa încât ce dovedeşte asta? Dar îl ținură oricum într-un picior măsurând cât de mult îşi putea întinde vârful degetelor pentru a atinge obiectul vizualizat în faza de aşteptare.

Specialiştii în menținerea echilibrului se declarară satisfăcuți, dar Jerry Weidner nu era. Amețeala mai apăruse şi înainte şi nu i se aflase niciodată cauza – să fi fost oare de la

orizontul mecanic încorporat sau de la oasele scării-şi-nicovalei din urechea sa internă? Weidner nu ştia că ea se datora sistemului intermediar de care răspundea direct şi dorea ca Brad să revină dracului cât mai repede de la prânzul său prelungit.

Exact în acelaşi timp, în cealaltă jumătate de lume, erau doi chinezi pe nume Sing şi Sun. Numele lor nu era rezultatul vreunei glume proaste, ci erau chiar ale lor. Străbunicul lui Sing primise moartea din țeava unui tun rusesc după înăbuşirea revoltei boxerilor[1] care a încercat alungarea diavolilor albi din China. Tatăl său îl procrease în timpul Marelui Marş[2] şi murise în lupta împotriva soldaților unui aliat al lui Chian-Kai-Si[3] înainte ca el să fie născut. Sing avea aproape nouăzeci de ani. Strânsese mâna tovarăşului Mao, schimbase cursul Fluviului Galben pentru succesorii lui Mao şi acum superviza cel mai mare proiect hidraulic al carierei sale într-un oraş australian numit Fitzroy Crossing. Era prima lui călătorie de durată în afara teritoriului Noii Asii Populare. Avea trei dorințe neînfrânate: să vadă un film porno necenzurat, să bea o sticlă de scotch produs în Scoția nu în Provincia Populară Honshu şi să guste o pizza. Împreună cu colegul său, Sun, începuse deja sticla de scotch, descoperise unde putea vedea filmul respectiv şi acum dorea să savureze pizza.

Sun era mult mai tânăr – nu avea încă patruzeci de ani – şi în ciuda tuturor lucrurilor, respecta vârsta înaintată a asociatului său. Mai era şi faptul că Sun avea o poziție socială mai inferioară celei a bătrânului, deşi era în mod evident un om în plină ascensiune în aripa tehno-industrială a partidului. Sun tocmai se întorsese în oraş după ce condusese vreme de un an o echipă de cartografiere a Marelui Deşert de Nisip. Dar aici nu se găsea numai nisip. Era un pământ bun, arabil şi productiv căruia îi lipseau doar câteva elemente de bază şi apa. Ceea ce cartografiase Sun fusese un teren agricol de un milion de mile pătrate. Când terenul agricol al lui Sun va fi pus în valoare de marele apeduct cu cele paisprezece

---

1. Revoltă împotriva influenței străine (1898-1900)
2. Perioada 1934-1935 sub conducerea lui Mao (N. Tr.)
3. Conducător național chinez (1887-1975) (N. Tr.)

mari baterii de pompe acționate de energia nucleară, proiectată de Sing, aceasta va însemna o nouă viață pentru milioane de mile de deşert. Îngrăşăminte chimice + apă de mare distilată cu ajutorul soarelui = zece recolte pe an cu care să fie hrăniți o sută de milioane de etnici chinezi din Noua Australie.

Proiectul fusese studiat cu grijă şi conținea doar un singur neajuns. Vechii-noi australieni, descendenți ai locuitorilor perioadei de după cel de-al doilea război mondial, nu doreau ca noii-noi australieni să vină să le cultive terenul. Motivul era simplu: îi doreau doar pentru ei înşişi. În timp ce Sun şi Sing intrau în Pizzeria lui Danny situată pe strada principală din Fitzroy Crossing, doi vechi-noi australieni, unul numit Koschanko, celălalt Gradechek, tocmai părăseau barul şi din păcate îl recunoscură pe Sing după fotografiile din ziare. Ştirea se răspândi. Chinezii recunoscură mirosul de bere răsuflată şi deveniră agresivi; încercând să treacă, fură împinşi pe uşă afară de Koschanko şi Gradechek. Izbucni o altercație şi țeasta bătrână de nouăzeci de ani a lui Sing Hsi-chin crăpă în două lovindu-se de o piatră din bordură.

În acel moment Sun scoase din buzunar un pistol pe care nu era autorizat să-l poarte şi-i împuşcă mortal pe cei doi atacanți.

Era doar o bătaie între beți. Poliția din Fitzroy Crossing rezolvase mii de delicte mai dramatice şi ar fi putut să-l rezolve şi pe acesta dacă i s-ar fi permis s-o facă. Dar lucrul nu se opri aici pentru că una din chelnerițe, ea însăşi nouă-nouă australiană de obârşie Honanezã, îl recunoscuse pe Sun, descoperi cine era Sing, ridică receptorul şi sună la biroul Agenției de Ştiri China Nouă la Misiunea Lagrange de lângă coastă, pentru a anunța că unul din cei mai celebri oameni de ştiință ai Chinei fusese ucis cu brutalitate.

Nu trecură nici zece minute şi rețelele de comunicații prin satelit transmiteau în întreaga lume o relatare efectiv cutremurătoare dar foarte colorată de întâmplări.

În mai puțin de o oră reprezentanți ai misiunii diplomatice ai Noii Asii Populare la Canberra cerură a fi primiți la Ministerul Afacerilor Externe pentru un protest energic în timp ce demon-

străjii spontane izbucniră în Shanghai, Saigon, Hiroshima şi într-o duzină de alte oraşe ale Noii Asii Populare, iar jumătate duzină de sateliți de observație fură deplasați de pe orbitele lor de observație obişnuite pentru a trece deasupra Australiei de Nord Vest şi a mărilor ce înconjurau Insulele Sunda. La două mile în largul portului Melbourne, o formă mare gri se ridică la suprafață şi rămase acolo fără a emite vreun semnal şi fără a răspunde nici unuia pentru mai mult de douăzeci de minute. Apoi se descoperi ca fiind submarinul nuclear „Estul este roşu" aparținând Noii Asii Populare, aflat într-o vizită diplomatică de rutină într-un port prieten. Ştirea fu primită exact la timp pentru a anula lovitura aeriană a RAAF-lui[1] ordonată împotriva unui intrus necunoscut.

În Pueblo, Colorado, Preşedintele Statelor Unite fu trezit din somnul de după-amiază. Şedea pe marginea patului sorbind dezgustat dintr-o ceaşcă cu cafea neagră când aghiotantul ofițe-rului de legătură al DOD-ului[2] intră cu ştirea ca să se declare alerta roşie în conformitate cu dispozițiunile existente demult la comandantul apărării Nord Americane. Avea deja rapoartele de la sateliți şi cele de la locul întâmplării cu pricina, ultimele întocmite de o misiune militară din Fitzroy Crossing; ştia despre apariția submarinului „Estul este roşu" dar încă nu aflase că se anulase atacul aerian asupra acestuia. Rezumând toate informațiile, aghiotantul îi spusese Preşedintelui:

- Aşadar este vorba de a ataca din nou sau nu. Comanda-mentul Apărării Nord Americane recomandă o lansare cu opțiuni de anulare în cincizeci de minute.

Preşedintele mârâi:

- Nu mă simt bine. Ce dracu' au pus în supa aia? Dash nu era în acel moment într-o stare sufletească propice pentru a se gândi la China; visase despre un sondaj de opinie particular care indica o scădere a popularității sale cu şaptesprezece procente, inclusiv evaluările „excelent" şi „satisfăcător", în timp ce şaizeci şi unu la sută din cei intervievați considerau administrația fie „slabă",

1. Royal Australian Air Force - Forțele Aeriene Australiene (N. Tr.)
2 Department of Defense - Ministerul Apărării (N. Tr.)

fie „foarte nesatisfăcătoare". Nu fusese un vis. Asta aflase de la briefing-ul politic din acea dimineață.

Dădu deoparte ceaşca de cafea şi completă cu aer ursuz decizia pe care el singur în toată această lume trebuia să o ia. Lansarea de rachete asupra principalelor oraşe ale Noii Asii Populare era o teorie, o opțiune reversibilă; rachetele puteau fi contramandate oricând înainte de a intra în atmosferă, pentru a cădea inofensive în mare. Dar în practică radarurile NAP-ului aveau să detecteze rachetele şi cine ştie ce puteau să facă bastarzii ăia nebuni de chinezi? Îşi simțea stomacul umflat de parcă ar fi fost în ultimele minute înainte de naştere şi era o reală posibilitate de a-şi deşerta pe deplin conținutul. Primul său secretar spuse mustrător:

- Doctorul Stassen v-a recomandat să nu serviți prea multă varză, domnule. Poate că ar trebui să-l informăm pe bucătarul şef să nu mai prepare acea supă.

Preşedintele replică:

- N-am chef de prelegeri acum. În regulă, uite ce vom face. Mențineți starea de alertă roşie până la noi ordine de la mine. Nici o lansare. Nici un fel de represalii. Înțeles?

- Da, domnule, răspunse cu un aer de regret aghiotantul.

- Domnule? Am câteva întrebări specifice - de la Comandantul Apărării, de la proiectul Omul Plus, de la amiralul comandant al...

- Ai auzit ordinul! Nici un fel de represalii. În rest totul se desfăşoară ca şi până acum.

Primul său secretar clarifică problema.

- Poziția noastră oficială, declară el, este că această afacere din Australia este o problemă internă, şi nu una națională pentru Statele Unite. Poziția noastră nu se modifică. Toate sistemele de luptă să fie pregătite, dar nu acționăm încă. Aşa este, domnule Preşedinte?

- Da, spuse cu o voce groasă Dash. Acum dacă poți să mă însoțeşti pentru vreo zece minute, trebuie să merg la toaletă.

X

X X

Brad se gândi să telefoneze pentru a afla cum merge re-calibrarea, dar îi plăcea prea mult să facă duş cu o fată şi să se distreze săpunându-se unul pe altul; în plus baia în care se afla era dotată cu tot felul de uleiuri, mirodenii şi prosoape groase. Era deja ora trei când se hotărî să revină în laborator. Dar la acea oră era deja mult prea târziu. Weidner încercase să obțină aprobarea directorului adjunct pantru a amâna testele; acesta nu dori să-şi asume responsabilitatea şi luă legătura cu centrul de la Washington care la rândul său se interesă la biroul Preşedintelui de unde se obținu următorul răspuns:

- Nu, nu se poate, repetăm, nu se poate amâna acest test şi nici altul. Bărbatul care a dat acest răspuns era primul secretar al Preşedintelui care tocmai urmărea proiecția cu „riscul de război" în biroul particular al Preşedintelui. Chiar în timp ce vorbea la telefon, dunga neagră şi lată, se îndrepta din ce în ce mai mult spre dunga roşie.

Aşa încât testele au continuat cu un Weidner încruntat şi taciturn. Un timp totul a decurs destul de bine, apoi totul s-a deteriorat brusc. Mintea lui Roger Torraway era undeva departe când se auzi chemat de cyborg. Ridicându-se în picioare în costumul de piele şi mască pe față, întrebă:

- Ce s-a întâmplat, Willy?

Ochii mari de un roşu aprins se întoarseră spre el:

- Nu te pot vedea, Roger! țipă ascuțit cyborgul. Nu...nu...

Se clătină şi se prăbuşi. Totul se întâmplă extrem de rapid. Roger nici măcar nu se îndreptă spre el până ce nu simți un

val infernal de aer prăbuşindu-se asupra lui şi azvârlindu-l cu putere peste monstrul ce zăcea pe spate.

Don Kayman intră în fugă dând uşa de perete din încăperea alăturată celeia în care se simula presiunea existentă la şapte mii cinci sute de picioare. Nu mai aşteptase să-şi pună masca. Acum nu mai era un om de ştiinţă, era un preot; se lăsă să cadă în genunchi lângă forma contorsionată ce fusese odată Willy Hartnett.

Roger îl privea fix în timp ce Roger atingea ochii de un roşu aprins, trasa o cruce peste pielea sintetică şoptind ceva ce Roger nu putea auzi. Şi nici nu vroia să audă. Ştia ce se întâmpla.

Primul candidat ales a fi cyborg primea acum Ultima Împărtăşanie în faţa propriilor săi ochi.

Prima rezervă era Vic Freibart, scos de pe listă prin ordin prezidenţial.

A doua rezervă era Carl Mazzini, scos de pe listă în urma unui picior rupt.

A treia rezervă – şi noul cyborg – era el însuşi.

6
Muritor pradă unei spaime

Nu este uşor pentru o fiinţă din carne şi oase să accepte faptul că o parte din pielea sa urma să fie smulsă şi înlocuită cu oţel, cupru, argint, plastic, aluminiu şi sticlă. Se putea observa că Torraway nu se comporta prea raţional. Traversă poticnindu-se holul, îndepărtându-se în mare grabă de laboratorul ce simula presiunea normală de pe Marte, de parcă ar fi fost trimis într-o misiune extrem de urgentă. Dar singura lui misiune era de a pleca de acolo. Holul îi părea o capcană..Simţea că nu putea suporta ca cineva să se apropie de el pentru a-i spune cât de mult îi părea rău de pierderea lui Willy Hartnett sau pentru a recunoaşte

noul statut al lui Torraway. Trecu pe lângă o toaletă, se opri, privi în jur – nu-l urmărea nimeni – şi intră, rămânând apoi lângă un pişoar cu ochii împăienjeniți, fixați pe cromul strălucitor. Când uşa se deschise, Torraway se prefăcu că îşi trage fermoarul şi trage apa dar nu era decăt un băiat care-l privi fără curiozitate şi se îndreptă spre o cabină.

La ieşirea din toaletă, îl abordă directorul adjunct:

- Blestemată treabă, zise el, bănuiesc că ştii că eşti...

- Ştiu, replică Torraway, mulțumit că îşi putea păstra calmul din voce.

- Va trebui să aflăm ce s-a întâmplat repede. O şedință se va desfăşura în biroul meu peste nouăzeci de minute. Atunci vom avea şi primele rapoarte de autopsie. Vreau să fii prezent.

Roger aprobă din cap, aruncă o privire la ceas, şi se răsuci iute pe călcâie. Lucru important, se gândi el, era să continue să se deplaseze ca şi cum ar fi fost prea ocupat pentru a fi întrerupt. Din păcate nu se putea gândi nici măcar la un singur lucru pe care trebuia să-l facă sau să pretindă că trebuia să-l facă pentru a nu se angaja într-o conversație. Nu, nu o conversație. Se putea considera că vroia să rămână singur, să se gândească la el însuşi. Nu-i era frică. Nici nu era furios pe propria sa soartă. Pur şi simplu nu era pregătit să evalueze consecințele pe care moartea lui Willy Hartnett le avea asupra propriei sale persoane – nu chiar în acel moment...

Îşi ridică privirea; cineva îl striga.

Era Jon Freeling, asistentul lui Brad în sisteme de percepție, care-şi căuta superiorul.

-Ei bine, spuse Torraway, bucuros să vorbească despre altceva în afară de moartea lui Willy sau de propriul său viitor. Nu ştiu unde este. Cred că a plecat la masă. Acum două ore. E pielea lui în joc dacă nu-l poate găsi înainte de şedința anunțată de directorul adjunct. Nu sunt sigur că pot face față la toate întrebările – şi nu pot pleca după el, aduc cyborgul în laboratorul meu acum şi trebuie să...

- Ți-l găsesc eu, spuse în grabă Torraway. Îl sun acasă.

- Am încercat. Fără rezultat. Şi n-a lăsat un număr unde să poată fi găsit.

Torraway îi făcuse cu ochiul, simțindu-se brusc uşurat şi încântat să facă ceva.

- Îl ştii pe Brad, spuse el. Trebuie să-ți reaminteşti că e un mare fustangiu. Îl găsesc eu. Şi luă liftul până la etajul administrativ, dădu două colțuri şi bătu la o uşă pe care scria Statistici administrative.

Cei ce lucrau aici aveau o foarte mică tangență cu statisticile. Uşa nu se deschise imediat; se deschise în schimb un vizor şi un ochi albastru îl fixă.

- Colonel Toraway, am o urgență!

- O clipă, spuse o voce feminină; se auziră nişte zgomote metalice, apoi uşa se deschise şi Torraway fu lăsat să intre. În cameră erau patru persoane, toate în haine civile şi arătând cât se poate de obişnuit - aşa cum şi trebuia de altfel. Fiecare avea un birou demodat cu capac-rulou de un tip pe care nu te aştepți să-l găseşti în biroul unei agenții spațiale moderne. Capacurile-rulou puteau fi trase în jos pentru a ascunde ceea ce era pe birouri într-o clipă; acum erau trase în jos.

- Este vorba de doctorul Alexander Bradley, spuse Roger. Este nevoie urgentă de el în aproximativ o oră şi departamentul său nu-l poate găsi. Comandantul Hartnett este mort şi...

Fata îl întrerupse:

- Ştim despre comandantul Hartnett. Vreți să-l găsim noi pe doctorul Bradley?

- Nu, o fac eu. Dar mă aştept să-mi spuneți de unde să încep să-l caut. Ştim că ne țineți sub observație pe fiecare din noi, că ne urmăriți mişcările în afara acestor laboratoare. Roger nu-i făcuse cu ochiul fetei dar în privirea sa se simțea o astfel de nuanță.

Fata îi susținu privirea pentru o clipă.

- Probabil că este...

- Stai, se auzi vocea surprinzător de furioasă a unui bărbat aflat în biroul din spatele ei.

Fata clătină din cap trecând peste obiecția acestuia fără măcar a-l privi.

– Încercați la hotelul Chero-Strip Hover. Foloseşte de obicei numele de Beckwith. Vă sugerez să telefonați. Poate că ar fi mai bine s-o facem noi în numele d-vstră...

- Oh, nu, răspunse liniştit Torraway, hotărât să-şi ducă sarcina până la capăt.

- E important să vorbesc eu însumi cu el.

Tânărul interveni:

- Doctore Torraway, v-aş sfătui să ne lăsați pe noi să...

Dar Roger se afla deja aproape de uşă, aprobând din cap dar nemaiauzind nici un cuvânt. Îşi băgase în cap să nu se mai obosească a telefona ci să meargă direct la motel; era un motiv solid să plece din laborator în timp ce-şi aduna gândurile.

X X X

În afara clădirilor cu aer condiționat ale laboratoarelor, oraşul Tonka era învăluit într-o căldură înnăbuşitoare. Soarele trecea chiar şi prin geamul colorat, astfel încât în maşina lui Torraway era cumplit de cald în ciuda sistemului de ventilație. Conducea neîndemânatic pe manual, luând curbele atât de neglijent încât roțile derapau. Motelul avea cincisprezece etaje din sticlă şi părea să atragă direct razele soarelui, aşa cum făcuseră războinicii conduşi de Arhimede ce apărau Siracuza. Fu bucuros să coboare din maşină în parcarea subterană şi să folosească scările rulante ce duceau în hol.

Holul era la fel de înalt ca şi clădirea, închis complet, cu camere dispuse de jur împrejur şi cu poduri şi galerii suspendate ce se încrucişau deasupra capului. Funcționarul de la recepție nu auzise niciodată de doctorul Alexander Bradley.

-Încearcă atunci Beckwith! sugeră Torraway strecurându-i o bancnotă. Uneori are greutăți în a-şi aminti propriul nume.

Dar nici de data aceasta nu avu succes, recepționerul negăsindu-l – sau nedorind să-l găsească. Roger ieşi din parcare, se opri o clipă în bătaia soarelui considerând ce avea de făcut în continuare. Fixă fără să vadă piscina populată invers proporțional cu neputința sistemului de aer condiționat al motelului de a face față căldurii. Probabil că ar trebui să încerce a-i telefona lui Brad în apartamentul său. Trebuia s-o fi făcut din hol; acum nu prea avea chef să se întoarcă. Putea s-o facă din maşină, numai că telefonul folosea undele radio şi era mai bine ca respectiva conversație să fie particulară. Putea merge acasă să telefoneze de acolo; nu era la o distanță mai mare de cinci minute de locul în care se afla acum...

Moment în care îi trecuse prin minte că ar trebui într-adevăr să-i spună soției ce se întâmplase.

Nu era un lucru pe care să-l fi aşteptat cu plăcere. Spunându-i totul lui Dorrie însemna din păcate să-şi „spună" el însuşi toată întâmplarea. Numai că Roger avea o atitudine corectă față de lucrurile inevitabile – chiar şi dacă erau neplăcute - aşa încât încercând să nu se gândească la nimic, întoarse maşina spre casă şi spre Dorrie.

Din nefericire, Dorrie nu era acolo.

O strigă din hol, apoi aruncă o privire în sufragerie, în piscina aflată în spatele casei, verifică ambele băi. Era supărător, dar nu avea ce face şi era pe punctul de a-i lăsa un bilet privind fix pe fereastră în timp ce încerca să formuleze nota, când o văzu apropiindu-se în maşinuța ei cu două locuri.

El deschisese deja uşa înainte ca ea să pună mâna pe clanță.

Se aştepta ca să fie surprinsă. Nu se aşteptase ca să rămână pur şi simplu nemişcată, cu sprâncenele ei frumoase ridicate şi cu o expresie nemişcată pe față. Arăta ca într-o fotografie la minut realizată la mijlocul unui pas.

Roger spuse:

- Vreau să vorbesc cu tine în legătură cu ceva. Tocmai m-am întors de la hotelul Chero-Strip pentru că este implicat şi Brad dar...

Dorrie reveni la viață şi spuse pe un ton politicos:

- Lasă-mă să intru şi să mă aşez...Pe fața ei încă nu se distingea nici o expresie când se opri în hol pentru a se privi în oglindă. Îşi netezi obrajii, îşi scutură părul, intră în living şi se aşează fără a-şi scoate pălăria. E cumplit de cald, nu? remarcă ea.

Se aşează şi Roger încercînd să-şi adune gândurile. Era important să n-o înspăimânte. Văzuse odată un program de televiziune referitor la modul cum se anunță o veste proastă – vreun şarlatan ce avea nevoie de mai mulți pacienți şi care se temea a nu fi catalogat drept neetic dacă ar fi fost angajat un om sandviş, tot dădea cu gura în speranța de a câştiga nişte fraieri pentru anticamera sa.

- Nu fiți niciodată direct! spusese el. Dați-i persoanei respective şansa de a se pregăti. Luați-o cu încetul.Pe atunci Roger considerase a fi comic; îşi amintea că-i spusese lui Dorrie:

- Scumpo, ai cartea de credit?...Ei bine, vei avea nevoie de ea pentru rochia neagră... Rochia neagră pentru înmormânta-re... Înmormântarea la care trebuia să mergem şi la care vei vrea să arăți bine din cauza celei care este... Ei bine, la urma urmei, era o bătrânică simpatică. Şi ştii că nu conducea prea bine. Polițiştii au spus că nu a suferit după ce a izbit camionul. Tatăl său a suportat foarte bine ştirea. Amândoi râseseră copios.

- Continuă, te rog! spuse pe un ton de invitație Dorrie scoțând o țigară de pe măsuța de cafea. Pe când o aprindea, Roger observă oscilația flăcării de butan şi-şi dădu seama cu uimire că mâna ei trėmura. Era atât de surprins cât şi de plăcut impresionat; era evident că Dorrie îşi făcea curaj în eventualitatea unei ştiri rele. Fusese întotdeauna foarte perceptivă, se gândi el plin de admirație, şi acum că era pregătită, Roger trecu la subiect.

- E vorba de Willy Hartnett, scumpo, spuse el cu blândețe. Ceva n-a mers cum trebuia şi astăzi de dimineață...

Făcu o pauză, aşteptând ca ea să înțeleagă sensul cuvintelor pe care le rostise. Numai că ea nu părea nici neliniştită, nici uluită.

- E mort, zise scurt Roger şi se opri pentru ca ştirea să-şi facă drum spre mintea ei.

Dorrie dădu din cap cu un aer gânditor. Nu percuta, îşi zise plin de regret Roger. N-a înțeles.

Îl plăcuse pe Willy dar nu plângea sau țipa şi nici nu arăta vreo emoție.

În acest moment, Roger renunță la orice tact:

- Şi desigur asta înseamnă că eu sunt următorul pe listă, declară el, încercând să vorbească încet. Ceilalți au fost eliminați; îți aminteşti, ți-am spus doar! Deci eu sunt acela pe care vor vrea, mda, să-l pregătească pentru misiunea pe Marte.

Expresia întipărită pe fața ei îl lăsă perplex. Exprima o anumită teamă – era ca şi cum se aşteptase la ceva mai rău şi încă nu era sigură dacă aşa ceva nu avea să mai urmeze... El o întrebă nerăbdător:

- Nu înțelegi ce-ți spun, scumpo?

-Ei bine, da... E... ei bine, destul de greu de digerat.

Roger aprobă din cap, satisfăcut şi ea continuă:

- Dar sunt derutată. Nu ai început prin a aminti ceva despre Brad şi motelul Cher-Strip?

- Oh, îmi pare rău, ştiu că ți-am spus deodată o mulțime de chestii. Da, am spus că tocmai venisem de la motel unde-l căutasem pe Brad. Şi tocmai astăzi şi-a găsit să se delecteze cu un prânz lung – ei bine, nu trebuie să-ți povestesc eu multe despre Brad. Probabil că e ascuns pe undeva cu una din infirmiere. Dar totul se va sfârşi rău dacă nu apare la şedință....

Roger se opri şi-şi privi ceasul.

-Uauuu, trebuie să mă întorc şi eu. Dar am vrut să afli toate acestea de la mine, nu de la altcineva.

- Mulțumesc, scumpule,zise ea cu un aer absent de parcă s-ar fi gândit la altceva. N-ar fi fost mai bine să-i telefonezi?

- Cui?

- Lui Brad, bineînțeles.

- Oh, oh, bineînțeles, dar era ceva destul de personal. Nu vroiam ca să asculte cineva. Şi în plus, am crezut că avea să răspundă la telefon. De fapt, recepționerul n-a vrut să admită că a fost vreodată pe-acolo. Şi a trebuit să merg la Serviciul de Securitate pentru a avea o idee pe unde ar fi putut fi.

Prin minte îi trecu brusc un gând; ştia că Dorrie ținea la Brad şi timp de o jumătate de secundă se întrebă dacă era indispusă din cauza imoralității lui Brad. Îşi alungă gândul din minte şi izbucni admirativ:

- Draga mea, trebuie să-ți spun că te comporți admirabil. Cele mai multe femei ar fi făcut o criză de isterie până acum.

Ea ridică din umeri şi replică:

- Ei bine, ce rost are să faci tărăboi? Amândoi ştiam că acest lucru se putea întâmpla.

Roger se încumetă să continue:

- Dorrie, nu voi arăta prea plăcut. Şi ştii, cred că latura fizică a căsătoriei noastre se va duce dracului pentru o bucată de vreme – chiar dacă nu luăm în considerație şi faptul că voi fi plecat în misiune pentru mai mult de un an şi jumătate.

Ea păru gânditoare, apoi resemnată; apoi îl privi direct în ochi şi zâmbi. Se ridică pentru a veni lângă el şi a-l îmbrățişa.

- Voi fi mândră de tine, declară ea.Şi vom trăi mult, mult după ce te vei întoarce. Se feri când el încercă s-o sărute şi zise jucăuşă:

- Nici să nu te gîndeşti, trebuie să te duci înapoi. Ce ai de gând să faci în legătură cu Brad?

- Ei bine, m-aş putea întoarce la motel...

Ea îl întrerupse cu un aer decis:

- Să nu faci asta, Roger! Lasă-l să-şi poarte singur de grijă. Dacă e pe punctul de a face ceva ce n-ar trebui, asta-i pro-

blema lui. Vreau să te duci la şedinţa aceea şi...oh, mi-a venit o idee! Ies din nou în oraş. Voi trece chiar pe lîngă motel. Dacă văd maşina lui Brad în parcare, îi las un bilet pe parbriz.

- Uite că mie nu mi-a venit ideea asta, zise el afirmativ.

- Nu-ţi face griji. Nu vreau să te gândeşti la Brad. Cu tot ce va urma, trebuie să te gândeşti la tine!

X

X X

•

Jonathan Freeling, M.D., F. A.C.S.[1], A.A.S.M.[2]

Jonny Freeling se îndeletnicea cu medicina spaţială de prea mult timp, aşa încât pierduse obişnuinţa de a se mai ocupa de cadavre. În special nu era obişnuit să taie corpurile prietenilor. Şi oricum astronauţii nu-şi lasă de obicei corpurile în urma lor atunci când mor. Dacă mureau în misiune, era improbabil să le fie făcută vreo autopsie; cei care erau pierduţi în spaţiu rămâneau acolo, care mureau mai aproape de casă erau de obicei arşi în vâlvătăi de hidrogen şi oxigen. În nici unul din cazuri nu mai rămânea nimic de pus pe masa de autopsie.

Era greu să-ţi dai seama că lucrul pe care-l diseca era Willy Hartnett. Autopsia de faţă nu se deosebea în mare să-i zicem – de demontarea unei carabine. Jonny ajutase la montarea acestor părţi – aceşti electrozi de platină aici, aceste cipuri microminiaturizate în cutia lor neagră dincolo, acum are timpul să le demonteze din nou. Exceptând faptul că mai era şi sânge. În ciuda tuturor modificărilor suferite, Willy murise cu o mulţime de picături de sânge uman aflate încă în corpul său.

---

1. Fellow of the America Chemistry Society - Membru al Societăţii Americane de Chimie (N. Tr.)
2. Academiae Americanae Socius Medicinae - Fellow of the American Academy of Medicine - Membru al Academiei de Medicină (N. Tr.)

- Înghețați şi secționați! spuse el înmânându-i un fragment pe o lamelă de sticlă infirmierei şefe care acceptă cu o mişcare a corpului. Numele ei era Clara Bly. Fața ei neagră şi drăguță exprima tristețe deşi nu prea îți puteai da seama, reflectă Freeling, ridicând o listă metalică topită ce provenea dintr-un circuit de vedere, dacă tristețea era datorită cyborgului sau întreruperii unei activități „importante". Clara se căsătorea a doua zi; sala de reanimare aflată în spatele uşii era împodobită pentru petrecere cu ghirlande şi flori artificiale. Îl întrebase pe Freeling dacă trebuia s-o fi eliberat pentru autopsie, deşi nu era necesar aşa ceva; nimeni nu vrea să se afle la reanimare.

Freeling îşi ridică privirea spre asistentul - chirurg ce se afla acolo unde trebuia să se afle anestezistul în cazul unei operații normale şi se răsti:

- Ceva nou despre Brad?

- E în clădire.

- Atunci de ce dracu' nu-şi mişcă fundul încoace? se gândi Freeling dar nu-şi exprimă gândurile cu voce tare, mulțumindu-se doar să dea din cap. Cel puțin se întorsese. Oricare ar fi fost rezultatele autopsiei, Freeling nu trebuia să le suporte singur.

Dar cu cât avansa în desfăşurarea autopsiei, cu atât era mai uluit. Unde fusese necazul? Ce îl omorâse pe Hartnett? Nu păreau să fi fost de vină componentele electronice; de fiecare dată când scotea unul, acesta era imediat dat specialiştilor pe care îl testau pe loc. Nici un fel de probleme. Şi nici structura fizică a creierului nu ducea la o explicație imediată...

Era oare posibil ca moartea cyborgului să fi fost naturală?

Freeling se lăsă pe spate, conştient de faptul că transpirase sub reflectoarele puternice, aşteptând instinctiv ca infirmiera să-i şteargă fruntea. Numai că ea nu se afla acolo, aşa încât şi-o şterse cu mâneca. Îşi continuă apoi treaba, separând cu grijă şi îndepărtând sistemul nervului optic - ceea ce mai rămăsese din el;

principalele secțiuni dispăruseră o dată cu ochii, fiind înlocuite cu dispozitive electronice.

Apoi văzuprimele picături de sânge strecurându-se sub corpus ca-llosum. Apoi în timp ce-l ridica cu grijă, membrana gri-albă a unei artere cu o umflătură care plesnise. Explodase. Un accident cardiovascular. Congestie cerebrală.

Freeling se opri aici. Restul putea fi făcut mai târziu sau nu avea să mai fie făcut niciodată. Poate că era mai bine să fie lăsat neatins ceea ce mai rămăsese din Willy Hartnett. Şi era timpul să înceapă şi şedința.

X

X X

Sala de conferințe servea şi ca bibliotecă spitalului, ceea ce însemna că orice cercetări se întrerupeau în momentul când începea o şedință. În jurul mesei erau paisprezece scaune capitonate, toate ocupate; între ele fuseseră îngrămădite o serie de scaune pliante. Două locuri erau neocupate; erau rezervate pentru Brad şi Jon Freeling, plecat în ultima clipă în laborator pentru câteva rezultate finale ale analizelor – cel puțin aşa se spunea; de fapt pentru ca Freeling să-şi poată informa şeful în legătură cu cele întâmplate în timpul când acesta fusese plecat „la masă". În rest toată lumea era prezentă: Don Kayman şi Vic Samuelson (acum promovat ca rezervă a lui Roger,ceea ce nu-i plăcea deloc dacă este să ne luăm după figura pe care o făcea), Telly Ramez, psihiatrul şef, toți specialiştii cardiologi ce mormăiau neîncetat între ei, şefii sectoarelor administrative – şi cele două staruri. Primul era Roger Torraway, neliniştit, aşezat aproape de capul mesei şi ascultând cu un surâs înghețat pe buze conversațiile celorlalți.Cel de-al doilea era Jed Griffin, mâna dreaptă a Preşedintelui în cazuri

de urgență. Funcția sa oficială era Prim asistent administrativ al Preşedintelui, dar chiar şi directorul adjunct îl trata de parcă ar fi fost însuşi Papa.

- Putem începe oricând, domnule Griffin, îl îndemnă directorul adjunct.

Fața lui Griffin se deformă într-un zâmbet şi el scutură din cap.

- Nu până la sosirea celor doi, replică el.

La intrarea lui Brad şi Freeling, toate conversațiile încetară ca la comandă.

- Acum putem începe, rosti scurt Jed Griffin şi nuanța de nelinişte din voce deveni evidentă pentru toți cei prezenți în încăpere – şi fiecare o împărtăşea la rândul său. Bineînțeles că toată lumea era neliniştită. Griffin nu dorea să-şi asume singur responsabilitatea şi le comunică prompt celorlalți:

- Nu ştiți, începu el, cât de aproape de sfârşit este acest proiect - nu anul sau luna viitoare, nu amânat şi nici întârziat prin reducerea bugetului. Terminat definitiv - acum!

Roger Torraway îşi dezlipi privirea de Brad, fixând-o pe Griffin.

- Acum! repetă Griffin.

Vorbele păreau să-i producă o oarecare satisfacție, gândi Torraway.

- Şi singurul lucru care l-a salvat, continuă Griffin, a fost acesta. Bătu în masa ovală cu un teanc de printuri cenuşii de computer. Publicul american doreşte ca acest proiect să continue.

Torraway simți o înțepătură în inimă şi doar în acel moment îşi dădu el seama cât de puternic şi adânc fusese sentimentul de speranță pe care-l simțise mai devreme. Pentru o clipă fusese ca o grațiere.

Directorul adjunct îşi drese glasul.

- Înțelesesem, declară el, că sondajele de opinie indicaseră o considerabilă, oh, vis-à-vis de ceea ce facem noi aici.

- Dar, erau doar rezultatele preliminare, aprobă din cap Griffin. Dar când le centralizezi şi le introduci în computer, obții un sprijin puternic şi național. E destul de real. Şi semnificativ. Oamenii vor ca un american să locuiască pe Marte.

- Şi totuşi, adăugă el, asta s-a întâmplat înainte de ultimul fiasco. Dumnezeu ştie care ar fi rezultatul dacă ştirea ar răsufla. Administrația nu are nevoie de un eşec, de ceva pentru care să-şi ceară scuze. Are nevoie de un succes. Nu vă pot spune câte depind de acest proiect.

Directorul adjunct se răsuci spre Freeling.

- Doctore Freeling? spuse el.

Freeling se ridică.

- Willy Hartnett a murit în urma unei congestii cerebrale. Raportul complet al autopsiei se dactilografiază acum dar acesta este verdictul. Nu există nici o deteriorare sistemică; nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva la vârsta şi la condiția sa fizică. Aşadar rămâne trauma. Un efort prea mare pentru vasele sangvine ale creierului. Îşi privi gânditor vârfurile degetelor. Ceea ce urmează este doar o supoziție dar e cel mai bun lucru pe care-l pot face. Voi cere ajutorul lui Ripplinger la Yale Medical School şi a lui Anford...

- Pe dracu', o s-o faci! îl repezi Griffin.

- Poftim? făcu Freeling luat prin surprindere.

- Nici un ajutor. Nu fără undă verde din partea serviciilor de securitate. E ceva urgent şi strict secret, doctore Freeling.

- Oh, ei bine – atunci va trebui să-mi asum eu singur responsabilitatea. Cauza traumei a fost numărul prea mare de impulsuri la intrare. Nu le putea face față la toate.

- N-am auzit niciodată de aşa ceva care să provoace o congestie cerebrală, se plânse Griffin. E nevoie de o solicitare mare, dar se poate întîmpla.

- Şi noi vorbim aici despre un nou tip de solicitare, domnule Griffin. Seamănă cu... ei bine, o analogie. Dacă ați avea un copil născut cu cataracte congenitale, l-ați duce la un doctor, iar doctorul le-ar îndepărta. Numai că ar trebui s-o faceți înainte să ajungă la

pubertate – înainte de a înceta să mai crească, atât intern cât şi extern. Dacă n-ați face-o până atunci, ar fi mai bine dacă l-ați lăsa orb.Puştii cărora li s-au scos cataractele până la vârsta de treisprezece sau paisprezece ani au conform statisticilor un lucru foarte interesant în comun. Se sinucid înainte de a împlini douăzeci de ani.

Torraway încerca să urmărească expunerea doctorului dar nu prea reuşea. Se simți uşurat când interveni directorul adjunct:

- Jon, nu cred că-mi dau seama ce legătură au toate acestea cu moartea lui Willy Hartnett. Şi aici este vorba de prea multe impulsuri la intrare. În cazul puştilor ajunşi la operații de cataractă, se pare că este vorba de dezorientare. Capătă noi impulsuri dar nu au un sistem care să le distribuie. Dacă există vedere de la naştere înainte, cortexul vizual dezvoltă sisteme adecvate pentru a le distribui, intermedia şi interpreta. Dacă nu, atunci nu există sisteme dezvoltate şi este prea târziu pentru a le creşte. Cred că problema la Willy a fost că i-am dat prea multe impulsuri şi el nu avea un mecanism potrivit pentru a le distribui. Era prea târziu să-şi mai dezvolte unul. Toate datele de intrare îl sufocau; efortul a produs ruperea unui vas de sânge. Şi, continuă el, cred că acelaşi lucru i se va întâmpla şi lui Roger dacă vom proceda la fel şi cu el.

Griffin întoarse o privire scurtă şi estimativă către Roger Torraway. Acesta îşi drese glasul dar nu zise nimic. Nu părea să existe ceva de spus. Griffin întrebă:

- Ce vrei să-mi spui, Freeling?

Doctorul clătină din cap.

- Numai ceea ce am de spus. Vă spun ce nu-i bine, depinde de altcineva să vă spună cum s-o rezolvați. Nu cred că puteți s-o rezolvați. Adică, din punct de vedere medical. Avem un creier – al lui Willy Hartnett sau al lui Roger. A crescut ca un receptor radio. Acum introducem în el imagini TV. Nu ştie cum să se descurce cu ele.

În tot acest timp Brad scria în grabă, ridicîndu-şi privirea din când în când cu o expresie de interes în ochi. Privi din nou la carnetul său, scrise ceva, privi din nou gânditor, scrise iar ceva, răstimp în care atenția tuturor celor aflați în încăpere se îndreptase deja asupra sa.

În cele din urmă, directorul adjunct zise:

- Brad? Se pare că acum problema este de competența sa.

Brad îşi ridică privirea şi zâmbi.

- La asta lucrez acum, declară el.

- Eşti de acord cu doctorul Freeling?

- Nici nu se pune problema. Are dreptate. Nu putem introduce impulsuri neprelucrate într-un sistem nervos ce nu are echipamentul necesar pentru a le intermedia şi translata. Acele mecanisme nu există în creier, nu în creierul oricui, dacă nu cumva dorim să luăm un copil de la naştere şi să-l reconstruim astfel încât creierul să dezvolte ceea ce avem noi nevoie.

- Propui să aşteptăm o nouă generație de astronauți? întrebă pe un ton imperios Griffin.

- Nu. Propun să construim circuite de intermediere în Roger. Nu numai impulsuri de sisteme senzoriale. Filtre, translatori – căi de interpretare a impulsurilor, vedere din diferite lungimi de undă ale spectrului, simțuri kinestezice de la noii muşchi – totul. Uitați, spuse el, lăsați-mă să mă întorc puțin în trecut! A auzit cineva dintre dumneavoastră despre McCulloch şi Lettvin şi ochiul de broască? Aruncă o privire prin sală. Bineînțeles că dumneata Jonny şi încă unul sau doi din ceilalți au auzit. Să trec puțin în revistă problema. Sistemul de percepție al broaştei – nu numai ochiul, toate părțile sistemului – filtrează ceea ce nu este important. Dacă o insectă trece prin fața ochiului broaştei, ochiul o percepe, nervii transmit informația, creierul reacționează şi broasca mănâncă insecta. Dacă, să spunem, o frunză cade în fața broaştei, aceasta n-o mănâncă. Ea nu decide să n-o mănânce. Ea n-o vede. Imaginea

i se formează în ochi foarte bine, numai că informația este îndepărtată înainte ca ea să ajungă la creier. Creierul nu devine niciodată conştient de ceea ce a văzut ochiul pentru că nu are nevoie s-o facă. Pur şi simplu nu este relevant pentru o broască să ştie dacă în fața ei se află sau nu o frunză.

Roger urmărea cu mare interes conversația dar fără a înțelege prea mult.

- Aşteaptă o clipă, interveni el, eu sunt ceva mai complicat – vreau să spun că un om este mult mai complicat decât o broască. Cum poți să spui ce „trebuie" eu să văd?

- Lucruri de care depinde supraviețuirea. Am obținut o mulțime de date de la Willy. Cred că putem s-o facem.

- Mulțumesc. Aş vrea să fii puțin mai mult decât sigur.

- Oh, sunt destul de sigur, replică rânjind Brad.Toate acestea nu m-au luat chiar prin surprindere.

Torraway zise cu o voce slabă şi gâtuită pe jumătate:

- Vrei să spui că l-ai lăsat pe Willy să continue testele şi...

-Nu, Roger! Şi tu acum! Willy era şi prietenul meu. Am crezut că era un factor de siguranță satisfăcător să-l țină cel puțin în viață. Am greşit şi îmi pare rău cel puțin la fel de mult ca şi ție, Roger. Dar toți ştiam că exista o posibilitate ca sistemele să nu funcționeze normal, ştiam că va trebui să facem mai mult.

- Asta, declară fără tragere de inimă Griffin, n-a reieşit clar din rapoartele voastre.

Directorul adjunct încercă să intervină dar Griffin clătină din cap:

- Discutăm problema altă dată. Ce vrei să spui acum, Brad? Că ai de gând să filtrezi unele din infomații?

- Nu numai să le filtrez. Să le intermediez. Să le transform într-o formă pe care Roger s-o poată utiliza.

- Ce părere ai de observația lui Torraway că omul este mai complicat decât o broască? Ai făcut până acum aşa ceva cu oamenii?

În mod surprinzător, Brad rânji; era pregătit pentru respectiva întrebare.

- De fapt, da. Acum şase ani, înainte de a veni aici – pe atunci eram un proaspăt absolvent. Am folosit patru voluntari şi i-am supus testului lui Pavlov. Le-am pus o lumină strălucitoare în ochi şi simultan am declanşat o sonerie electrică ce pulsa cu treizeci de bătăi pe secundă. Bineînțeles că atunci când primeşti o lumină puternică drept în ochi, pupilele ți se contractă. Acest lucru nu depinde de un control conştient. E ceva ce nu poți falsifica. Nu e nimic altceva decât un răspuns la lumină. O capacitate evolutivă de a-ți proteja ochii de lumina directă a soarelui. Acest tip de răspuns implicând sistemul nervos autonom, este greu de condiționat la o ființă umană. Dar am reuşit s-o facem. Când se întâmplă, totul este bine. După – cred că era după trei sute de încercări pe cap de voluntar, am obținut răspunsul dorit. Tot ce trebuia să faci era să suni clopoțelul, iar pupilele subiecților se contractau până la dimensiunea unui punct. Mă urmăriți?

- Imi amintesc destul din facultate pentru a şti despre reflexele Pavlov. Ceva standard, zise Griffin.

- Ei bine, ceea ce urmează nu mai este standard. Am monitorizat nervul auditiv şi am reuşit să măsurăm semnalul real ce mergea la creier: ding-dong, treizeci de bătăi pe secundă – le puteam citi pe osciloscop. Şi atunci am sunat clopoțelul. Am folosit unul cu douăzeci şi patru de bătăi pe secundă. Ghiciți ce s-a întâmplat?

Nici un răspuns din sală. Brad zâmbi.

- Osciloscopul a indicat treizeci de bătăi pe secundă. Creierul auzea ceva ce nu se întâmpla în realitate. Vedeți aşadar, nu numai la broaşte se întâmplă acest fel de intermediere. Ființele umane percep lumea în moduri preasimilate. Impulsurile senzoriale înseşi editează şi rearanjează informația. Aşadar ceea ce vreau să fac cu tine, Roger, zise el amabil, este să te ajut puțin în interpretare. Nu putem face multe cu creierul tău. Bun sau rău, suntem legat de el. E o masă gelatinoasă cafenie cu o structură de

limitare a capacității şi nu putem să tot pompăm informații în el. Singurul loc pe care trebuie să lucrăm este la interfață – înainte ca să ajungă la creier.

Griffin izbi cu palma în masă.

- Poți s-o faci? mârâi el.

- Pot doar să încerc, domnule, răspunse bine dispus Brad.

- Poți, dar ai să fii într-un mare rahat dacă aprobăm proiectul şi el nu reuşeşte, băiete!

Veselia dispăru de pe fața lui Brad.

- Ce ați vrea să spun?

- Vreau să-mi spui care sunt sorții de izbândă! lătră Griffin.

Brad ezită.

- Nu putem decât a paria o sumă egală, spuse el în cele din urmă.

- Atunci, declară Griffin zâmbind, în sfârşit, aşa rămâne.

X

X X

O sumă egală de bani, se gândi Roger în drum spre biro-ul său, nu este un pariu prea rău. Desigur, depinde de mizã.

Încetini pasul pentru a-i permite lui Brad să-l ajungă din urmă.

- Brad, zise el, eşti foarte sigur de ceea ce ai spus?

Brad îl bătu uşor pe spate.

- Mai sigur decât am spus-o, pentru a fi sincer cu tine. Pur şi simplu nu vroiam să-mi vâr capul în laț pentru Griffin. Şi uite, Roger, mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că ai încercat să mă avertizezi astăzi. Îți sunt recunoscător.

- Pentru puțin, răspunse Roger.

Rămase acolo câteva clipe, urmărindu-l pe Brad care făcea cale întoarsă şi întrebându-se cum ştia Brad despre ceva care-i spusese doar soției sale.

I-am fi putut spune – aşa cum de fapt i-ar fi putut spune multe, multe lucruri inclusiv de ce sondajele indicau ceea ce indicau. Dar nimeni nu trebuia să-i spună de fapt nimic. Şi-ar fi putut spune lui însuşi – dacă şi-ar fi permis el însuşi să ştie.

7
Muritor devenit monstru

Don Kayman era un bărbat cu o fire complexă care nu lăsa niciodată o problemă nerezolvată. De aceea îl doream ca areolog la acest proiect deşi firea sa se extindea şi asupra laturei religioase a vieții sale. O problemă religioasă îl sâcâia acum în străfundurile minții.

Asta nu-l împiedica însă să fluiere o melodie de Dizzy Gillespie în timp ce se rădea în jurul bărbii şi-şi pieptăna părul într-o anume pieptănătură elegantă, paj, în fața oglinzii. Şi totuşi problema respectivă îl sâcâia. Privi fix în oglindă încercând să izoleze în minte ceea ce nu-l deranja. După o clipă îşi dădu seama că un lucru era tricoul său sport fără guler. Nu se potrivea. Îl scoase şi-l înlocui cu unul pe gât în patru culori, destul de apropiat de gulerul său clerical pentru a-i satisface simțul umorului.

Interfonul bâzâi.

- Donnie? Eşti aproape gata?

- Vin într-un minut, strigă el aruncând o privire în jur. Ce mai era de făcut? Sacoul său sport era pe un scaun lângă uşă. Pantofii îi erau lustruiți. Fermoarul de la pantaloni îi era tras. Devin distrat, îşi zise el. Ceea ce-l sâcâia era ceva în legătură cu Roger Torraway pentru care îi părea rău în acel moment.

Ridică din umeri, îşi culese de pe scaun sacoul, îl aruncă pe umăr, coborî în hol şi ciocăni în uşa sorei Clotilda.

- Bună dimineața, părinte, spuse novicea care-l lăsă înăuntru. Luați loc.O anunț că ați venit.

- Mulțumesc, Jess.

În timp ce ea dispărea pe hol, Kayman o urmări apreciativ. Îmbrăcămintea gen pantalon bine mulat pe corp o avantaja evident iar Kayman se lăsă pradă unui sentiment vechi de păcătoşenie. Era un viciu mărunt asemănător cu acela dat de consumul unei fripturi într-o zi de vineri. Îşi amintea de părinții săi care mestecau încăpățânați scoici reci şi bine fripte în fiecare vineri noapte chiar şi după ce dispensa devenise generală. Asta nu pentru că li se părea un păcat să consume carne, ci pur şi simplu pentru că sistemele lor digestive deveniseră atât de obişnuite cu peşte vinerea încât nu ştiau cum să le schimbe. Părerile lui Kayman vis-à-vis de sex erau similare. Când celibatul n-a mai fost obligatoriu, acest lucru n-a putut şterge amintirea genetică a două mii de ani de preoție, timp în care se pretindea necunoaşterea întrebuințării „echipamentului" sexual.

Sora Clotilda intră plină de vervă în cameră, îl sărută pe obrazul proaspăt ras şi-i luă mâna.

- Miroşi frumos! declară ea.

- Ce-ai zice de o cafea pe undeva? se interesă el conducând-o spre uşă.

- Nu cred, Donnie. Să terminăm odată!

Soarele toamnei aducea un aer fierbinte asupra Texasului.

- Să cobor capota?

Ea clătină din cap.

- Îți va flutura părul în toate direcțiile. Şi oricum este prea cald. Ea se răsuci sub centura de siguranță şi-l privi.

- Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri, porni maşina îndreptând-o spre benzile automate.

- Nu... nu sunt prea sigur. Mă simt de parcă aş fi uitat să spun ceva în timpul spovedaniei.

Clotilda dădu din cap apreciativ.

- E vorba de mine?

- Oh, nu, Tillie! E... ei bine, nu-s sigur despre ce-i vorba. El îi luă mâna distrat, privind fix prin fereastra laterală. Pe când treceau pe lângă o intersecție, văzu la orizont clădirea albă în formă de cub ce adăpostea laboratoarele proiectului.

Nu interesul său pentru sora Clotilda îl sâcâia, era foarte sigur de asta. Deşi îi plăceau palpitațiile provocate de o uşoară păcătoşenie, nu era câtuşi de puțin doritor să-şi bată joc de Legile Bisericii şi ale lui Dumnezeu. Poate, se gândi el, ar putea angaja un avocat bun şi ar putea lupta, dar nu ar încălca o lege. Considera, "urmărirea" sorei Clotilda destul de îndrăzneață şi rezultatul acțiunii sale avea să depindă de ceea ce-i permitea ei ordinul atunci când, şi dacă, va ajunge vreodată să-i ceară ei să solicite o dispensă. El nu era interesat de grupuri precum erau comunitățile clericale sau cele catarice reînnăscute.

- RogerTorraway? se aventură ea.

- N-aş fi surprins, zise el. Ceva în legătură cu schimbarea simțurilor sale mă deranjează. Percepțiile sale asupra lumii.

Sora Clotilda îl strânse de mână. Lucrând la departamentul psihiatric social, era autorizată să cunoască tot ce se întâmpla în evoluția proiectului – şi îl cunoştea pe Don Kayman.

- Simțurile sunt mincinoase, Donnie. Aşa scrie în Scriptură.

- Oh, desigur! Dar are oare vreun drept Brad să hotărască în ce sens mint simțurile lui Brad?

Clotilda îşi aprinse o țigară lăsându-l să reflecteze în linişte. Ea nu rupse tăcerea decât în apropierea zonei comerciale.

- Următoarea bifurcație, nu?

- Exact, replică el, punând mâna pe volan şi trecând pe comanda manuală. Se strecură într-un spațiu liber în parcare, încă preocupat de Roger Torraway. Era şi problema soției lui Roger, problemă ce trebuia rezolvată imediat. Iar asta însemna destule

probleme. În plus, era o problemă şi mai mare: cum putea Roger rezolva cu cele mai multe probleme personale – ce este Drept şi ce este Greşit? – dacă informația pe care trebuia să-şi bazeze decizia era filtrată prin circuitele de intermediere ale lui Roger.

X

X X

Deasupra vitrinei se putea citi ARTICOLE DE LUX. Era un magazin mic după standardele întregului centru comercial, ce cuprindea un spațiu de un sfert de milion de picioare şi un super-market la fel de mare. Dar era destul de mare pentru a fi scump. Punând la socoteală chiria, întreținerea, asigurarea, salariile pentru trei vânzătoare, două dintre ele cu normă redusă, un salariu consistent de director pentru Dorrie, magazinul înregistra o pierdere netă de aproape două mii de dolari pe lună. Roger o achita bucuros deşi câțiva contabili remarcaseră că ar fi fost mai ieftin să-i plătească lui Dorrie o pensie lunară de două mii.

Dorrie aşeza nişte porțelanuri pe un raft pe care scria "Solduri – jumătate de preț". Dădu din cap destul de politicoasă către cei doi vizitatori.

- Bună, Don. Îmi pare bine să te văd, soră Clotilda. Vreți să cumpărați ieftin nişte ceşti roşii de ceai?

- Arată drăguț, făcu Clotilda.

- Oh, chiar sunt. Dar să nu le cumpărați pentru mănăstire. FDA-ul[1] tocmai a ordonat scoaterea lor de pe piață. Se zice că smalțul este otrăvitor cu condiția să bei cel puțin patruzeci de ceşti de ceai în fiecare zi timp de douăzeci de ani.

- Oh, ce păcat. Dar... le vinzi totuşi?

- Ordinul nu intră în vigoare decât peste treizeci de zile, explică Dorrie cu un uşor zâmbet întipărit pe față.

---

1. Food and Drug Administration - Administrația pentru Controlul Calității Alimentelor şi Medicamentelor (N. Tr.)

- Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun asta unui preot şi unei călugărițe, nu? Dar ca să fiu sinceră vând marfa asta de ani de zile şi n-am auzit să fi murit cineva din cauza ei.

- N-ai vrea să bei o ceaşcă de cafea cu noi? întrebă Kayman.Bineînțeles din alte țări.

Dorrie oftă, aşează mai bine o ceaşcă, apoi răspunse:

- Nu, dar am putea sta de vorbă la fel de bine. Haideți în birou! Porni înainte, aruncându-le peste umăr: Şi, oricum, ştiu de ce sunteți aici.

- Da? făcu Kayman.

- Vreți să-i fac o vizită lui Roger. Aşa-i?

Kayman se aşează într-un fotoliu larg aflat în fața biroului.

- Şi de ce n-o faci, Dorrie?

- La naiba, Don, ce rost are? E complet în nesimțire. Nici n-ar şti dacă am fost sau nu pe acolo.

- Într-adevăr, e sub sedative. Dar are perioade când îşi recapătă cunoştința.

- A întrebat de mine?

- S-a interesat de tine. Ce vrei să facă, să te implore?

Dorrie ridică din umeri jucându-se cu o piesă de şah din ceramică.

- Te-ai gândit vreodată să-ți vezi de treaba ta, Don? întrebă ea .

El nu se simți ofensat.

- Asta şi fac. Acum Roger e indispensabil pentru noi. Ştii ce se întâmplă cu el? A fost deja de douăzeci şi opt de ori pe masa de operație. Treisprezece zile! Nu mai are ochi. Sau plămâni, inimă, urechi, nas – nu mai are nici măcar piele, a dispărut toată, câțiva inci pătrați o dată, înlocuiți cu materiale sintetice. Jupuit de viu – bărbații au fost sanctificați pentru aşa ceva şi acum avem un bărbat care nici măcar nu-şi poate vedea propria soție.

- Oh, rahat, Don! izbucni Dorrie. Nu ştii despre ce vorbeşti. Roger mi-a cerut să nu vin să-l văd după ce vor începe operațiile.

Considera că nu voi fi în stare... Pur şi simplu nu vroia să-l văd în acea stare!

- Impresia mea în legătură cu tine, declară preotul cu o voce slabă, este că eşti făcută dintr-un material destul de tare, Dorrie. Ai fi în stare să suporți privelişteа?

Dorrie se strâmbă. Pentru o clipă fața ei cea drăguță nu mai părea drăguță deloc.

- Nu se pune problema dacă pot sau nu suporta, zise ea. Ascultă, Don, ştii ce înseamnă să fii măritată cu un bărbat ca Roger?

- Ei bine, cred că-mi dau seama destul de bine, făcu uluit Kayman. E un bărbat bun.

- Este. Ştiu asta cel puțin la fel de bine ca tine, Don Kayman. Şi e îndrăgostit până peste cap de mine.

Urmă o pauză.

- Nu cred că înțeleg ce vrei să spui, se încumetă să intervină sora Clotilda. Eşti nemulțumită de asta?

Dorrie privi călugărița potrivindu-şi răspunsul.

- Nemulțumită! Se poate spune şi aşa. Puse jos piesa de şah şi se aplecă peste birou. Ăsta-i visul oricărei fete, da? Să găsească un erou adevărat, chipeş şi deştept şi celebru şi foarte bogat – şi să nu-l facă să se îndrăgostească atât de tare de ea încât să nu observe dacă ceva nu-i în regulă. De-asta m-am măritat cu Roger. Nu puteam să cred că sunt atât de norocoasă.

Tonalitatea vocii făcu un evident salt în sus.

- Nu cred că ştii cum este să ai pe cineva care-i îndrăgostit până peste cap de tine. La ce-i bun un bărbat care-i pe dos? Uneori când suntem împreună în pat, încerc să adorm şi îl pot auzi stând treaz lângă mine, fără a se mişca, fără a se ridica pentru a se duce la baie, pur şi simplu atât de al dracului de delicat... Ştii că atunci când călătorim împreună Roger nu se duce niciodată la baie până ce nu e convins că dorm sau sunt în altă parte? Se bărbiereşte în clipa când se scoală – nu vrea să-l văd cu păr. Se rade la subțiori, se dă cu deodorant de trei ori pe zi. Mă tratează de parcă aş fi Sfânta Fecioară! E un prost. Şi este aşa de nouă ani.

Dorrie îl privi stăruitor pe preot şi pe călugărița ce stăteau tăcuți şi puțin jenați.

- Şi apoi, continuă ea, voi veniți să-mi spuneți că ar trebui să mă duc să-l văd în timp ce-l transformă în ceva înfiorător şi grotesc. Kathleen Doughty a trecut pe aici aseară. Era beată; se vedea că trăsese destul la măsea şi gândindu-se bine, se hotărâse să vină şi să-mi spună – cu înțelepciunea dată de bourbon – că-l făceam nefericit pe Roger. Ei bine, are dreptate! Voi aveți dreptate. Îl fac nefericit. Unde greşiți voi este convingerea că dacă m-aş duce să-l văd, asta l-ar face fericit... Oh, la dracu'.

Sună telefonul. Dorrie îl ridică, apoi aruncă o privire spre Kayman şi sora Clotilda. Expresia feței, până atunci aproape rugătoare, se transformă în ceva asemănător de cele ale pieselor de porțelan aflate lângă birou.

- Scuzați-mă, zise ea, ridicând petalele din plastic moale în jurul microfonului făcând astfel inauzibil orice cuvânt rostit şi întorcându-se cu spatele cu tot cu fotoliu. Vorbi câteva clipe, apoi închise telefonul şi se răsuci din nou spre ei.

Kayman spuse:

- Mi-ai dat un subiect de reflecție, Dorrie. Dar totuşi...

Ea îi aruncă un zâmbet de porțelan.

- Dar totuşi vrei să-mi spui cum să-mi duc viata. Ei bine, nu poți. V-ați făcut numărul amândoi. Mulțumesc că ați venit. Mulțumesc şi acum plecați! Nu mai este nimic de spus.

X

X X

În interiorul marii clădiri albe sub formă de cub ce adăpostea laboratoarele proiectului, Roger zăcea cu picioarele desfă-

cute într-un pat fluidizat. Stătea aşa de treisprezece zile, cea mai mare parte a timpului fie inconştient, fie era incapabil să spună dacă era conştient sau nu. Visa. Ne dădeam seama când visa, la început după mişcările rapide ale ochiului, apoi după spasmele terminațiilor nervoase după ce dispăruseră ochii. Unele din visele sale erau reale, dar el nu putea face diferențierea necesară.

În acea perioadă îl supravegheau foarte strict pe Roger Torraway. Aproape că nu exista o mişcare a muşchilor sau o sinapsă care să nu fi fost înregistrată pe vreun monitor şi astfel integrau cu exactitate datele, menținând supravegherea continuă a funcțiilor sale vitale.

Era doar începutul. Ceea ce-i făcuse lui Roger în primele treisprezece zile de operații nu era mai mult decât ceea ce-i fusese făcut lui Willy Hartnett. Şi asta nu era destul.

Toate acestea fiind terminate, echipele chirurgicale începură să facă lucruri ce nu fuseseră niciodată realizate pe o ființă umană. Întregul său sistem nervos a fost revizuit şi toate principalele traiecte conectate la dispozitive legate la marele computer aflat la parter. Era un IBM 3070 universal ce ocupa o jumătate de încăpere şi care totuşi nu avea capacitatea necesară pentru a face tot ce i se cerea. De fapt era o soluție de moment. La o distanță de vreo două mii de mile, în jurul statului New York, specialiştii IBM-ului construiau un computer special ce putea fi purtat într-un sac de spate. Proiectarea acestuia era partea cea mai dificilă a proiectului; continuau încă să revizuiască circuitele chair şi atunci cînd erau montate. Nu putea cântări mai mult de optzeci de livre[1] pe Pământ, iar dimensiunile sale nu puteau depăşi nouăsprezece inci. Şi trebuia să funcționeze cu baterii de curent continuu reîncărcate fără întrerupere de panouri solare.

La început panourile solare erau o problemă, dar au rezolvat-o destul de elegant. Ele necesitau o suprafață absolută minimă de aproape treizeci de picioare pătrate. Întreaga suprafață a corpului lui Roger chiar şi după ce fusese reproiectat totul, nu era

---

1. Unitate de greutate egală cu 0,452 kg. (N. Tr.)

de ajuns şi nici n-ar fi fost chiar dacă ar fi putut primi dintr-odată toate razele destul de slabe de soare existente pe Marte. Modul de rezolvare al problemei era prin proiectarea unor două mari aripi fine.

- O să arate precum Oberon[1], zise vesel Brad după ce văzu schițele.Sau precum un liliac, bombăni Kathleen Doughtly.

Semănau într-adevăr cu aripile unui liliac, în special pentru că erau negre ca smoala. Nu se putea zbura cu ele, nici chiar într-o atmosferă rarefiată, dacă Marte ar fi avut aşa ceva. Dar nici nu fuseseră proiectate pentru zbor sau pentru orice fel de sarcină. Trebuiau doar să se deschidă automat, orientate astfel încât să primească cât mai multă radiație oferită de soare. După o analiză mai atentă, proiectul a fost modificat pentru a permite un oarecare control din partea lui Roger în sensul de a putea utiliza aripile precum un dansator pe sârmă îşi foloseşte prăjina pentru menținerea echilibrului... În toate privințele, aripile erau o îmbunătățire imensă a „urechilor" pe care i le puseseră lui Willy Hartnett.

Aripile solare au fost proiectate şi fabricate în opt zile; până în momentul când umerii lui Roger erau pregătiți pentru a le accepta, ele fură gata pentru a fi ataşate. Pielea era deja un material de stoc. Atât de multă fusese utilizată pe Willy Hartnett, atât ca înlocuitor original cât şi ca substitut în cazuri de vătămări sau schimbări de proiectare pe măsură ce programul se derula, încât noile grefe erau aplicate imediat ce chirurgii îndepărtau tegumentul cu care se născuse Roger.

Din când în când se deştepta şi privea în jur cu o expresie ce denota recunoaştere şi inteligență. Era greu să fii singur. Vizitatorii săi – şi numărul lor era constant – îi vorbeau uneori, alteori veneau doar pentru a-l privi ca pe un specimen de laborator cu care se discuta şi care era manipulat nu cu o mai mare considerare decât o puteai acorda unui dozator volumetric. Vern Sca-

---

1. Personaj din Visul unei nopți de vară de William Shakespeare, regele zânelor (N.Tr.)

nyon venea aproape în fiecare zi, holbându-se la creatura la care se lucra cu o aversiune crescândă.

- Arată ca dracu', bombăni el. Contribuabililor le va placea!

- Atenție, generale, mârâi Kathleen Doughty interpunându-şi corpul uriaş între director şi subiectul experimentului. De unde ştii că nu te aude?

Scanyon ridică din umeri şi plecă să-şi facă raportul către biroul Preşedintelui. În timp ce ieşea, intră Don Kayman.

- Mulțumesc, mamă a întregii lumi, declară el cu o voce gravă. Apreciez interesul tău pentru prietenul meu Roger.

- Mda, făcu ea irascibilă. Nu e vorba de sentimentalitate. Săracul trebuie să capete o oarecare încredere în sine; va avea nevoie de ea. Ştii cu câți amputați şi paraplegici am lucrat? Şi ştii câți dintre ei erau considerați cazuri irecuperabile ce nu aveau să mai meargă niciodată, să-şi mişte vreun muşchi sau chiar să nu se poată deplasa singuri până la toaletă? Voința repară totul, Don, dar pentru asta e necesar să crezi în tine însuți.

Kayman se încruntă, starea psihică a lui Roger îl preocupa mult.

- Vrei să ne certăm pe tema asta? întrebă tăios Kathleen interpretându-i greşit gestul.

- Câtuşi de puțin! Vreau să spun, fii rezonabilă, Kathleen. Sunt eu omul care să pun la îndoială transcendența spiritului asupra psihicului? Pur şi simplu îți sunt recunoscător. Eşti o fată bună, Kathleen.

- Oh, prostii, mormăi ea fără să-şi scoată țigara din gură. De asta mă plătesc.Şi, în plus, bănuiesc că n-ai fost la birou astăzi? Te aşteaptă o notă din partea Generalului Flotei stelare ...aşa încât să nu uităm ceea ce facem...conține o mică aluzie la faptul că dacă ratăm ziua fixată pentru lansare, suntem buni pentru un lagăr de concentrare.

- Ca şi cum ar trebui să ne reamintească, oftă părintele Kayman privind figura grotescă şi nemişcată a lui Roger. Scanyon e un om bun dar are tendința să creadă că orice face el, el este

centrul universului. Numai că de data aceasta s-ar putea să aibă dreptate...

Cel puțin era o pretenție plauzibilă. Pentru noi problema nici nu se discuta: legătura cea mai importantă în toate înrudirile complexe ale minții şi materiei pe care o generație anterioară de oameni de ştiință o numise Galia[1] era chiar în fața noastră, plutind pe patul său fluidizat şi arătând precum starul unui film horror japonez. Fără Roger Torraway, lansarea pe Marte nu putea avea loc la momentul stabilit. Milioane de oameni ar fi putut pune la îndoială importanța acestui fapt. Noi n-o făceam.

Roger era în centrul tuturor acțiunilor. În jurul lui, în marea majoritate a clădirilor complexului, se desfăşurau eforturi concentrate pentru a-l transforma în ceea ce trebuia să fie. În sala de operații alăturată, Freeling, Weidner şi Bradley îi pregăteau noi părți. În laboratorul cu presiune marțiană normală în care murise Willy Hartnett, acele părți erau testate pentru a rezista condițiilor de pe Marte. Uneori ele cedau teribil de repede; atunci erau reproiectate dacă era posibil sau înlocuite – altădată erau pur şi simplu folosite aşa, împreună cu rugăciuni fierbinți şi degete încrucişate.

Universul se desfăcea în fața lui Roger precum învelişul unui usturoi. Undeva şi mai departe în clădirile laboratorului se afla gigantul computer 3070, bâzâind şi huruind în timp ce crea noi segmente de programe pentru a corespunde facilităților de intermediere construite oră de oră în corpul lui Roger. În afara clădirii se afla comunitatea din Tonka ce trăia sau murea prin viabilitatea proiectului, principalul patron şi motivul major de existență. De jur împrejurul Tonka-i se afla restul Oklahoma-ei şi desfăşurîndu-se în toate direcțiile se întindeau cele cincizeci şi patru de state, iar în jurul lor se întindea o lume neliniştită şi mânioasă, ocupată în a trimite note politice arogante de la o capitală la alta şi a lupta pentru subzistență în fiecare din nenumăratele vieți personale.

---

1. În mitologia greacă, personificare feminină a Pământului, una din divinitățile primordiale care a dat naştere mării, munților şi cerului (N. Tr.)

Specialiştii ce participau la proiect ajunseseră să se izoleze de cea mai mare parte a acestei lumi. Nu urmăreau ştirile la televizor atunci când puteau evita aceasta, preferau să nu citească nimic în afară de secțiunile sportive ale ziarelor. Se considera că nu aveau mult timp liber, dar nu acesta era motivul. Adevăratul motiv era pentru că pur şi simplu nu vroiau să ştie. Lumea înnebunea iar ciudații savanți în marele cub alb al clădirii proiectului păreau normali şi reali în timp ce revoltele din New York, luptele cu bombe nucleare tactice în jurul Golfului şi foametea în masă în ceea ce se obişnuia a se numi „națiunile în curs de dezvoltare" păreau chestii fantastice.

Erau chestii fantastice. Cel puțin, ele nu contau în viitorul rasei noastre.

X

X X

Şi astfel Roger continua să se schimbe şi să supraviețuiască. Kayman petrecea din ce în ce mai mult timp cu el, fiecare minut de care se putea lipsi în laboratorul de presiune marțiană normală. Urmărea totul cu afecțiune în timp ce Kathleen Doughty se învârtea prin cameră, lăsând să cadă fumul de la țigări oriunde dar nu şi pe Roger. Dar Don era încă tulburat.

A trebuit să accepte ideea lui Roger de circuite de intermediere pentru a interpreta excesul de impulsuri, dar nu avea încă răspunsul la marea întrebare: dacă Roger nu putea ştii ceea ce vedea, atunci cum putea vedea el Adevărul?

8
Prin ochii înşelători

Vremea se schimbase rapid şi pentru totdeauna. Ne-am dat seama de schimbare pe măsură ce un val de aer polar se întinse de la Alberta până în Texas. Previziunile meteo referitoare la vânturi puternice blocaseră la sol maşinile pe perne de aer. Personalul ce lucra la proiect şi nu avea maşini pe roți era obligat să folosească transportul în comun, iar parcările erau aproape goale cu excepția unor rotocoale mari de mărăcini purtați ici colo de vânt.

Nu toată lumea fusese atentă la avertismente şi apărură primele gripe şi răceli ce însoțeau primul val rece. Brad era ținut la pat. Weidner era tratat ambulator dar nu-i era permis să se apropie de Roger pentru a nu-l infecta cu o boală obişnuită căreia nu putea să-i facă față. Roger era lăsat acum în grija lui Jonathan Freeling, a cărui sănătate era supravegheată la fel de strict ca şi a pacientului său. Kathleen Doughty, indestructibila şi dura bătrânică, se afla în camera lui Roger din oră în oră, presărând peste tot scrum de țigară şi povățuind infirmierele.

- Tratați-l ca o persoană! ordonă ea. Şi puneți-vă ceva haine pe voi înainte de a pleca acasă! Vă puteți arăta oricând fundurile voastre frumoase – ceea ce trebuie să faceți astăzi este să nu răciți până ce ne putem dispensa de voi.

Infirmierele nu-i puteau rezista. Îşi dădeau toată silința, chiar şi Clara Bly, rechemată din luna de miere pentru a înlocui infirmierele bolnave. Ele aveau la fel de multă grijă ca şi Kathleen Doughty, deşi era greu să-ți amintești, privind creatura grotescă ce se numea Roger Torraway, că el era încă o ființă umană la fel de capabilă de aceleaşi sentimente ca şi ele însele.

Din când în când Roger începea să fie mai conştient. Timp de douăzeci de ore sau mai mult în ficare zi era inconştient sau

într-o stare de semi-vis; dar uneori recunoştea oamenii aflați în aceeaşi cameră cu el şi câteodată chiar le vorbea coerent. Atunci îl aduceau din nou în stare de inconştiență.

- Aş vrea să ştiu ce simte, spuse Clara Bly adresându-se schimbului ei. Cealaltă fată privi în jos la masca ce constituia tot ce mai rămăsese din fața lui Roger, cu ochii mari şi largi ce fuseseră confecționați pentru el.

- Poate că ar fi mai bine să nu ştii, zise ea. Du-te acasă, Clara!

Torraway auzi schimbul de replici; înregistrările osciloscopului dovediră aceasta. Studiind datele telemetrice ne puteam forma câteva idei referitoare la ce se întâmpla în mintea sa. Adesea avea dureri cumplite, asta era evident. Dar durerea nu constituia un avertisment a ceva ce necesita atenția noastră sau a ceva ce implica o anumită acțiune. Era pur şi simplu un element al vieții sale. Învățase să-l aştepte şi să-l accepte în momentul când se întâmpla. Nu era conştient de multe lucruri ce aparținuseră propriului său corp. Simțurile ce reuşeau să-l facă să-şi cunoască corpul nu reuşiseră încă să facă față realității noului său corp. Nu ştia când i se înlocuiau sau adăugau ochi, plămâni, inimă, urechi, nas şi piele.Nu ştia cum să recunoască indiciile care i-ar fi putut furniza informația respectivă. Gustul sângelui şi al materiilor vomate, în gât. Cum era el să ştie că acest lucru însemna îndepărtarea plămânilor? Întunericul, durerea înăbuşită din craniu atât de diferită de orice altă durere de cap pe care o avusese vreodată. Cum putea el spune ce însemna ea, cum putea el distinge între îndepărtarea întregului său sistem optic şi stingerea unei lumini?

Într-o bună zi îşi dădu seama că încetase să mai simtă mirosul familiar de spital, mirosul de dezinfectant şi alte substanțe. Când? Nu ştia. Tot ce ştia era că în jurul său nu mai era nici un fel de miros.

Auzea cu o acuratețe discriminatorie şi un nivel de percepție pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte, auzea orice cu-

vânt spus în cameră, oricât de şoptit ar fi fost el şi de asemenea aproape tot ce se întâmpla în încăperea alăturată. Auzea tot ce spuneau oamenii când era destul de conştient pentru a auzi ceva. Înțelegea cuvintele. Putea simți bunăvoința lui Jon Freeling şi Kathleen Doughty şi înțelegea neliniştea şi mânia ascunsă din vocile directorului adjunct şi generalului.

Dar, mai mult decât orice, simțea durerea.

Erau atât de multe şi diferite feluri de durere! Durerile produse de toate părțile corpului. Refacerea operațiilor şi pulsarea ritmică a țesuturilor contuzionate în timpul operațiilor majore. Spasmele fără de sfârşit în timp ce Freeling sau infirmierele lăsau instrumentele chirurgicale într-o mie de locuri dureroase pe suprafața corpului său aşa încât să poată studia valorile obținute de aparatele de înregistrare.

Şi durerea mai profundă şi interioară, uneori fizică, atunci când se gândea era la Dorrie. Uneori când era treaz, îşi amintea să întrebe dacă ea fusese pe acolo sau dacă telefonase. Nu-şi putea aminti să fi obținut vreodată un răspuns.

Şi apoi într-o bună zi, simți o nouă durere ascuțită în interiorul capului...şi realiză că era vorba de lumină.

Vedea din nou.

X

X X

Când infirmierele îşi dădură seama că el le putea vedea, raportară imediat lui Jon Freeling care ridică receptorul şi-l sună pe Brad.

- Vin imediat, răspunse acesta. Țineți-l în întuneric până ajung acolo!

Brad avu nevoie de mai mult de o oră pentru a ajunge şi când sosi la laborator, nu era evident în starea lui cea mai bună.

Făcu un duş antiseptic, o spălătură orală şi-şi puse o mască chirurgicală , apoi deschise cu grijă uşa şi intră în camera lui Roger.

Vocea de pe pat întrebă:

- Cine-i acolo? Era slabă şi tremurătoare dar era vocea lui Roger.

- Eu, Brad. Pipăi pe lângă uşă până găsi întrerupătorul. Fac puțină lumină, Roger. Spune-mi când mă poți vedea!

-Te văd acum, oftă vocea. Cel puțin bănuiesc că eşti tu.

Brad îşi opri mâna în aer.

– Pe dracu' poți..., începuse el, apoi făcu o pauză. Adică cum, mă vezi? Ce vezi?

- Ei bine, şopti vocea, nu sunt sigur în legătură cu fața. E doar un fel de luminescență. Dar pot să-ți văd mâinile şi capul. Sunt strălucitoare. Şi-ți disting destul de bine capul şi brațele. Deşi puțin mai slab – mda, îți văd şi picioarele. Dar fața ta e ciudată. Mijlocul ei e doar o pată.

Brad îşi atinse masca chirurgicală şi înțelese.

- Infraroşu. Vezi căldura. Ce altceva mai vezi, Roger?

Pentru o clipă urmă o tăcere dinspre pat.

- Ei bine, e un fel de pătrat de lumină; bănuiesc că e cadrul uşii. Văd doar conturul.Şi ceva foarte strălucitor lângă perete, acolo de unde vine şi un sunet – sunt monitoarele telemetrice? Şi-mi pot vedea propriul corp, sau cel puțin văd cearceaful şi un fel de contur al corpului sub el.

Brad se holbă în jur. Chiar şi după ce avusese timp să-şi adapteze ochii la întuneric, nu vedea aproape nimic, doar sclipirea albă a indicatoarelor luminoase ale monitoarelor şi o rază vagă de lumină în jurul uşii aflate în spatele său.

- E foarte bine, Rog. Altceva?

- Mda, dar nu ştiu ce sunt câteva lumini jos lângă tine. Foarte slabe. Cred că sunt conductele de încălzire.

- E bine, băiete. În regulă, acum ține-te bine.O să măresc puțin lumina din cameră. Poate că tu te descurci şi fără ele, dar nici eu şi nici infirmierele n-o putem face. Spune-mi cum te simți!

Răsuci încet întrerupătorul, o optime de cursă, apoi mai mult. Luminile ascunse sub ornamentele tavanului se aprinseră – la început slab, apoi puțin mai tare. Brad vedea acum conturul patului, la început strălucirea aripilor desfăşurate care se răsuciseră înainte peste corpul lui Roger Torraway; apoi corpul însuşi acoperit până la brâu cu un cearceaf.

-Te văd acum, oftă Roger cu vocea sa stridentă.E oarecum diferit – acum văd culori, dar nu sunt atât de strălucitoare.

Brad îşi luă mâna de pe întrerupător.

- Destul pentru moment.

Se rezemă ameţit de perete.

- Îmi pare rău, zise el. Am gripă sau aşa ceva... Cum te simți? Vreau să spun, simți vreo durere sau ceva asemănător?

- Dumnezeule, Brad!

- Nu, vreau să spun ceva legat de vedere. Lumina îți supără ... ochii?

- Sunt aproape singurul lucru care nu mă doare, suspină Roger.

- Bine. Măresc şi mai mult lumina – atât e bine? Ceva probleme?

- Nu.

Brad se apropie cu grijă de pat.

- În regulă, vreau să încerci ceva. Poți – ei bine, poți să-ți închizi ochii? Vreau să spun, poți să decuplezi receptorii de vedere?

Pauză.

- Nu...nu cred.

- Ei bine, poți Rog! Au fost proiectați în felul acesta, trebuie doar să găseşti modalitatea de a o face. Şi Willy a avut nişte probleme la început dar în cele din urmă a reuşit. Spunea că era numai o pierdere de timp, dar apoi totul s-a întâmplat aşa cum a vrut.

- ...Nu se întâmplă nimic.

Brad reflectă câteva clipe. Capul i se învârtea din cauza bolii şi simțea cum îl părăsesc puterile.

- Ascultă! Ai avut vreodată probleme cu sinusul?

- Nu – ei bine, poate. Puțin.

- Îți amintești unde te durea?

Forma se mişcă stingherită pe pat, ochii ei mari uitându-se fix în cei ai lui Brad.

- Cred...cred că da.

- Sondează pe acolo! ordonă Brad, vezi dacă poți găsi muşchii; bineînțeles că muşchii nu vor fi acolo, dar terminațiile nervoase care îi controlează sunt.

-...Nimic. Ce muşchi trebuie să caut?

- Oh, la naiba, Roger! Se numeşte rectus lateralis şi cu ce te ajută dacă ştii asta? Sondează pur şi simplu!

- ...Nimic.

- În regulă. Brad oftă.

- N-are nici o importanță acum. Continuă s-o faci cât de des poți, da? Vei afla cum.

- Halal consolare, şopti iritată vocea de pe pat. Hei, Brad?! Eşti mai stălucitor.

- Adică cum mai strălucitor? se răsti Brad.

- Mai strălucitor. E mai multă lumină pe fața ta.

- Mda, mormăi Brad, dându-şi seama că începuse din nou să amețească.Cred că am temperatură. Mai bine aş ieşi de aici. Se presupune că masca asta ar trebui să mă împiedice să te contaminez dar te poți bizui pe ea cincisprezece minute sau cam aşa ceva...

- Înainte de a pleca, şopti insistent vocea, ... fă ceva pentru mine! Stinge din nou luminile pentru un minut!

Brad ridică din umeri şi se conformă.

- Da?

Auzea corpul dizgrațios schimbându-şi poziția pe pat.

- Pur şi simplu mă răsucesc pentru a vedea mai bine, raportă Roger. Ascultă, Brad, ceea ce vreau să te întreb e...cum merg lucrurile? O să reuşesc?

Brad făcu o pauză pentru a reflecta.

- Aşa cred, răspunse el cinstit. Totul este în regulă până acum.Nu-ți spun prostii, Roger. Toate acestea sunt chestii de pionierat şi s-ar putea ca ceva să nu meargă cum trebuie. Dar până acum nimic nu ne face să credem aşa ceva.

- Mulțumesc. Încă un lucru, Brad. Ai văzut-o pe Dorrie în ultimul timp?

Pauză.

- Nu, Roger. Nu de o săptămână sau aşa ceva. Am fost foarte bolnav, iar când n-am fost bolnav, am fost al dracului de ocupat.

- Mda. Ascultă, bănuiesc că ai putea lăsa luminile ca mai înainte aşa încât infirmierele să vadă pe unde merg.

Brad acționă din nou întrerupătorul.

- Mă întorc când voi putea. Încearcă să-ți închizi ochii, da? Şi ai telefon – sună-mă de câte ori vrei!Nu vreau să spun când se întâmplă ceva – oricum voi şti dacă se întâmplă ceva, nu-ți face probleme; nu mă duc nici la toaletă fără să las numărul unde pot fi găsit. Vreau să spun, sună-mă pur şi simplu atunci când vrei să stai de vorbă!

- Mulțumesc, Brad. Pe curând.

X

X X

În cele din urmă se terminară operațiile – oricum cele mai grele. Când Roger ajunsese să-şi dea seama de asta, simți o uşurare extrem de prețioasă pentru el, deşi în mintea sa mai erau încă o groază de probleme, mai multe decât dorea să rezolve.

Clara Bly îşi făcu toaleta şi – încălcând ordinele primite – îi aduse flori pentru a-i ridica moralul.

- Eşti o fată bună, şopti Roger, întorcându-şi şi capul pentru a o privi.

- Cum îți par?

El încercă să le descrie.

- Ei bine, sunt trandafiri dar nu-s roşii. Galben pal? Cam aceeaşi culoare cu brățara ta.

- E portocalie. Termină de aşezat cearceaful peste picioarele lui Roger. Pânza se ridica uşor din cauza forței ascensionale provenită de la patul fluidizat.

- Vrei plosca?

- Pentru ce? mormăi el. Era în a treia săptămână de dietă şi în a treia zi de administrare controlată a lichidelor. Sistemul său de excreție devenise în cea mai mare parte ornamental, ca să folosim cuvintele Clarei.

- Oricum mi se permite să mă ridic, spuse el, aşa încât dacă se întâmplă ceva, rezolv eu.

- Te-ai făcut băiat mare, rânji Clara împăturind rufele murdare şi părăsind camera.

Roger se aşeză mai bine şi începu din nou investigarea lumii din jurul lui. Studie apreciativ trandafirii. Marii ochi cu fațete primeau aproape o octavă suplimentară de radiație, ceea ce însemna o jumătate de duzină de culori – de la infraroşu la ultraviolet – mai mult decât văzuse vreodată până atunci Roger; numai că el nu avea nume pentru ele, iar spectrul curcubeului pe care-l văzuse toată viața se extinsese astfel încât să le cuprindă pe toate. Ştia că ceea ce i se părea roşu închis era căldură de slabă putere. Deşi nu era chiar corect nici măcar să spui că părea a fi roşu; era doar o calitate diferită a luminii care dădea asocieri de căldură şi bunăstare.

Şi totuşi era ceva foarte ciudat cu trandafirii aceia – şi nu era culoarea.

Aruncă cearceaful de pe el şi se privi. Noua sa piele era fără pori, fără păr şi fără zbârcituri. Părea mai degrabă un costum de scafandru decât pielea pe care o cunoscuse întreaga viață. Sub ea se afla o musculatură complet nouă acționată mecanic dar ale cărei urme nu se vedeau deloc.

Curând se va ridica în picioare şi va merge – singur. Nu era încă pregătit pentru aşa ceva. Deschise televizorul. Ecranul se lumină cu o mulțime de puncte în roşu de anilină, azuriu şi verde. Lui Roger îi trebui un efort de voință pentru a-l privi şi a vedea trei fete cântând şi țesând; noii săi ochi doreau să analizeze modelul în componentele sale. Schimbă canalele şi dădu peste un buletin de ştiri. Noua Asie Populară trimisese încă trei submarine nucleare într-o vizită de „curtoazie" în Australia. Secretarul de presă al Preşedintelui Deshatine declară rigid că şi aliații noştri din Lumea Liberă se puteau baza pe ajutorul nostru. Toate echipele de football din Oklahoma pierduseră. Roger închise televizorul; simțea cum începe să-l doară capul. De fiecare dată cînd îşi schimba poziția contururile păreau să se încline sub un anume unghi, iar din spatele aparatului recepționa o lumină uluitor de strălucitoare. După întreruperea curentului, urmări o bucată de vreme atât luminozitatea din ce în ce mai slabă a tubului catodic cât şi reducerea până spre întuneric a luminii din spatele televizorului. Îşi dădu seama că era vorba de căldură.

Acum, ce spusese oare Brad? „Sondează în jurul locului unde se află sinusurile".

Era un sentiment straniu – să te afli în primul rând într-un corp nefamiliar şi apoi să încerci să localizezi în interiorul său o comandă pe care nimeni n-o putea defini prea bine. Şi asta doar pentru a închide ochii! Dar Brad îl asigurase că putea s-o facă. Starea de spirit a lui Roger față de Brad era complexă, un component al ei fiind mândria; a spus că putea fi făcută de oricine, atunci urma să fie făcută şi de Roger.

Numai că nu era făcută. Încercă orice combinație de comprimare a muşchiului şi de ambiționare a voinței la care se putea gândi... dar nu se întâmplă nimic.

Brusc o amintire îi fulgeră prin minte: o amintire de demult., din zilele în care el şi Dorrie tocmai se căsătoriseră. Nu, pe atunci nu erau căsătoriți, nu încă; trăiau împreună, îşi aminti el, încercând să decidă dacă doreau să-şi unească viețile în mod public. Aceasta era perioada lor de meditație transcedentală şi de masaj, perioadă în care se explorau unul pe celălalt în toate modurile la care se puteau gândi – îşi amintea mirosul uleiului pentru copii în care adăugaseră parfum de mosc; îşi amintea şi de modul în care râseseră vis-à-vis de instrucțiunile pentru cel de-al doilea cakra: „Trageți aer în splină şi țineți-l acolo, apoi expirați în timp ce mâinile d-vstră alunecă pe ambele părți ale coloanei vertebrale a partenerului". Dar ei nu fuseseră niciodată în stare să descopere unde se afla splina, iar Dorrie fusese foarte poznaşă, explorând părțile cele mai intime ale corpului lor.

- E acolo? Acolo? Oh, Roger, uite ce-i, nu eşti serios în legătură cu...

Simți cum îl fulgeră o bruscă durere undeva în interior şi se lăsă disperat pe spate. Dorrie!

Uşa se dădu de perete.

Clara Bly năvăli înăuntru, ochii ei mari strălucind pe fața ei neagră şi drăguță.

- Roger! Ce faci?

El răsuflă adânc şi încet înainte de a răspunde.

- Ce s-a întâmplat?

Îşi auzi vocea slabă şi cu o tonalitate prea joasă – un rezultat a ceea ce-i făcuseră până atunci...

-Toate indicatoarele aparatelor au luat-o razna! Am crezut – nu ştiu ce am crezut, Roger. Dar orice se întâmpla, îți punea probleme.

- Îmi pare rău, Clara. El o urmări în timp ce se pregătea pentru monitoarele de pe perete, studiindu-le cu rapiditate.

- Arată puțin mai bine, constată ea în silă. Bănuiesc că-i în regulă, dar ce dracu' îți făceai singur?

- Îmi făceam griji, răspunse el.

- Despre ce?

- Unde se află splina. Ştii?

Ea îl fixă gânditoare pentru o clipă înainte de a replica:

- Sub coasta de jos, în partea stângă. Cam pe unde crezi că este inima. Puțin mai jos. Îți bați joc de mine, Roger?

- Ei bine, cam aşa ceva. Bănuiesc că îmi aminteam de ceva despre care n-ar fi trebuit, Clara.

- Te rog să n-o mai faci!

- Voi încerca. Dar gândul la Dorrie şi Brad nu-i dădea pace de undeva din subconştient. Zise fără a fi întrebat:

- Încă un lucru – am încercat să închid ochii şi n-am reuşit.

Ea se apropie şi-i atinse umărul într-un gest de simpatie prietenească.

- Ai s-o faci, scumpule.

- Mda.

- Nu, ai s-o faci într-adevăr. Am stat mult şi cu Willy şi el era descurajat foarte tare. Dar până la urmă a reuşit. Oricum, zise ea răsucindu-se, rezolv eu asta acum pentru tine. Ora stingerii. Trebuie să fii cât mai odihnit mâine dimineață.

- Pentru ce?

- Oh, nu te mai taie. S-a terminat cu asta o bucată de vreme. Nu ți-a spus Brad? Mâine te vor conecta la computer pentru testul de intermediere. Vei fi foarte ocupat, te rog băiete, aşa încât, dormi puțin!

Ea stinse luminile, iar Roger o urmărea pe mă-sură ce fața ei întunecată se transforma într-o pată slab străluci-toare pe care mintea sa o asimila unei piersici.

Ceva îi trecu prin gând.

- Clara? Îmi faci o favoare?

Ea se opri cu o mână pe clanță.

- Care, scumpule?

- Vreau să te întreb ceva.

- Dă-i drumu'!

El ezită, întrebându-se cum să facă ceea ce vroia să facă.

- Ceea ce vreau să ştiu, zise el formulându-şi ideea în minte pe măsură ce vorbea, este, ei bine, să vedem, - oh, da. Ceea ce vreau să ştiu, Clara, este ce poziții diferite folosiți când eşti în pat cu soțul tău făcând dragoste?

- Roger!

Strălucirea feței se accentuă brusc cu jumătate de decibel; el îi putea vedea venele de sub piele inundate de sângele ei fierbinte.

- Îmi pare rău, Clara. Bănuiesc...bănuiesc că zăcând întins aici am devenit cam desfrânat. Uită ce te-am întrebat, da?

Ea rămase tăcută câteva clipe. Când vorbi , vocea îi era profesională, o voce ce nu mai aparținea unui prieten.

- Desigur, Roger. E în regulă. M-ai luat prin surprindere. E...ei bine, numai că nu mi-ai mai spus niciodată ceva asemănător.

- Ştiu. Îmi pare rău.

Dar nu-i părea rău – sau nu chiar destul de rău.

Urmări cum se închidea uşa în urma ei şi studie urma dreptunghiulară de lumină ce se strecura din hol. Grijuliu, îşi păstra mintea cât mai calmă cu putință. Nu vroia să declanşeze din nou alarmele monitoarelor.

Dar vroia să se gândească la ceva aflat chiar la limita zonei periculoase şi astfel se făcu că roşeața apărută pe fața Clarei Bly semăna foarte mult cu strălucirea bruscă apărută pe cea a lui Brad când îl întrebase dacă fusese împreună cu Dorrie în ultimul timp.

X

X X

A doua zi dimineață eram complet mobilizați, verificând circuitele, racordând dispozitivele de rezervă, asigurându-ne că releele automate de comutație sunt sincronizate să intervină la cel mai vag semnal de proastă funcționare. Brad sosi la 6.00, slăbit dar cu capul limpede şi gata de lucru. Weidner şi Jon Freeling sosiră doar la câteva minute lângă el, deşi principala operație din acea zi era de resortul lui Brad. Dar cei doi nu puteau sta deoparte. Kathleen Doughty era şi ea acolo – aşa cum fusese tot timpul – nu pentru că aşa i-o impunea datoria ci pentru că aşa i-o cerea inima.

- Să nu-i faceți viața grea băiatului meu, mârâi ea cu țigara în gură. Va avea nevoie de tot ce este în stare când încep cu el săptămâna viitoare.

Brad replică rostind clar fiecare silabă:

- Kathleen, îmi voi da cea mai mare silință.

- Mda. Ştiu c-o vei face, Brad. Kathleen stinse țigara în scrumieră şi aprinse imediat alta.

- N-am avut niciodată copii şi bănuiesc că le-au ținut locul Willy şi Roger.

- Îhî, mormăi Brad fără s-o mai asculte. El nu era calificat şi nici autorizat să folosească computerul 3070 sau vreunul din sistemele auxiliare.Tot ce putea să facă era să privească în timp ce tehnicienii şi programatorii îşi făceau meseria. Când şi cea de-a treia verificare era aproape terminată fără să apară nici un fel de probleme, Brad părăsi în cele din urmă sala computerului şi luă liftul pentru a urca trei etaje până la camera lui Roger.

Se opri o clipă la uşă, apoi o deschise cu un zâmbet pe buze.

- Aproape gata de a fi conectat, băiete. Te simți în stare?

Ochii de insectă se răsuciră spre el. Vocea monotonă a lui Roger spuse:

- Nu ştiu ce ar trebui să simt, dar ceea ce simt acum este în special frică.

- Oh, nu-i nimic de care să-ți fie frică, spuse în grabă Brad, tot ceea ce urmează să facem este să testăm sistemul de intermediere.

Aripile de liliac tremurară şi-şi schimbară poziția.

- Testul ăsta mă va ucide? întrebă aceeaşi voce monotonă şi înnebunitoare.

- Oh, haide, Roger! exclamă Brad brusc înfuriat.

- Era doar o întrebare, punctă vocea.

- O întrebare tâmpită! Ascultă, ştiu cum te simți...

- Mă îndoiesc de asta.

Brad se opri şi studie fața necomunicativă a lui Roger. După un moment continuă:

- Lasă-mă să-ți spun din nou despre ce e vorba. Ceea ce o să fac nu este să te ucid, ci să te mențin în viață. Bineînțeles că te gândeşti la ceea ce i s-a întâmplat lui Willy, dar n-o să ți se întâmple şi ție. O să fii în stare să faci față la ceea ce ți se întâmplă – aici şi pe Marte unde este important...

-E important pentru mine aici, îl întrerupse Roger.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Când sistemul va fi operațional, vei vedea sau auzi doar ce ai nevoie, înțelegi? Sau ceea ce vrei. Vei avea o mare marjă de control volițional. Vei fi în stare...

- Nici măcar nu-mi pot închide ochii, Brad.

- Vei putea. Vei putea să te foloseşti de toate sistemele. Dar n-o vei face până ce nu vom începe. Apoi toate semnalele inutile vor fi filtrate aşa încât să nu te zăpăcească. Asta l-a ucis pe Willy: confuzia.

Urmă o pauză, timp în care creierul aflat în spatele acelei fețe groteşti meditä. Dar ceea ce spuse Roger în cele din urmă fu:

- Arăți groaznic, Brad.

- Îmi pare rău. De fapt nu mă simt prea bine.

- Eşti sigur că eşti apt de muncă?

- Bineînțeles. Hei, Roger, ce vrei să spui? Vrei să amânăm testul?

- Nu.

- Ei bine, atunci ce vrei?

- Aş vrea să ştiu şi eu, Brad. Hai să-i dăm drumu'.

Până atunci toți erau gata; luminile verzi pâlpâiau deja de câteva minute. Brad ridică din umeri şi mormăi morocănos adresându-se infirmierei de serviciu:

- În regulă.

X

X X

Urmară zece ore de testare şi reglare a circuitelor de intermediere; Roger fu lăsat să-şi încerce noile simțuri pe puncte Rorschach[1] proiectate şi pe roți color Maxwell[2]. Pentru Roger ziua trecu cu repeziciune. Nu se putea bizui pe un simț al timpului. Acesta nu mai era reglat de ceasul biologic încorporat în fiecare om, ci de componentele electronice ale sistemului său; acestea încetineau percepția timpului atunci când nu era o situație de stres şi le accelerau de câte ori era nevoie. "Încetineşte", imploră el urmărind infirmierele trecând pe lângă el cu viteza gloanțelor. Iar apoi, când Brad – clătinându-se de oboseală – răsturnă o tavă cu sticluțe de cerneală şi creioane colorate, acestea îi părură lui Roger că plutesc pur şi simplu spre podea. Nu avu nici o dificultate în a prinde două sticluțe de cerneală şi tava însăşi înainte de a atinge podeaua.

Când mai târziu se gândi la acest lucru, îşi dădu seama că erau obiectele care s-ar fi vărsat sau sfărâmat. Lăsase să cadă creioanele de ceară. În acea fracțiune de secundă avută la dispoziție

---

1. Test pentru revelarea personalității unui individ, test propus de psihiatrul elvețian Hermann Roschach (1884-1922) (N. Tr.)

2. James Clerw Maxwell (1831-1879), fizician scoțian (N.Tr.)

pentru a decide, alesese obiectele ce trebuiau prinse şi lăsase pe celelalte să cadă fără a fi conştient de ceea ce făcea.

Brad era extrem de mulțumit.

- Te descurci de minune, băiete, zise el ținându-se de piciorul patului. O să plec acum să dorm puțin, dar vin să te văd mâine după operație.

- Operație? Ce operație?

- Oh, făcu Roger, doar o mică ajustare. Nimic comparabil cu acelea la care ai fost supus până acum, crede-mă! De acum înainte, continuă el întorcându-se pentru a ieşi din încăpere, eşti aproape nou născut în întregime; tot ce mai ai de făcut acum este de a creşte. Exersează! Învață să utilizezi ceea ce ai obținut! Momentele cele mai grele au trecut deja. Cum stai cu întreruperea vederii atunci când doreşti?

- Brad, răsună din nou vocea monotonă, cu o amplitudine mai mare dar plată de tonalitate, ce dracu' vrei de la mine? Încerc!

- Ştiu, răspunse conciliant Brad. Ne vedem mâine.

Pentru prima oară în acea zi, Roger fu lăsat singur. Exersă noile sale simțuri. Îşi dădea seama că i-ar fi putut fi foarte folositoare în condiții de supraviețuire. Dar generau şi foarte multă confuzie. Toate micile zgomote ale vieții de fiecare zi erau amplificate. Din hol îl putea auzi pe Brad vorbind cu Jon Freeling şi cu infirmierele care ieşeau din tură. Ştia că nu ar fi fost în stare să distingă nici măcar o şoaptă cu ajutorul urechilor pe care maică-sa i-le dezvoltase în uter; acum putea percepe cuvinte după bunul său plac:

... anestezie locală, dar nu vreau. Vreau să-l lăsați în pace. Are destule traume de vindecat. Freeling vorbea cu Brad.

Luminile erau mai strălucitoare ca mai înainte. Roger încercă să-şi reducă sensitivitatea vederii dar nu se întâmplă nimic. Ceea ce dorea cu adevărat, se gândi el, era un singur bec de forma unui pom de Crăciun. Acum era prea multă lumină; aceste valuri de căldură erau iritante. Notă de asemenea că luminile erau înnebunitor de ritmice; percepea orice impuls al curentului de

şaizeci de hertzi. Observă zvârcolirea unui şarpe incandescent de gaz în interiorul tuburilor fluorescente. Pe de altă parte, becurile erau aproape întunecate cu excepția filamentelor strălucitoare din centru, filamente pe care le putea examina în detaliu. Nu simțea nici o solicitare asupra ochiului chiar şi atunci când primea luminile cele mai strălucitoare.

Auzi o nouă voce pe coridor şi-şi ascuți auzul: era Clara Bly care intra în tura de seară.

- Cum se simte pacientul, doctore Freeling?

- Bine. Pare odihnit. N-a trebuit să-i dai un somnifer noaptea trecută, nu?

- Nu. S-a simțit bine. Deşi un pic – ea chicoti – un pic neruşinat. A făcut o remarcă personală pe care n-aş fi aşteptat-o niciodată de la Roger.

- Uhuu. Urmă o pauză deconcertantă. Ei bine, nu se va mai pune o astfel de problemă. Trebuie să verific datele. Ai grijă!

Roger se gândea că trebuia să fie extrem de drăguț cu Clara; nu era dificil de realizat, pentru că era infirmiera sa favorită. Rămase întins pe spate ascultând foşnetul propriilor sale aripi negre şi sunetele ritmice ale instrumentelor telemetrice. Era foarte obosit. Ar fi fost plăcut să doarmă...

Se ridică brusc. Dispăruseră luminile! Apoi reveniră de îndată ce el deveni conştient de prezența lor.

Învățase să-şi închidă ochii!

Satisfăcut, Roger se lăsă din nou pe patul fluidizat. Destul de adevărat: învăța.

X

X X

Îl treziră pentru a-l hrăni, apoi îl adormiră din nou pentru ultima operație.

Nici un fel de anestezie.

- Pur şi simplu îți vom deconecta sistemele, spuse Jon Freeling. Nu vei simți nimic. Şi într-adevăr, n-a simțit nimic. La început fu transportat în sala de operație învecinată, plină de aparate de terapie intensivă şi de tot felul de alte instrumente. Nu simțea mirosul de dezinfectant dar ştia că se afla acolo; percepea strălucirea înmagazinată în fiecare obiect metalic, căldura provenită de la sterilizare ca o pată de soare pe perete.

Apoi doctorul Freeling ne ordonă să-l decuplăm şi noi ne-am conformat. Am redus impulsurile senzoriale unul câte unul; pentru el era ca şi cum sunetele deveneau tot mai slabe, luminile tot mai mici, iar atingerile de corp tot mai uşoare. Am redus impulsurile de durere pe toată suprafața pielii sale noi, anulându-le complet în zona în care bisturiul lui Freeling avea să facă incizia iar acul să pătrundă. Se punea o problemă complexă. Multe din impulsurile de durere aveau să fie menținute după ce-şi revenea.Trebuia să aibă un oarecare sistem de avertizare când urma să se afle singur pe suprafața lui Marte, ceva care să-i indice dacă suferise vreo arsură, fusese lovit sau rănit; durerea era cea mai stridentă alarmă pe care i-o puteam da. Numai că durerea nu mai exista pentru cea mai mare parte a corpului său. De îndată ce anulam impulsurile, le programam complet în afara sistemului său senzorial.

Bineînțeles că Roger habar n-avea de toate acestea. Roger pur şi simplu adormi şi se trezi din nou.

Dar când îşi ridică privirea, țipă.

Freeling, rezemat de perete şi îndoindu-şi degetele, tresări şi lăsă să-i cadă masca chirurgicală.

- Ce s-a întâmplat?

Roger răspunse:

- Dumnezeule! Pentru o clipă am văzut – nu ştiu. Să fi fost un vis? Dar v-am văzut pe toți în jurul meu, privind în jos şi arătați ca o adunătură de vîrcolaci. Cranii. Schelete. Rânjind înspre mine! Şi apoi erați din nou voi înşăşi.

Freeling aruncă o privire spre Weidner şi ridică din umeri.

– Înțelegi? Translatarea a ceea ce vezi în ceva ce poți sesiza imediat.

- Nu-mi place, izbucni Roger.

- Ei bine, va trebui să vorbim cu Brad despre asta. Dar cinstit, Roger, cred că aşa trebuie să fie. Cred că-i ca atunci când computerul îți preia senzațiile de frică şi durere – ştii, ceea ce simte fiecare atunci când este supus unei operații – şi le asociază împreună cu stimulul vizual: fețele noastre, măştile chirurgicale, chestii de genul ăsta. Interesant. Mă întreb cât din ea aparține intermedierii şi cât unei evidente iluzii postoperatorii.

- Sunt bucuros că o găseşti interesantă, se îmbufnă Roger.

Deşi ca să spunem adevărul, şi lui i se părea interesant. Întors în camera sa, îşi lăsă mintea să rătăcească. Nu putea apela după bunul plac la unele imagini diverse. Ele veneau atunci când vroiau să vină, dar nu erau la fel de îngrozitoare ca acele prime imagini terifiante ale mandibulelor goale şi ale orbitelor scobite ale ochilor. După ce Clara intră cu plosca şi plecă din nou fiind invitată afară, el o urmări prin uşa ce se închidea; umbra uşii devenea intrarea unei peşteri, iar Clara Bly un urs ce mormăia iritat înspre el. Îşi dădu seama că era puțin necăjită, o anumită indicație subsonică oglindită pe fața ei era înregistrată de simțurile sale şi apoi analizată de computerul 3070, fiind prezentată ca un avertisment.

Dar când reveni, avea fața lui Dorrie. Aceasta se topi pentru a se reface în familiara piele întunecată şi ochi strălucitori, nu ca cei ai lui Dorri; dar Roger consideră această imagine ca un semn că lucrurile erau din nou bune între ei...

Între Clara şi el însuşi.

Nu, se gândi el, între Dorrie şi el însuşi. Aruncă o privire furişă spre telefonul de lângă pat. Circuitele de vedere ale acestuia erau decuplate permanent la cererea sa; nu dorea să sune pe nimeni şi dorea să uite ceea ce ar putea vedea. Dar nu-l folosise

pentru a-i telefona lui Dorrie. Destul de des îşi întinse mâna spre telefon dar de fiecare dată şi-o retrăsese înapoi.

Nu ştia ce să-i spună.

Cum să-ți întrebi nevasta dacă se culca cu cel mai bun prieten al tău? O întrebi pur şi simplu – aşa se face, îl îmboldea curajul său; dar nu se putea decide s-o facă. Nu era destul de sigur. Nu putea să rişte aşa o acuzație; se putea înşela.

Partea proastă era că nu putea discuta problema respectivă cu prietenii săi, cu nici unul din ei. Don Kayman ar fi fost un om ideal; asta era menirea unui preot. Dar Don era atât de îndrăgostit de drăguța sa măicuță încât Roger nu-şi putea permite să discute astfel de lucruri dureroase cu el.

Iar cu cei mai mulți dintre prietenii lor, problema era că, cu toată sinceritatea, ei nu ar fi văzut unde era necazul. Căsătoriile fără prejudecăți erau atât de obişnuite în Tonka – şi într-adevăr în cea mai mare parte a lumii occidentale – încât erau rare cuplurile care dădeau naştere la bârfe. A admite că erai gelos era foarte dificil.

Şi oricum, îşi spuse ferm Torraway, nu gelozia îl deranja. Nu tocmai gelozia. Era altceva. Nu era virilitatea sa siciliană sau ofensa ce o simte un proprietar atunci când descoperă că cineva i-a încălcat grădinile fertile. Era doar că Dorrie trebuia să vrea să-l iubească numai pe el. Având în vedere că el dorea s-o iubească numai pe ea...

Deveni conştient că aluneca într-o stare de spirit care avea cu siguranță să declanşeze dispozitivele de alarmă ale aparatelor telemetrice. Nu vroia asta. Îşi scoase cu fermitate din minte imaginea soției sale.

Exersă „închisul ochilor" o bucată de vreme, era liniştitor să fie capabil a-şi folosi această abilitate de câte ori dorea. N-ar fi putut descrie în orice caz mai bine decât Willy Hartnett în ce consta ceea ce făcea; dar într-un anume fel putea ajunge la hotărârea de a opri receptarea impulsurilor vizuale şi tot într-un anume fel circuitele din interiorul capului său şi acelea din computerul 3070

erau capabile să transforme această decizie în întunecime. Putea chiar reduce lumina în mod selectiv. Putea s-o facă mai strălucitoare. Descoperi că putea să filtreze toate lungimile de undă cu excepția uneia sau să suprime una sau să facă una sau mai multe culori ale curcubeului mai strălucitoare decât restul.

Era cu adevărat destul de satisfăcător, deşi cu timpul te săturai de aşa ceva. Dorea să se gândească la viitorul prânz numai pentru că nu mai avea să fie nici unul din aceeaşi zi, parțial pentru că fusese supus unei operații şi parțial pentru că treptat îl dezobişnuiau să mănânce. În următoarele câteva săptămâni avea să mănânce şi să bea din ce în ce mai puțin; când se va afla pe Marte, va avea cu adevărat nevoie de o masă bună doar o dată pe lună.

Aruncă deoparte cearceaful şi privi alene la produsul artificial care devenise corpul său.

O secundă mai târziu scoase un urlet primar de frică şi durere. Monitoarele telemetrice afişară un roşu orbitor. Pe coridor, Clara Bly se răsuci pe călcâie şi se repezi spre uşa pacientului ei. În apartamentul de burlac al lui Brad dispozitivele de alarmă răsunară o secundă mai târziu, anunțându-l că se întâmplase ceva urgent şi serios şi trezindu-l dintr-un somn neliniştit.

Când Clara deschise uşa, îl văzu pe Roger, încolăcit în poziție fetală pe pat, gemând plin de suferință. Îşi ținea o mână pe vintre, între picioarele strânse.

- Roger? Ce s-a întâmplat?

Capul se ridică şi ochii de insectă o priviră fără să vadă. Roger nu-şi opri sunetele animalice pe care le scotea şi nici nu vorbi. Îşi ridică doar mâna.

Între picioarele sale nu se afla nimic. Nimic din penis, testicule, scrot; nimic în afară de pielea artificială şi strălucitoare, cu un bandaj transparent deasupra, bandaj ce ascundea inciziile practicate. Era ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Nimic ...din semnele bărbăției sale. Minora operație se terminase şi ceea ce rămăsese era absolut nimic.

9

Dash vizitează un pacient

Lui Don Kayman nu-i plăcea momentul dar nu avea ce face; trebuia să-şi viziteze croitorul. Din nefericire, croitorul său se afla pe Merritt Island din Florida, la Centrul Atlantic de Teste.

Se urcă în avion neliniştit şi ajunse tot neliniştit. Nu numai din cauza celor întâmplate lui Roger Torraway. Totul părea acum în regulă, lăudată fie Iertarea Divină, deşi Kayman nu putea să nu se gândească la faptul că aproape îl pierduseră şi că cineva o dăduse complet în bară nepregătindu-l pentru ultima „operație cosmetică minoră". Probabil, se gândi el mărinimos, totul s-a întâmplat pentru că Brad fusese bolnav. Dar cu siguranță că fusese foarte aproape de a duce de râpă întregul proiect.

Celălalt lucru care-l chinuia era acela de a nu putea scăpa de sentimentul secret de vinovăție ce-l făcea să-şi dea seama că-n fundul inimii dorea ca proiectul să fi fost spulberat. Petrecuse o oră teribilă cu sora Clotilda după ce probabilitatea ca el să meargă pe Marte fusese confirmată cu ordine precise. Să se căsătorească mai înainte? Nu. Nu, din anumite motive pragmatice şi practice; deşi nu se punea problema să nu se poată solicita şi primi dispensa de la Roma, nu prea exista speranța ca aceasta să ajungă mai devreme de şase luni.

Dacă ar fi fost solicitată mai devreme...

Dar n-o făcuseră şi amândoi ştiau că nu doreau să se căsătorească fără ea sau chiar să împartă acelaşi pat fără ritualul sacru al unirii.

- Cel puțin, spuse Clotilda spre sfârşitul conversației, încercând să zâmbească, nu-ți va trebui să-ți faci probleme că i-aş putea fi necredincioasă. Dacă nu mi-aş călca jurămintele pentru tine, mă îndoiesc că aş face-o pentru oricare alt bărbat.

- Nu-mi făceam probleme, declarase el; dar acum, sub cerul de un albastru strălucitor al Floridei, fixând scheletele instalațiilor ce se ridicau spre norii albi şi pufoşi, îşi făcea probleme. Colonelul de armată ce se oferise voluntar pentru a-l însoți, era conştient că îl deranja pe Kayman, dar nu avea nici un mijloc de a afla motivul.

- E destul de sigur, declară el, sondând terenul la întâmplare. Nu m-aş gândi nici o clipă la orbita de întâlnire de joasă injecție.

Kayman reuşi să-şi desprindă atenția de la cele ce simțea în sinea sa şi răspunse:

- Dar nici nu mă gândeam. Şi nici nu ştiu la ce te referi.

-Oh! Ei bine, doar că plasăm nava şi celelalte două auxiliare pe o orbită mai joasă decât de obicei: două sute douăzeci de kilometri în loc de patru sute. Bineînțeles, motivul e politic. Nu pot să sufăr atunci când birocrații ne spun ce avem de făcut, dar de data aceasta n-are într-adevăr nici o importanță.

Kayman aruncă o privire la ceas. Mai avea încă o oră înainte de a reveni pentru ultima probă a costumului său marțian şi a celui spațial şi nu era dornic s-o piardă frământându-se fără rost. Aprecie corect că acel colonel era unul din oamenii fericiți cărora nu le place nimic altceva mai mult decât să vorbească despre munca lor, aşa încât tot ce trebuia să facă era să mormăie ceva din când în când pentru a-l determina pe colonel să explice tot ce putea fi explicat. Şi Kayman mormăi...

-Ei bine, părinte Kayman, declară comunicativ colonelul, vă punem la dispoziție o mare navă. Prea mare pentru a fi lansată într-o singură bucată. Aşadar vom folosi trei „păsări" şi vă veți întâlni pe orbită – doi douăzeci cu doi treizeci şi cinci, valoare optimă, şi mă aştept să ne încadrăm exact în fondurile alocate şi...

Kayman aprobă din cap fără să asculte. Ştia deja pe de rost planul de zbor; fusese inclus în ordinele primite. Singurele întrebări fără răspuns încă erau cine aveau să fie ceilalți doi ocupanți ai rachetei spre Marte, dar acest lucru avea să fie decis în câteva zile. Unul trebuia să fie un pilot pentru a rămâne pe orbită, în timp ce ceilalți trei aveau să se înghesuie în racheta de debarcare şi să se îndrepte spre suprafața planetei. Ideal ar fi fost ca cel de-al patrulea să fie cineva care putea fi atât pilot, areolog şi cyborg – dar bineînțeles că nu exista o astfel de persoană. Şi totuşi era timpul să se ia deciziile respective. Cele trei ființe umane –cele trei ființe umane nemodificate, se corectă el – nu aveau capacitatea lui Roger de a supraviețui goi pe suprafața lui Marte. Ei trebuiau să posede aceleaşi costume precum cel pe care îl încerca el acum şi trebuiau să se supună unui antrenament final cu tot felul de proceduri, antrenament de care aveau nevoie toți, chiar şi Roger. Iar până la lansare mai erau doar treizeci şi trei de zile.

Colonelul terminase de vorbit despre manevrele de cuplare şi era gata să schițeze calendarul zilnic al lungilor luni de călătorie spre Marte. Kayman îl întrerupse:

- O clipă, colonele. Nu prea am înțeles ce ai de spus despre considerentele politice. Ce legătură au astea cu noul mod în care vom fi lansați?

Colonelul mârâi iritat:

- Pocitaniile alea blestemate de ecologişti...supără pe toată lumea. Aceste rachete de lansare tip Texas sunt mari. Au o forță de tracțiune de douăzeci de ori mai mare decât cea a unei rachete Saturn. Deci produc o mulțime de gaze de evacuare. Se va ajunge la ceva apropiat de douăzeci şi cinci de tone metrice de vapori de apă pe secundă; asta înmulțit cu trei „păsări" – o mulțime de vapori de apă. Şi după cum se ştie există un oarecare risc ca vaporii de apă – ei bine, haide să fim corecți; ştim al dracului de bine – scuză-mă părinte – că ceea ce ar face toți vaporii ăştia de apă la altitudini normale ale orbitei ar fi să distrugă electronii liberi din atmosferă pe o suprafață ce se întindea din Illinois până în Labrador. Şi

bineînțeles că ăştia împiedică să fii ars de razele soarelui. Unul din lucruri. Ajută să filtreze razele ultraviolete ale soarelui. Cancer al pielii, arsuri, distrugerea florei – ei bine, toate astea sunt reale; s-ar putea întâmpla. Dar Dash nu-i îngrijorat de proprii noştri locuitori! Ăia din Noua Asie Populară, ăia îl deranjează. I-au permis un ultimatum menționând că dacă lansarea noastră produce stricăciuni atmosferei de deasupra lor, atunci gestul respectiv va fi considerat drept „act ostil". Act ostil! Cum dracu' numeşti atunci parada a cinci submarine nucleare de-ale lor în largul Cape May, New Jersey? Pretind că fac cercetări oceanografice, numai că nu se folosesc submarine de croazieră pentru aşa ceva, oricum nu în marina noastră...

- Oricum, zise colonelul revenind la oaspetele său şi zâmbind, e în regulă. Vă vom plasa pe o orbită de întâlnire puțin mai joasă, în afara stratului de electroni liberi. Vom consuma mai mult combustibil. Poluarea va fi mai mare, cel puțin după părerea mea. Dar vom păstra intacți prețioşii lor electroni – nu că ar fi vreo şansă reală ca ei să supraviețuiască peste Atlantic şi chiar în Africa, ca să nu mai vorbim de Asia...

- Totul a fost foarte interesant, colonele, declară curtenitor Kayman.

- Cred totuşi că este momentul să mă întorc.

X

X X

Echipa însărcinată cu probarea costumelor era gata.

- Intrați pur şi simplu în unul.

Fizioterapeutul echipei zâmbi. "Intrarea" într-un costum spațial însemna douăzeci de minute de muncă grea, chiar dacă era ajutat de întreaga echipă. Kayman insistă s-o facă singur. În navă singurul ajutor ar fi putut veni de la restul echipajului, dar acesta va fi ocupat cu propriile îndatoriri; iar în cazul unei urgențe, n-ar fi primit nici un ajutor. Don dorea să fie pregătit pentru orice

urgență. I-a trebuit o oră şi zece minute să iasă din el după ce specialiştii verificaseră toți parametrii şi declaraseră că totul era în regulă; şi apoi mai erau de probat toate celelalte costume.

Înainte de a termina se făcuse întuneric; era o noapte caldă de toamnă în Florida. Aruncă o privire la şirul de haine de pe mese şi rânji. Arătă cu degetul spre antena de comunicații ce atârna de o mânecă, spre costumul antiradiații ce urma a fi folosit în condițiile exploziilor solare, spre îmbrăcămintea ce era purtată sub costumele spațiale.

- M-ați echipat complet. Banda de stofă pentru brațul stâng, odăjdiile, stiharul. Încă alte câteva lucruri şi voi fi gata pentru Liturghie.

În realitate inclusese un set complet de veşminte bisericeşti în cota de greutate alocată pentru el, fapt care micşorase considerabil spațiul pentru cărți, casete cu muzică, fotografii ale sorei Clotilda. Dar nu era pregătit să discute toate acestea cu laicii aflați în jurul său. Kayman se întinse şi oftă.

- Unde se poate mânca bine pe aici? se interesă el. O friptură sau poate un peşte din acela roşu despre care tot vorbiți atât...şi apoi un pat...

MP-ul[1] din forțele aeriene ce stătea lângă el de două ore, privind tot timpul la ceas, făcu un pas înainte şi spuse:

- Îmi pare rău, părinte. Sunteți aşteptat în altă parte chiar acum şi trebuie să fiți acolo - să vedem - în aproximativ douăzeci de minute.

- Acolo unde? Mâine mă aşteaptă un zbor lung.

- Îmi pare rău, domnule. Mi s-a ordonat să vă conduc în Clădirea administrativă a bazei aeriene Patrick. Vi se va comunica acolo despre ce este vorba.

Părintele se încordă.

- Caporale, declară el, eu nu sunt supus nici unei jurisdicții. Îți sugerez să-mi spui ce doreşti.

- Nu, domnule, fu de acord MP-ul. Nu sunteți. Dar mi s-a ordonat să vă aduc şi cu tot respectul, domnule, aşa voi face.

---

1. Military Police - poliția militară (N. Tr.)

Fizioterapeutul atinse umărul lui Kayman.

- Du-te Don! spuse el. Am senzația că te afli deja într-un eşalon foarte înalt!

Mormăind, Kayman se lăsă condus spre un jeep pe pernă de aer. Şoferul era grăbit. Nu-şi mai bătu capul cu şoselele, îşi îndreptă vehiculul spre mare, evaluă distanța şi timpul şi se lansă pe suprafața oceanului printre valuri. Apoi coti spre sud şi acceleră puternic; în zece secunde ajunseră la minim o sută cincizeci de kilometri pe oră. Chiar cu o tracțiune de mare putere, cu trei metri de aer între ei şi înălțimea oceanului, valurile într-o continuă agitare îl făcură pe Kayman să-şi înghită saliva şi să caute o pungă unde la nevoie şi imediat să-şi deşerte conținutul stomacului. Încercă să-l determine pe caporal să micşoreze viteza. Obținu doar un „îmi pare rău , domnule" care era se pare expresia favorită a MP-ului.

Reuşiră să atingă totuşi plaja de la Patrick înainte ca Kayman să vomite şi pe uscat şoferul încetini viteza până la o valoare rezonabilă. La destinație coborî clătinându-se şi rămase în noaptea umedă şi îmbătătoare până ce alte două MP-uri alertate prin radio de sosirea sa, îl salutară şi-l escortară într-o clădire cu stuc alb.

În mai puțin de zece minute, fu dezbrăcat la piele şi percheziționat şi-şi dădu seama într-adevăr în ce eşaloane înalte ajunsese să se învârtească.

X

X X

Jetul Preşedintelui ateriză la Patrick la orele patru dimineața. Kayman ațipise pe un scaun cu o pătură aruncată pe genunchi; trezit cu politețe, fu condus spre scările de îmbarcare în timp ce avionul era realimentat într-o linişte ciudat de stranie. Nici un fel de conversație, nici un zgomot produs de muştiucele de

bronz ale furtunilor în contact cu capacele de aluminiu ale rezervoarelor – doar vibrația pompelor tancului de realimentare.

Cineva foarte important dormea. Kayman dorea din toată inima să fi fost şi el. Fu condus spre un fotoliu cu spătar rabatabil, i se puse centura şi fu lăsat singur; şi chiar înainte ca stewardesa aparținând WAC-ului[1] să fi dispărut de lângă el, jetul se îndrepta spre pista de decolare.

Încercă să ațipească, dar în timp ce jetul se afla încă pe o traiectorie ascendentă spre altitudinea de croazieră, valetul Președintelui reveni şi spuse:

- Preşedintele vă primeşte acum.

Şezând, proaspăt ras în jurul barbişonului, Preşedintele Deshatine arăta ca Gilbert Stuart[2] într-un autoportret. Aşezat lejer, într-un fotoliu de piele, privea distrat pe fereastra jetului prezidențial în timp ce asculta ceva la căşti. O ceaşcă plină cu cafea fumega lângă cotul său şi o ceaşcă goală aştepta lângă cana de argint. Lângă ceaşcă se afla o cutie îngustă din piele purpurie împodobită în relief cu o cruce de argint.

Dash nu-l lăsă să aştepte. Privi în jur, zâmbi, şi îşi scoase căştile de la urechi spunând:

- Mulțumesc că m-ai lăsat să te răpesc, părinte Kayman. Serveşte-te cu nişte cafea dacă doreşti!

- Mulțumesc.

Valetul se repezi să toarne cafeaua şi se plasă apoi în spatele lui Don Kayman. Acesta nu privi în jur, ştia că valetul vroia să-i supravegheze orice mişcare aşa încât se feri să facă vreun gest brusc.

Preşedintele spuse:

- Am fost în atâtea zone diferite ca fuse orare în ultimele patruzeci de ore încât am uitat cum arată lumea reală. München, Beirut, Roma. Tocmai îl luasem pe Vern Scanyon în Roma când

---

1 Women Army Corps - Corpul de femei al armatei (N.Tr.)

2. Gilbert Stuart (1755-1828)- portretist american, autor a trei portrete ale lui George Washington (N. Tr.)

am auzit despre necazul lui Roger Torraway. M-a băgat în sperieți, părinte. Aproape l-ați pierdut, nu?

Kayman răspunse:

- Domnule Preşedinte eu sunt areolog. Nu intra în responsabilitatea mea...

- Termină, părinte! Nu te învinuiesc; sunt mulți cei care pot fi găsiți vinovați dacă se va ajunge la aşa ceva. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

- Sunt sigur că generalul Scanyon v-ar putea spune mai multe decât pot să fac eu, domnule Preşedinte, răspunse rece Kayman.

- Dacă aş fi vrut să aud versiunea lui Vern, replică răbdător Preşedintele, nu m-aş fi oprit să te iau pe dumneata. Ai fost acolo. El n-a fost. Era la Roma, la conferința de pace de la Vatican. Kayman sorbi rapid o gură de cafea.

- Ei bine, eram foarte aproape să-l pierdem.Cred că n-a fost înştiințat corect despre ce urma să se întâmple pentru că era o epidemie de gripă. Nu aveam destui oameni. Brad nu era acolo.

- Asta s-a mai întâmplat şi mai înainte, remarcă Preşedintele.

Kayman ridică din umeri şi nu luă în seamă aluzia.

- Domnule Preşedinte, l-au castrat. Ceea ce sultanii obişnuiau să numească o castrare completă, penisul şi toate celelalte. Nu avea nevoie de el pentru că există atât de puține alimente sau alte lucruri consumabile introduse în corpul său acum încât toate sunt eliminate anal; pur şi simplu era vorba de un punct vulnerabil. Nu exista nici o îndoială că trebuia să dispară, domnule Preşedinte.

- Ce-mi poți spune despre – cum se cheamă – despre prostatectomie? Şi acela era tot un puct vulnerabil?

- Domnule Preşedinte, ar trebui să întrebați unul din doctori despre asta, răspunse în defensivă Kayman.

-Te întreb pe dumneata. Scanyon a spus ceva despre „boala preotului", iar dumneata eşti preot.

Kayman rânji.

- E o veche expresie datând din zilele în care toți preoții erau celibatari. Da, vă pot spune despre asta, am vorbit mult pe această temă la seminar. Prostata produce fluid - nu mult, câteva picături pe zi. Dacă un bărbat nu ejaculează, el este eliminat în cea mai mare parte prin urină, dar dacă el este excitat sexual, cantitatea este mai mare şi nu se elimină toată. Este reținută şi acest lucru creează probleme.

- Aşadar i-au tăiat prostata.

- Şi i-au implantat o capsulă cu steroid, domnule Preşedinte. Nu va deveni efeminat. Din punct de vedere fizic, acum este un eunuc autonom şi – oh, vreau să spun o unitate autonomă...

Preşedintele încuviință din cap.

- Asta-i ceea ce se numeşte o scăpare freudiană.

Kayman ridică din umeri.

- Şi dacă dumneata gândeşti astfel, insistă Preşedintele, atunci ce dracu' gândeşte însuşi Roger Torraway?

- Ştiu că nu este uşor pentru el, domnule Preşedinte.

- Din câte am înțeles, continuă Dash, dumneata nu eşti numai areolog, Don, eşti şi consilier matrimonial. Şi nu te descurci prea bine, aşa-i? Târfulița aia de nevastă-sa îi face zile fripte băiatului nostru.

- Dorrie are o mulțime de probleme.

- Nu, Dorrie are o singură problemă. Aceeaşi problemă pe care o avem cu toții. Duce de râpă proiectul Marte şi nu putem permite să se întâmple aşa ceva. Poți rezolva problema asta?

- Nu

- Ei bine, nu vreau să spun s-o faci o persoană perfectă. Termină cu prostiile, Don! Nu poți s-o determini să-l liniştească mental, cel puțin destul ca să nu mai intre din nou în stare de şoc? Să-i dea un sărut şi să-i facă o promisiune, să-i trimită o scrisoare de amor când va fi pe Marte – Dumnezeu ştie că Torraway nu aşteaptă nimic altceva. Dar are dreptul la aşa ceva.

- Pot să încerc, declară neajutorat Kayman.

- Şi eu o să-i spun câteva cuvinte lui Brad, spuse încruntat Preşedintele. Ți-am spus, le-am spus tuturor, acest proiect trebuie să se realizeze. Nu-mi pasă dacă cineva e cu totul nesimțit sau dacă altcineva nu-şi poate ține pantalonii pe el. Îl vreau pe Torraway pe Marte şi-l vreau acolo fericit.

Avionul făcu un viraj pentru a schimba cursul din cauza traficului aglomerat din zona New Orleans şi o strălucire a soarelui de dimineață se reflectă pe suprafața uleioasă a golfului. Preşedintele privi în jos mânios.

– Lasa-mă să-ți spun, părinte Kayman, la ce mă gândeam. Mă gândeam că Roger ar fi mai fericit să jelească moartea soției sale într-un accident de maşină decât să-şi facă probleme în legătură cu ce-ar face ea când el nu-i pe aproape. Nu-mi place să gândesc în acest fel. Dar am o mulțime de opțiuni, Kayman, şi trebuie s-o aleg pe cea mai puțin proastă. Şi acum, zise el zâmbind brusc, am ceva pentru dumneata de la Sfântul Părinte. E un cadou; aruncă o privire.

Mirat, Kayamn deschise cutia de culoare portocalie. Conținea un rozariu înfăşurat în spirală de mătase purpurie cu care era căptuşit interiorul. Ave Mariile erau din fildeş, sculptate în formă de boboci de trandafir; marile mătănii erau de cristal cizelat.

- Are o istorie interesanată, continuă Preşedintele. A fost trimis lui Ignațiu de Loyola[1] de la una din misiunile din Japonia apoi a rămas vreo două sute de ani prin America de Sud cu – cum îi numiți? Cuceritorii Paraguay-ului. E cu adevărat o piesă de muzeu, dar Sanctitatea Sa doreşte ca dumneata să-l păstrezi.

- Nu...nu ştiu ce să spun, îngăimă Kayman.

- Împreună cu binecuvântarea sa. Preşedintele se lăsă pe spate şi păru brusc mai îmbătrânit. Roagă-te cu el, părinte! Eu nu sunt catolic. Nu ştiu ce simți în legătură cu aceste lucruri. Dar vreau să te rogi pentru ca lui DorrieTorraway să-i vină mintea la cap îndeajuns pentru ca soțul ei să fie liniştit o bucată de vreme. Iar dacă asta nu ajută, atunci mai bine te-ai ruga fierbinte pentru noi toți.

1. Căiugăr spaniol (1491-1556), fondatorul ordinului iezuiților. (N. Tr.)

X

X X

Întors în cabina principală, Kayman îşi puse centura şi încercă să doarmă în ora care îi mai rămânea până la aterizarea la Tonka. Oboseala birui îngrijorarea şi adormi. Dar nu era singurul îngrijorat. Noi nu estimasem corect trauma pe care avea s-o resimtă Roger Torraway în urma pierderii organelor sale genitale şi de aceea aproape că-l pierdusem.

Problema era critică. Nu se mai putea risca repetarea ei. O echipă de psihiatri se ocupau deja de Roger, iar în Rochester computerul aflat pe banda de montaj era reproiectat pentru a monitoriza principalele stresuri psihice şi a reacționa înainte ca sinapsele umane încetinite ale lui Roger să ducă la convulsii.

În lume situația evolua aşa cum se prevăzuse. New-Yorkul era în plină revoltă. Orientul Apropiat se pregătea să facă explozie, iar Noua Asie Populară trimitea manifeste furioase denunțând uciderea calmarilor în Pacific. Planeta se apropia rapid de momentul critic. Prevederile puneau sub semnul întrebării viitorul rasei noastre pe Pământ în următorii doi ani. Nu puteam permite aşa ceva. Asolizarea pe Marte trebuia să reuşească.

X

X X

Când Roger îşi reveni în fire după atac, nu-şi dădu seama cât de aproape fusese de moarte, ci realiză doar faptul că fusese rănit în toate părțile sale cele mai intime. Sentimentul era unul de dezolare: o dezolare fără speranță. Nu numai că o pierduse pe Dorrie, îşi pierduse şi bărbăția. Durerea era prea puternică pentru

a fi uşurată prin plâns, chiar dacă ar fi fost în stare să plângă. Era agonia celui aflat pe scaunul dentistului fără a fi fost anesteziat, o agonie atât de scurtă încât nu o mai simțea ca pe un avertisment ci pur şi simplu ca pe o realitate înconjurătoare, ca ceva ce trebuia experimentat şi îndurat. Uşa se deschise şi intră o nouă infirmieră.

- Bună. Văd că te-ai trezit.

Ea se apropie şi-şi puse degetele calde pe fruntea sa.

-Mă numesc Sulie Carpenter, zise ea. De fapt Susan Lee dar toți îmi spun Sulie. Îşi retrase mâna şi zâmbi. Crezi că n-ar trebui să văd dacă n-ai febră, nu? Ştiu deja rezultatul de la monitoare dar bănuiesc că sunt o fată de modă veche.

Torraway de-abia o auzea; era preocupat s-o vadă. Era o farsă a circuitelor de intermediere? Înaltă, cu ochii verzi şi părul negru; semăna atât de mult cu Dorrie încât încercă să schimbe câmpul de vedere al ochilor săi mari de insectă, fixându-se asupra porilor de pe pielea ei uşor pistruiată, modificând valorile culorilor, micşorând senzitivitatea aşa încât femeia părea să se estompeze într-o lumină crepusculară. N-avea nici o importanță. Tot semăna cu Dorrie.

Ea se deplasă pentru a cerceta monitoarele de pe cea-laltă latură a camerei.

- Te descurci minunat, colonele Torraway, i se adresă ea peste umăr. Îți aduc prânzul peste câteva clipe. Vrei ceva acum?

El se smulse din toropeală şi se aşează pe pat.

- Nu pot mânca nimic, zise el cu amărăciune.

-Oh, nu , colonele! Ochii ei exprimau un şoc brusc. Adică, ei bine, scuză-mă! N-am nici un drept să-ți vorbesc astfel. Dar, Dumnezeule, colonele, dacă e cineva în lumea asta care să poată avea tot ce-şi doreşte, atunci dumneata eşti acela.

- Aş vrea să fie aşa, mormăi el; o urmărea atent şi curios şi simți ceva – ceva ce nu putea identifica dar ceva ce nu era durerea ce-l copleşise câteva momente mai devreme.

Sulie Carpenter îşi privi ceasul, apoi îşi trase un scaun.

-Pari abătut, colonele, zise ea cu simpatie. Bănuiesc că toate acestea sunt dificil de suportat.

Roger îşi mută privirea de pe fața ei spre locul în care marile aripi negre se unduiau uşor deasupra capului său. Spuse:

- Crede-mă, are şi părțile ei rele. Dar am ştiut în ce mă băgam.

Ea aprobă din cap.

- Am avut o perioadă grea când... când prietenul meu a murit. Bineînțeles că nu se compară cu ceea ce faci dumneata. Dar într-un anume fel poate că era mai rău – ştii, era atât de fără rost. Într-o zi eram bine şi vorbeam despre căsătorie. A doua zi, el se întoarse de la doctor şi durerile acelea de cap pe care le tot avea se dovediră a fi...

Ea respiră adânc.

- Tumoră pe creier. Malignă. A murit trei luni mai târziu şi eu pur şi simplu n-am putut să-mi revin. A trebuit să plec din Oakland. Am cerut să fiu transferată aici. Nu m-am gândit nicio-dată că cererea îmi va fi aprobată, dar bănuiesc că era nevoie de personal din cauza gripei.

- Îmi pare rău, zise repede Roger.

Ea zâmbi.

- În regulă. Doar că era un gol mare în viața mea şi sunt cu adevărat recunoscătoare că am ceva de făcut aici. Aruncă din nou o privire la ceas şi sări în picioare. Infirmiera de pe etaj îmi va sări în cap. Acum, ascultă, pot să-ți aduc ceva? Cărți? Ceva muzică? Lumea este la picioarele tale – inclusiv eu, ştii doar.

- Nimic, răspunse cu sinceritate Roger. Mulțumesc, oricum. Cum ai cerut să fii transferată aici?

Ea îl privi gânditoare, cu colțurile gurii uşor arcuite.

- Ei bine, ştiam ceva despre programul de aici; lucrez de zece ani.

Ea îl privi şi mai gânditoare, cu colțurile gurii uşor arcuite.

- Ei bine, ştiam ceva despre programul de aici; lucrez de

zece ani în medicina aerospațială în California. Şi ştiam cine erai dumneata, colonele Torraway. Ştiam! Aveam pe perete fotografia dumitale luată când îi salvai pe ruşii ăia. Nici nu bănuieşti ce rol activ ai jucat în câteva din fanteziile mele, colonele Torraway.

Ea rânji şi se întoarse, îndreptându-se spre uşă.

– Vrei să-mi faci o favoare?

Roger fu surprins.

- Desigur, care anume?

- Aş vrea o fotografie mai recentă. Ştii condițiile de securitate de aici. Dacă pot intra cu un aparat de fotografiat, pot să-ți iau un instantaneu? Ca să le pot arăta nepoților dacă voi avea vreodată aşa ceva?

Roger protestă:

-Sulie, dacă te prind, te omoară.

Ea îi făcu cu ochiul.

- Îmi încerc norocul, meritä. Mulțumesc.

După plecarea ei, Roger făcu un efort pentru a se gândi din nou la castrarea sa şi la coarnele pe care i le punea nevasta, dar pentru vreun anume motiv aceste lucruri i se păreau acum mai puțin copleşitoare. Şi nici nu avu prea mult timp la dispoziție. Sulie reveni cu un prânz uşor, un zâmbet şi cu promisiunea de a se întoarce în dimineața următoare. Clara Bly îi făcu o clismă, apoi el rămase întins întrebându-se de ce trei mustăcioşi identici intrară şi parcurseră fiecare inci pe podea, perete şi mobilă cu detectoare de metal şi aparatură electronică. Erau complet străini şi rămaseră în cameră pe nişte scaune aduse special pentru ei, tăcuți şi atenți la fiecare mişcare în timp ce Brad intră în încăpere.

Brad arăta nu numai bolnav dar şi serios tulburat.

- Salut, Roger. Dumnezeule, ne-ai speriat cumplit. E greşeala mea. Ar fi trebuit să fiu pe fază, dar blestemata asta de gripă...

- Am supraviețuit, declară Roger studiind fața destul de comună a lui Roger şi mirându-se de ce nu se simțea nici ofensat, nici indignat.

- Va trebui să te ținem ocupat acum, începu Brad, trăgându-şi un scaun. Pentru moment am adus în concordanță de fază câteva circuite de intermediere. Curând va trebui să limităm impulsurile senzoriale şi să te lăsăm să te descurci cu mediul ambiant puțin câte puțin în fiecare zi. Iar Kathleen de-abia aşteaptă să înceapă a te reantrena – ştii tu, să te învețe cum să-ți foloseşti din nou muşchii şi toate cele. Aruncă o privire la cei trei paznici tăcuți. Brusc, expresia sa, se schimbă în una de frică.

- Bănuies că sunt gata, spuse Roger.

- Oh, desigur! Ştiu că eşti, replică Brad surprins. Nu ți-am comunicat ultimele date de pe monitoare? Roger, funcționezi ca un ceas de şaptesprezece rubine. S-a terminat şi cu operațiile. Poți avea tot ceea ce vrei. Se lăsă pe spate studiindu-l pe Roger. Dacă pot spune ceva - rânji el - eşti o operă de artă, iar eu sunt artistul. Pur şi simplu aş dori să te văd pe Marte. Acolo e locul tău acum, băiete.

Unul din paznici îşi drese glasul.

- Ne apropiem de ora stabilită, doctore Bradley, zise el.

Privirea neliniştită reveni pe fața lui Brad.

- Imediat. Ai grijă de tine, Roger! Revin să te văd mai târziu.

Ieşi din încăpere şi cei trei agenți guvernamentali îl luară în timp ce Clara Bly intră şi începu să se agite fără rost.

Misterul se limpezi dintr-o dată.

- Dash vine să mă vadă, ghici Roger.

- Minunat! pufni Clara. Bănuiesc că este normal ca dumneata să ştii. Dar n-a fost şi pentru mine.Toți cred că-i un secret. Dar ce fel de secret mai este acesta când tot spitalul a fost întors cu fundu-n sus? Tipii ăia sunt peste tot încă înainte de a intra eu în tură.

- Când va ajunge aici?

- Secret. Cel puțin pentru mine.

Dar nu rămase un secret pentru multă vreme; nu trecu o oră şi Preşedintele Statelor Unite intră în încăpere. Cu el era acelaşi

valet ce fusese prezent şi în jetul prezidenţial, numai că de data asta era evident că nu mai era valet, ci bodyguard.

- Minunat să te văd din nou! declară Preşedintele întinzând mâna. Nu văzuse niciodată până atunci versiunea revizuită şi îmbunătăţită a astronautului şi cu siguranţă că pielea cu o strălucire mată, ochii mari şi cu faţete, aripile rotitoare trebuie să-i fi părut stranii dar totuşi ce se observa pe faţa bine disciplinată a Preşedintelui era doar prietenie şi plăcere.

- M-am oprit puţin mai înainte s-o salut pe buna ta soţie, Dorrie. Sper că m-a iertat pentru că i-am stricat oja de pe unghii luna trecută; am uitat s-o întreb despre asta. Dar cum te simţi?

Ceea ce Roger simţea atunci era uluire vis-à-vis de minuţiozitatea de care dădea dovadă Preşedintele, dar se mulţumi doar să răspundă:

- Bine,domnule Preşedinte.

Preşedintele îşi înclină capul spre bodyguardul său fără a-l privi.

- John, ai acel mic pachet, pentru colonelul Torraway? E ceva ce Dorrie m-a rugat să-ţi dau; îl poţi deschide după ce vom fi plecat. Bodyguardul aşează un pachetel învelit în hârtie albă lângă noptieră şi aproape cu aceeaşi mişcare trase un scaun pentru Preşedinte tocmai când acesta se pregătea să se aşeze.

- Roger, spuse Preşedintele îndreptând o cută a pantalonilor săi stil bermude, ştiu că pot fi sincer cu dumneata. Eşti tot ceea ce avem mai preţios acum şi avem nevoie de dumneata. Totul merge din ce în ce mai prost pe zi ce trece. Asiaticii o caută cu lumânarea şi nu ştiu cât mai mă pot abţine să nu ripostez. Trebuie să te ducem pe Marte şi trebuie să funcţionezi la parametri optimi când ajungi acolo. Nu pot supraevalua importanţa acestui fapt.

Roger răspunse:

- Cred că înţeleg, domnule.

- Bănuiesc c-o faci, într-un anume fel. Dar îl înţelegi cu adevărat? Simţi cu adevărat – undeva în interiorul dumitale – că eşti singurul om sau poate unul din cei doi dintr-o generaţie care

se găseşte într-o poziție atât de importantă pentru întreaga rasă umană încât chiar în interiorul minții sale simte că nu mai are însemnătate ce se întâmplă cu el? Asta eşti dumneata, Roger. Ştiu,continuă mâhnit Preşedintele, că şi-au permis câteva libertăți de sacrificiu cu persoana ta. Nu ți-au dat prilejul să spui da, nu se poate. Nici măcar nu ți-au spus. Nu aşa se face cu o ființă omenească, mai ales cu una care înseamnă atât de mult pentru toți – şi cu una care meritä o atât de mare considerație. O mulțime de persoane de aici au primit o serie de şuturi în fund. Voi fi foarte bucuros să mai trag şi altele. Oricând. Dacă vrei s-o fac, trebuie doar să-mi spui! E mai bine s-o fac eu decât dumneata – cu muşchii ăia de oțel ai putea cauza nişte stricăciuni peste putință de reparat unora din dosurile drăguțe ale infirmierelor. Te deranjează dacă fumez?

- Ce? Oh, la dracu', nu, domnule Preşedinte.

- Mulțumesc.

Valetul avea deja un portțigaret deschis într-o mână şi o brichetă aprinsă în cealaltă de îndată ce Preşedintele îşi întinse mâna. Trase adânc aer în piept şi se lăsă pe spate.

- Roger, spuse el, lasă-mă să-ți spun ideea mea despre ceea ce cred că se întâmplă în mintea dumitale. Gândeşti „Iată-l pe bătrânul Dash, politician până-n măduva oaselor, plin de rahat şi de promisiuni, încercând să mă tragă-n piept pentru a-i scoate castanele din foc. Ar spune orice, ar promite orice. Tot ce vrea este ceea ce poate scoate din minte. Am oarecum dreptate până acum?

- Ei – nu, domnule Preşedinte! Ei bine... puțin.

Preşedintele aprobă din cap.

- Ai fi nebun dacă n-ai gândi cam aşa, declară el pe un ton sec. Ştii că totul este adevărat. Până la un punct. E adevărat că ți-aş promite orice, că ți-aş spune orice minciună care mi-ar trece prin cap pentru a te trimite pe Marte. Dar celălalt lucru care este adevărat este acela că ne ții pe toți de organele genitale, Roger. Avem nevoie de dumneata. Se profilează un război dacă nu facem

ceva să-l împiedicăm şi asta e o nebunie, dar prognozele indică faptul că singurul lucru care l-ar putea împiedica ar fi să te debarcăm pe Marte. Nu mă întreba de ce. Pur şi simplu repet ceea ce-mi spun tehnicienii şi ei susțin că asta printează computerele.

Aripile lui Roger se mişcau încontinuu, iar ochii îi erau fixați asupra Preşedintelui.

- Vezi aşadar, declară abătut Preşedintele, apelez la tine, Roger. Spune-mi ce vrei! Voi face pe dracu' ca să obții ce vrei. Pune mâna pe telefonul ăla oricând, fie zi, fie noapte! Îți vor face imediat legătura. Dacă dorm, mă poți trezi dacă doreşti. Dacă lucrul poate aştepta, lasă un mesaj. Nu vor mai fi „scăpări" pe aici dar dacă crezi că se întâmplă aşa ceva, spune-mi şi rezolv eu! Dumnezeule, continuă el rânjind în timp ce începea să se ridice, ştii ce vor spune cărțile de istorie despre mine? „Fitz-James Deshatine, 1943-2026, al patruzeci şi doilea Preşedinte al Statelor Unite, în timpul administrației sale, rasa umană a pus bazele primei colonii independente de pe planetă". Asta o să obțin, Roger,dacă voi obține şi atât – iar dumneata eşti singurul care-mi poate da asta. Ei bine, zise el îndreptându-se spre uşă, sunt aşteptat la o conferință a guvernatorilor în Palm Springs. Mă aşteptau acum şase ore dar am considerat că dumneata eşti mult mai important decât ei. Sărut-o pe Dorrie din partea mea. Şi sună-mă! Dacă n-ai nimic de ce să te plângi, sună-mă doar să-mi spui bună-ziua! Oricând.

Şi plecă lăsând un astronaut uluit holbându-se la el.

Oricum ai lua-o, reflectă Roger, a fost o reprezentație cu adevărat spectaculoasă, una care s-a lăsat atât cu o senzație de teamă, dar şi cu una de plăcere. Reducând 99% din tot rahatul debitat, ceea ce mai rămânea era extrem de agreabil.

Uşa se deschise şi intră Sulie Carpenter, cu o figură uşor speriată. Avea o fotografie înrămată.

- Nu ştiam în ce companie eşti, spuse ea. Vrei asta?

Era o fotografie a Preşedintelui, semnată, „Pentru Roger de la admiratorul său, Dash"

- Bănuiesc că da, răspunse Roger. Poți s-o atârni undeva?

- Poți atunci când e o fotografie a lui Dash, replică ea. Are un dispozitiv de autoagățare. Aici? O apăsă de perete lângă uşă şi făcu un pas înapoi pentru a o admira. Apoi privi în jur, făcu cu ochiul şi scoase din halat un aparat de fotografiat plat de mărimea unui pachet de țigări.

- Zâmbeşte – păsărica, zise ea şi declanşă. N-o să mă denunți, nu? Trebuie să plec – nu sunt de serviciu acum, dar am vrut să te văd.

Roger se lăsă pe spate şi-şi încrucişă mâinile pe piept. Lucrurile evoluau destul de interesant. Nu uitase durerea internă produsă de castrare. Prea multe gânduri noi şi plăcute îl copleşeau.

Gândindu-se la Dorrie, îşi aminti de cadoul ei. Îl deschise. Era o ceaşcă de ceramică în culori vii, ornamentată din abundență cu fructe. Pe o carte de vizită scria: „Asta-i un fel de a-ți spune că te iubesc". Şi era semnată Dorrie.

X

X X

Toate semnele vitale ale lui Torraway erau acum stabile şi ne pregăteam pentru a introduce în fază circuitele de intermediere.

De data aceasta Roger a fost bine informat. Brad se afla lângă el oră de oră – după ce primise o mare parte a şuturilor Preşedintelui, era disciplinat şi muncitor. Desemnase o echipă de şoc pentru a supraveghea fazarea circuitelor de intermediere, alta pentru a transfera datele din computerul 3070 din Tonka în noul computer pregătit în Rochester, New York. Texas-ul şi Oklahoma treceau prin una din penele lor periodice de energie electrică, fapt ce complica prelucrarea datelor, iar efectele ulterioare ale gripei erau încă prezente la specialiştii implicați în proiect. Resimțeam o lipsă acută de oameni.

În plus, aveam nevoie de şi mai mulți ca de obicei. Computerul din Rochester avea un coeficient de 99,999999999 pentru fiecare componentă, dar erau aproximativ 10^8 componente. Existau o mulțime de piese de rezervă şi o întreagă panoplie de variante încrucişate de impulsuri, aşa încât chiar defectarea a trei sau chiar patru sisteme majore ar fi lăsat o destulă marjă de siguranță pentru Roger. Dar nu era destul. Analizele au indicat faptul că exista o posibilitate de unu la zece pentru o defectare majoră a unui circuit într-o perioadă de jumătate de an marțian.

Aşadar se luă decizia de a construi, lansa şi plasa pe orbită în jurul lui Marte un computer 3070 în mărime naturală pentru a copia în triplu toate funcțiunile computerului pe care urma să-l poarte în spate Roger, numai că nu avea să fie la fel de bun ca acesta. Dacă computerul său nu avea să mai funcționeze deloc, Roger trebuia să-l folosească pe cel de pe orbită dar putea s-o facă doar 50 % din timpul disponibil – atunci când acesta se afla deasupra orizontului pe orbită şi funcționa legătura radio. Se mai luase în considerație şi un decalaj tolerabil de o sutime de secundă. În plus Roger trebuia să stea la loc deschis sau să fie în legătură continuă cu ajutorul unei antene exterioare.

Mai exista un motiv pentru amplasarea pe orbită a calculatorului: pericolul real al distorsiunilor impulsurilor. Ambele computere aveau să fie bine protejate. Cu toate acestea după lansare urmau să treacă prin centurile de radiații Van Allen, iar pe toată durata zborului aveau să fie supuşi vântului solar. Până în momentul când vor ajunge în vecinătatea lui Marte, vântul solar avea să fie destul de redus pentru a fi suportabil – cu excepția cazurilor de explozii solare. Particulele încărcate ale exploziilor puteau virusa datele înmagazinate în fiecare computer pentru a-l afecta într-un mod critic. Computerul din spatele lui Roger va fi incapabil de autoapărare. Pe de altă parte computerul 3070 avea destulă capacitate de rezervă pentru o continuă monotorizare şi autoreparație internă. În timpii morți – şi aveau să fie destui, până la 90 la sută din timpul de funcționare şi chiar atunci când

computerele erau utilizate de Roger – urma să compare datele din fiecare din sistemele triplate. Dacă o singură dată era diferită de aceeaşi dată prezentă într-un alt sistem, se va verifica compatibilitatea cu datele înconjurătoare; dacă toate datele erau compatibile, se vor verifica toate trei sistemele pentru ca valoarea anormală să fie conformă cu celelalte două. Dacă două date nu erau conforme, urma să se verifice computerul din spatele lui Roger, dacă acest lucru era posibil.

Aceasta era toată redundanța pe care ne-o puteam permite, dar era destulă. În general, eram foarte mulțumiți.

Pentru siguranță, computerul 3070 de pe orbită necesita o mare energie de alimentare. Am calculat necesarul probabil maxim în comparație cu valoarea cea mai scăzută de alimentare a setului de panouri solare şi am ajuns la concluzia că limita de siguranță era prea mică. Aşadar compania Raytheon primi un ordin de preempțiune pentru unul din generatoarele lor magneto-hidrodinamice, iar echipele de specialişti începură să lucreze la Ruta 128 pentru a o modifica pentru lansarea în spațiu şi operații automate pe orbită în jurul lui Marte. Când computerul 3070 şi generatorul aveau să se plaseze pe orbită, ele aveau să se cupleze. Generatorul avea să furnizeze toată energia necesară computerului şi să dispună şi de rezerve suplimentare pentru a fi transmise prin microunde lui Roger pe Marte, rezerve pe care acesta le-ar putea folosi la nevoie pentru a-şi alimenta propriile părți mecanice sau orice alt echipament pe care ar dori să-l instaleze.

De îndată ce am terminat toate planurile, nu prea mai înțelegeam cum ne gândisem la început că aveam să reuşim fără ele. Ce zile fericite erau acelea! Ceream şi eram serviți prompt cu tot ce doream. Tulsa nu beneficia de lumină două nopți pe săptămână pentru ca noi să dispunem de toată energia necesară, iar JPL-urile[1] îşi pierdură toți specialiştii în medicină spațială detaşați pentru proiectul nostru. Continua înregistrarea datelor. Distorsiunile

impulsurilor erau prezentate în ambele computere, cel din Rochester şi în copia 3070-ul ce fusese trimisă în grabă în Merrit Island. Dar le-am identificat, izolat şi corectat; ne încadram în planificarea inițială.

Bineînțeles că în lumea exterioară, totul nu era atât de plăcut.

Folosind o bombă cu plutoniu confecționată artizanal din materialele furate de la reactorul de îmbogățire de la Carmarthen, naționaliştii galezi au spulberat Hyde Park Barracks şi cea mai mare parte din Knightsbridge. În California, incendiul din Cascade Mountains scăpase de sub control, helicopterele speciale folosite în astfel de cazuri fiind imobilizate la sol din cauza lipsei combustibilului. O epidemie de variolă decimase Poona şi deja nu mai putea fi controlată în Bombay; cazurile se înmulțeau pe o zonă cuprinsă între Madras şi Delhi pe măsură ce locuitorii capabili să se deplaseze fugeau de epidemie. Australia decretase mibilizarea, iar Noua Asie Populară ceruse convocarea unei şedințe de urgență a Consiliului de Securitate a Națiunilor Unite; Capetown era sub stare de asediu.

Toate acestea se încadrau în previziunile existente. Eram conştienți de asta, dar ne continuam lucrul. Când vreo infirmieră sau vreun tehnician îşi făcea timp să se îngrijoreze, era liniştit punându-i-se în față ordinele Preşedintelui. Pe fiecare afişier din încăperi era prezent un citat din Dash:

Voi aveți grijă de Roger Torraway, iar eu voi avea grijă de restul lumii.

Fitz-James
Deshatine

---

1. Jet Propulsion Laboratories - Laboratoarele de Cercetări Asupra Propulsiei prin Reacție (N. Tr.)

Nu aveam nevoie de aceste asigurări, ştiam cu toții cât de important era ceea ce făceam. De ea depindea supraviețuirea rasei noastre. În comparație cu asta, nimic nu mai avea importanță.

X

X X

Roger se trezi într-un întuneric complet.

Visase şi pentru o clipă visul şi realitatea se contopiseră într-un mod bizar. Visul se referise la o perioadă de demult când el, Dorrie şi Brad fuseseră la Lake Texoma împreună cu câțiva prieteni, proprietari ai unei bărci cu pânze –seara cântaseră acompaniați la chitară de Brad în timp ce luna uriaşă se ridica peste lac. Crezu că aude din nou vocea lui Brad...dar ascultă mai atent, mintea limpezindu-i-se treptat de somn – şi nimic.

Nimic. Asta era un lucru straniu. Nici un fel de sunet, nici măcar zumzăitul monitoarelor telemetrice plasate de-a lungul peretelui, nici măcar o şoaptă venită de pe hol. Oricât de mult ar fi încercat, cu toată sensitivitatea sporită a noilor sale urechi, nu auzea nici un fel de sunet. Şi nici lumină nu era. În nici o nuanță de culoare nicăieri, exceptând strălucirea de un roşu spălăcit a propriului său corp şi strălucirea la fel de spălăcită a conturului încăperii.

Se mişcă neliniştit şi descoperi că era legat de pat.

Pentru o clipă mintea îi fu invadată de o senzație de teroare: prins în capcană, fără ajutor, singur. Îl decuplaseră de la aparate? Îi fuseseră blocate intenționat simțurile? Ce se întâmpla?

O voce slabă se auzi din nou lângă urechea sa:

- Roger? Sunt Brad. Datele indică faptul că eşti treaz.

Senzația de uşurare fu copleşitoare.

- Da, reuşi el să articuleze.Ce se întâmplă?

- Te afli într-un mediu lipsit de senzori. În afară de vocea mea, auzi ceva?

- Nici un sunet, răspunse Roger.Nimic.

- Vezi vreo lumină?

Roger raportă despre strălucirea de un roşu spălăcit.

- Asta-i tot.

- Bine, spuse Brad. Acum ascultă-mă, Roger! Te vom lăsa să te obişnuieşti cu noul tău mediu puțin câte puțin.Sunete simple. Modele simple. Am plasat un proiector de diapozitive în perete deasupra capului tău şi un ecran lângă uşă – aşteaptă o clipă. Kathleen vrea neapărat să-ți vorbească.

Se auziră câteva sunete slabe, apoi vocea lui Kathleen Doughty.

- Roger, deşteptu' ăsta a uitat un lucru foarte important. Un mediu lipsit de senzori e periculos, ştii asta!

-Am auzit şi eu, admise Roger.

- Experții consideră că partea cea mai rea e sentimentul de imposibilitate în a-i pune capăt. Aşadar de câte ori începi să te simți rău, vorbeşte! Unul din noi va fi întotdeauna aici şi-ți va răspunde: Brad, eu, Sulie Carpenter sau Clara.

- Sunteți toți acolo acum?

- Dumnezeule, da – plus Don Kayman şi generalul Scanyon şi, drace, jumătate din personal. Nu-ți va lipsi compania, Roger, ți-o promit. Şi acum, vocea mea, te deranjează cumva?

El reflectă.

- Nu-mi dau seama. Dar sună ca o uşă care scârțâie, estimă el în final.

- Asta-i rău.

- Nu cred. Aşa suni tu tot timpul, Kathleen.

Ea chicoti.

- Ei bine, oricum peste un minut nu mai vorbesc. Dar vocea lui Brad?

- N-am observat nimic deosebit. Sau nu-s sigur oricum. Visam şi pentru o clipă am crezut că-l aud cântând „Aura Lee" acompaniindu-se la chitară.

Brad interveni.

- Interesant, Roger! Dar cum?

- Nu. Acum suni ca întotdeauna.

- Datele sunt bune. În regulă.Revenim la asta mai târziu.Ceea ce vom face acum e să-ți dăm o serie de impulsuri vizuale simple. Aşa cum a menționat Kathleen, ne poți vorbi oricând şi noi îți vom răspunde dacă doreşti. Dar nu vom vorbi mult o bucată de vreme. Să lăsăm ca circuitele vizuale să lucreze singure înainte de a complica lucrurile ca imagine şi sunet simultane, da?

- Dă-i drumu'! făcu Roger.

Nici un răspuns, dar peste o clipă un punct palid de lumină apăru pe peretele întunecat. Nu era strălucitor. Roger bănui că nu ar fi fost capabil să-l observe cu ochii cu care fusese născut; dar aşa cum era acum, putea să-l distingă cu claritate şi chiar şi-n aerul filtrat al camerei de spital, putea vedea dâra uşoară de lumină provenită de la proiectorul instalat deasupra capului său.

Nimic altceva nu se întâmplă o bună bucată de vreme.

Roger aştepta cât mai răbdător cu putință.

Mai trecu ceva timp.

În cele din urmă, spuse:

- În regulă, îl văd. E un punct. Îl urmăresc de mult timp şi e pur şi simplu un punct. Remarc, continuă el răsucindu-şi capul, că reflectă destulă lumină pentru a vedea puțin restul camerei dar asta-i tot.

Când receptă vocea lui Brad, aceasta se auzi precum un tunet:

- În regulă, Roger, continuă şi-ți vom da altceva!

- Uau ! făcu Roger. Nu aşa tare, da?

- Nu era mai tare decât înainte, obiectă Brad. Şi de fapt vocea revenise la intensitatea normală.

-Bine, bine, mormăi Roger.

Începea să se plictisească. După o clipă apăru un alt punct luminos, la o depărtare de câțiva inci de primul.Amândouă se menținură o bucată de vreme, apoi între ele se formă o linie luminoasă.

- E plicticos, se plânse el.

- Aşa şi trebuie. De data aceasta era vocea Clarei Bly.

- Bună, o salută Roger. Ascultă! Pot vedea bine acum cu toată lumina pe care mi-o dați. Ce-i cu toate firele astea pe mine?

Brad interveni:

- Sunt sistemele telemetrice, Roger. De aceea a trebuit să te legăm, ca să nu te rostogoleşti şi să strici toată treaba. Folosim telecomenzi, aşa încât a trebuit să scoatem aproape totul din camera ta.

- Am observat. În regulă, mai departe!

Dar era plicticos şi devenea plicticos. Nu erau tipurile de lucruri calculate pentru a ține ocupată mintea cuiva. Puteau fi importante dar erau şi plicticoase. După o înşiruire interminabilă de figuri geometrice simple luminoase, când intensitatea se reduce într-atât încât nu mai era destulă reflecție pentru a-i lumina încăperea, începură să-i administreze sunete: declicuri, bipuri, dangăte, şuierături.

În camera alăturată se tot schimbau turele. Totul se oprea doar atunci când datele telemetrice indicau faptul că Roger avea nevoie de somn, hrană sau ploscă. Nici una din aceste necesități nu era frecventă. Roger începu a fi capabil a distinge cine era de serviciu ghidându-se după semnele cele mai infime: nota slabă de ironie din vocea lui Brad, prezentă doar în momentele când Kathleen Doughty se afla în încăpere; sunetul mai încet dar mai tandru evident în clipele când Sulie Carpenter era pe recepție. Roger descoperi că simțul timpului nu era acelaşi cu al celor aflați în încăperea învecinată sau cu cel „al realității", oricare ar fi fost ea.

- E de aşteptat aşa ceva, Rog, se auzi vocea obosită a lui Brad când Roger raportă faptul respectiv. Cu mai multă practică, vei descoperi că poți exercita un control volitiv asupra acestui fenomen.Vei putea număra secundele precum un metronom dacă vei dori acest lucru. Sau te vei mişca mai repede sau mai încet în funcție de necesități.

- Cum s-o fac?

- La dracu', omule, se răsti Brad. E corpul tău, învață să-l folosești. Continuă apoi cu un ton de scuză:

-În același mod în care ai învățat să-ți blochezi vederea. Experimentează până descopri modalitatea! Acum fii atent, o să-ți pun o partitură de Bach.

Timpul trecu într-un fel sau altul.

Dar nu ușor și nici repede. Erau perioade lungi când simțul modificat al timpului la Roger îi alunga oboseala, perioade în care – în ciuda voinței sale – se trezea gândindu-se din nou la Dorrie. Elanul pe care i-l imprimase vizita lui Dash, atenția și afecțiunea arătată de Sulie Carpenter – toate acestea erau lucruri frumoase, dar ele nu durau pentru vecie. Dorrie era o realitate a reveriei sale, atunci când mintea îi era destul de pustie pentru a o lua razna, se îndrepta spre Dorrie. Spre Dorrie și primele lor zile fericite. Spre Dorrie și spre teribilul gând că nu mai era destul de bărbat pentru a-i satisface nevoile sexuale. Spre Dorrie și Brad...

Vocea lui Kathleen Doughty se răsti:

- Nu știu ce dracu' faci, Roger dar îți modifică semnele vitale! Termină!

- În regulă, mormăi el. Și-o scoase pe Dorrie din minte. Se gândi la vocea tandră și ranchiunoasă a lui Kathleen, se gândi la ceea ce-i spusese Președintele, se gândi la Sulie Carpenter. Se strădui să se liniștească.

Ca recompensă, îi arătă un diapozitiv cu un buchet de viorele, în toată splendoarea lor de culori.

10
Paşii de dans ai Omului Liliac

Şi dintr-o dată, surprinzător, mai rămăseseră doar nouă zile până la lansare.

În fața locuinței sale clericale, părintele Kayman tremura de frig, aşteptând mijlocul de transport către laboratoarele în care se desfăşura proiectul. Penuria de combustibil se accentuase teribil în ultimele două săptămâni, atât din cauza luptelor din Orientul Mijlociu, cât şi a aruncării în aer a conductelor din Marea Nordului de către luptătorii scoțieni pentru libertate. Proiectul Marte avea prioritate absolută în privința oricăror necesități, chiar dacă câteva din silozurile armatei ar fi rămas fără destul carburant pentru a-şi lansa în văzduh rachetele. Tot personalul primise dispoziții să stingă luminile, să călătorească mai mulți într-o maşină, să reducă încălzirea în locuințe şi să urmărească mai puțin programele de televiziune. O furtună timpurie de zăpadă acoperise câmpiile Oklahomei şi în fața ansamblului de locuințe, un student seminarist curăța somnoros zăpada de pe trotuare. Nu era prea multă şi – se gândi Kayman – nu arăta nici prea bine. Era de vină doar imaginația sa sau avea o culoare cenuşie? Puteau pădurile în flăcări ale Oregonului şi Californiei să fi murdărit zăpada la o distanță de o mie cinci sute de mile?

Brad claxonă şi Kayman tresări.

- Îmi pare rău, spuse Kayman urcându-se în maşină şi închizând uşa. Ascultă, n-ar fi mai bine să luăm maşina mea data viitoare? Consumă mai puțin carburant decât lucru' ăsta al tău.

Brad ridică morocănos din umeri şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Un alt vehicul pe pernă de aer; unul rapid tip sport, dădea colțul după ei.

- Oricum conduc pentru doi, zise el. E aceeaşi maşină care s-a ținut după mine marți. Devin neglijenți. Sau vor să fie siguri că ştiu că sunt urmărit.

Kayman privi peste umăr. Maşina care-i urmărea nu-şi dădea deloc silința de a trece neobservată.

- Ştii cine-i, Brad?

- Este vreo îndoială?

Kayman nu-i răspunse. De fapt nici nu era nevoie. Preşedintele îi spusese limpede lui Brad în timpul întrevederii de o jumătate de oră, ale cărei secunde dureroase şi le amintea şi acum, că nu trebuia în nici o circumstanță să se mai întâlnească cu soția monstrului.Urmărirea începuse imediat după aceea – pentru a fi sigur că Brad nu uitase dispoziția.

Dar nu era un subiect pe care Kayman dorea să-l discute cu Brad.Dădu drumul la radio pe un post ce emitea ştiri. Ascultară câteva minute de relatare cenzurată dar cutremurătoare până ce Brad se întinse fără nici un cuvânt şi-l închise. Apoi călătoriră în tăcere sub cerul ca de plumb până ce ajunseră la clădirea mare şi albă ce adăpostea laboratoarele proiectului, clădire ce se înalța singuratică în mijlocul preeriei.

În interior nu era nimic cenuşiu; luminile erau puternice şi strălucitoare; fețele erau obosite, uneori îngrijorate, dar toți erau în viață.Aici cel puțin, gândi Kayman, era o atmosferă de împliniri şi finalități. Proiectul se desfăşura conform planului.

Şi peste nouă zile va fi lansată nava spațială cu destinația Marte iar el însuşi se va afla la bord.

Lui Kayman nu-i era frică să plece.Toată viața sa fusese consacrată acestui scop, de la primele zile de seminar când îşi dăduse seama că-l putea sluji pe Dumnezeu din mai multe locuri decât dintr-un amvon, fiind încurajat de stareț să persiste în interesul arătat cerurilor, fie ele astrofizice fie teologice.Cu toate acestea gândul de a pleca îl copleşea.

Simțea că nu era pregătit. Simțea că lumea nu era pregătită pentru această tentativă.Totul părea atât de ciudat, atât de neaşteptat în ciuda atâtor luni de muncă pe care toți – inclusiv el – le dedicaseră proiectului.Nu se decisese încă nici măcar echipajul. Roger avea să meargă; el era adevăratul raison d'etre al întregului

proiect.Kayman avea să meargă şi el, acest lucru fusese stabilit cu precizie.Dar cei doi piloți erau numiți doar provizoriu.Kayman îi întâlnise pe amândoi şi-i plăcuse.Erau printre cei mai buni pe care-i avea la dispoziție NASA iar unul din ei zburase cu Roger într-o navetă cu opt ani mai înainte. Dar pe listă se mai aflau încă cincisprezece – Kayman nu le ştia nici măcar numele, doar faptul că erau mulți.Vern Scanyon şi directorul general de la NASA plecaseră pentru a discuta cu Preşedintele în persoană, cerându-i să aprobe alegerile făcute; dar Dash – pentru motive cunoscute doar de Dash – îşi rezervase decizia finală şi încă se abținea s-o facă cunoscută.

Singurul care părea complet pregătit pentru această tentativă era veriga de care toți se îndoiseră odată – însuşi Roger.

Antrenamentul se desfăşura admirabil. Roger era perfect mobil acum, deplasându-se prin toată clădirea complexului, făcând naveta între camera pe care încă o numea laboratorul de presiune normală marțiană, între celelalte facilități şi între oricare cameră ar fi vrut să meargă. Specialiştii ce lucrau la proiect erau obişnuiți să urmărească cu privirea înalta creatură cu aripi negre alergând săltăreț prin hol, să vadă ochii uriaşi cu nenumărate fațete recunoscând vreo față în timp ce vocea monotonă îi saluta vesel. Ultima săptămână – chiar şi mai mult – fusese în întregime a lui Kathleen Doughty. Simțurile sale păreau a fi sub control perfect; acum venise timpul să învețe să exploateze toate resursele musculare. De aceea adusese în program un orb, un balerin şi un fost paraplegic şi pe măsură ce Roger începea să-şi lărgească orizonturile cunoaşterii, cei trei îşi intrară efectiv în atribuții. Balerinul depăşise deja apogeul carierei, dar pe când era copil studiase cu Nureyev[1] şi Dolin[2]. Orbul nu mai era orb. Nu avea ochi, dar sistemul său optic fusese înlocuit cu sensori foarte asemănători cu cei ai lui Roger; cei doi comparau observațiile proprii vis-à-vis de tonalitățile cromatice subtile şi de diversele artificii de manipulare a

1. Rudolf Nureyev, celebru balerin de origine rusă (1938-1995) (N. Tr.)
2. Anton Dolin, dansator englez, discipol al lui Diaghilev(N. Tr.)

parametrilor vederii. Paraplegicul – care acum se deplasa pe membre motorizate de un tip premergător celor folosite de Roger – avusese nevoie de un an pentru a le putea învăța utilizarea şi împreună cu Roger făceau ore de balet.

Cei doi nu prea se asemănau din punct de vedere fizic. Exparaplegicul pe nume Alfred, era mult mai uman decât Roger Torraway, iar printre alte caractere umane pe care le poseda era şi nevoia de aer. În timp ce Kayman şi Brad intrară în camera de control a laboratorului de presiune marțiană normală, Alfred executa sărituri de o parte a marelui geam dublu de sticlă, iar Roger, aflat în laboratorul lipsit aproape complet de aer, le imita de partea cealaltă. Kathleen Doughty bătea cadența şi din sistemul de amplificare se revărsau acordurile valsului în la major din Les Sylphides[1]. Vern Scanyon stătea călare pe un scaun lângă perete, cu mâinile încleştate pe speteaza acestuia şi cu bărbia sprijinindu-se pe mâini. Brad se îndreptă imediat spre el şi cei doi începură să vorbească imperceptibil.

Don Kayman găsi un loc pe care să se aşeze lângă uşă. Paraplegicul şi monstrul executau nişte sărituri extrem de rapide, lovindu-şi picioarele în ceea ce semăna cu nişte pete estompate de culoare. Nu era genul de muzică perfect pentru astfel de mişcări – gândi Kayman – dar nici unuia din cei doi nu părea să-i pese de asta. Balerinul îi fixa cu o expresie impenetrabilă. Probabil că îşi dorea să fi fost cyborg, gândi din nou Kayman. Cu astfel de muşchi putea cuceri orice scenă din țară.

Era un gând destul de amuzant, dar pentru un anume motiv Kayman se simți stingherit. Apoi îşi reaminti: era exact locul în care stătuse atunci când Willy Hartnett murise în fața ochilor săi.

Părea să fi trecut atăta timp de atunci. Trecuse abia o săptămână de când Brenda Hartnett îşi adusese puştii să-şi ia rămas bun de la el şi de la sora Clotilda, dar ea deja dispăruse complet din mintea sa. Acum monstrul pe nume Roger era starul

---

1. Silfidele, balet într-un act pe muzica lui Fr. Chopin, orchestrația de A. Glazunov şi M. Keller (N. Tr.)

spectacolului. Moartea unui alt monstru în acel loc cu atât de puțin timp în urmă era deja de domeniul istoriei.

Kayman îşi scoase rozariul şi începu să recite cele cincisprezece versete ale Sfintei Fecioare. În timp ce o parte din el repeta Ave Mariile, cealaltă parte era conştientă de sentimentul plăcut, cald şi adânc oferit de bobocii de trandafir din fildeş şi de contrastul răcoros al cristalului. Îşi pusese în cap să ia cu el pe Marte darul Sfântului Părinte. Ce păcat ar fi să se piardă aşa ceva – ei bine, ar fi păcat dacă s-ar pierde şi el, gândi Don. Nu-şi putea asuma astfel de riscuri aşa încât se decise să facă ceea ce Sfinția Sa dorise – să ia cadoul în cea mai lungă călătorie pe care acesta o făcuse vreodată.

Deveni conştient de prezența cuiva în spatele lui.

- Bună dimineața, părinte Kayman.

-Bună, Sulie. El îi aruncă o privire curioasă. Ce era curios la ea? Rădăcina părului ei negru părea să fie aurie dar nu era nimic surprinzător în asta; chiar şi un preot ştia că femeile îşi alegeau culoarea părului după bunul lor plac.De altfel şi unii preoți erau la fel.

- Cum merge? întrebă ea.

- Aş spune că perfect. Uită-te cum sar! Roger arată mai pregătit ca oricând şi, Deo volente[1], cred că vom putea fi lansați la data prevăzută.

- Te invidiez, declară infirmiera, privind cercetător în laboratorul de presiune marțiană normală. El se întoarse spre ea, tresărind. Vocea ei era prea pătimaşă decât ar fi fost necesar pentru o remarcă întâmplătoare.

- E adevărat, Don, spuse ea. Motivul pentru care am intrat în acest program spațial era că am vrut să merg eu însămi acolo sus. Poate că aş fi reuşit dacă...

Ea se întrerupse şi ridică din umeri.

- Ei bine, bănuiesc că vă ajut pe dumneata şi pe Roger. Nu la asta se spune că sunt bune femeile? Tovarăşe de viață.

---

1. Dacă vrea Domnul (în lat. în original) (N. Tr.)

Oricum nu-i un lucru rău să dai o mână de ajutor la un proiect ca acesta.

- Nu prea eşti convinsă de asta, remarcă Kayman.

Ea râânji, apoi se întoarse din nou spre laborator.

Muzica încetase. Kathleen Doughty îşi scoase țigara din gură, aprinse alta şi spuse:

-În regulă, Roger, Alfred! Zece minute pauză. Sunteți admirabili!

În interiorul laboratorului, Roger îşi aminti să se aşeze cu picioarele încrucişate. Arăta exact ca Diavolul stând pe vine pe vârful unui deal în vechiul clasic al lui Disney, se gândi Kayman. *O noapte pe muntele golaş?*

- Ce-i cu tine, Roger? întrebă Kathleen Doughty. Cu siguranță că nu eşti obosit.

- Oricum sunt obosit de aşa ceva, bombăni el. Nu ştiu ce nevoie am de tot acest balet. Willy n-avea.

- Willy a murit, se răsti ea.

Se lăsă tăcere. Roger întoarse capul spre ea, privind scrutător prin geam cu ochii săi mari compuşi. Mârâi:

- Nu din cauză că-i lipsea antrenamentul la balet.

- Cum de ştii asta? Oh, admise ea cu părere de rău. Bănuiesc că ai putea supraviețui fără aşa ceva. Dar e mai bine cu un astfel de antrenament. Nu e doar problema felului în care te deplasezi. Celălalt lucru pe care trebuie să-l înveți este de a evita distrugerea mediului tău ambiant. Ai idee cât de puternic eşti acum?

În interiorul laboratorului Roger ezită, apoi clătină din cap.

- Nu mă simt deosebit de puternic, zise el cu vocea sa monotonă.

- Poți sparge un zid cu un pumn, Roger. Întreabă-l pe Alfred! În cât timp parcurgi o milă metrică, Alfred?

Exparaplegicul îşi încrucişă mâinile peste pântecul său gras şi râânji. Avea cincizeci şi opt de ani şi nu avusese niciodată o constituție de atlet nici chiar înainte ca myasthenia gravis să-i distrugă membrele naturale.

- Un minut patruzeci şi şapte, declară el mândru.

- Mă aştept să îmbunătăţeşti timpul ăsta, Roger, spuse Kathleen. Deci trebuie să înveți cum să te controlezi!

Roger făcu un zgomot care nu prea semăna cu un cuvânt, apoi se ridică în picioare.

- Echilibrează atmosfera, ies de aici! spuse el.

Tehnicianul acționă un întrerupător şi pompele începură să introducă aer în interior cu un sunet asemănător sfâşierii unui linoleum.

- Oh, gemu Sulie Carpenter lângă Don Kayman, nu am lentilele de contact! Şi ieşi în fugă înainte ca Roger să fi intrat în încăpere.

Kayman se holbă după ea.O enigmă era dezlegată; ştia ce i se păruse straniu la ea. Dar de ce ar purta Sulie lentile de contact care să-i schimbe culoarea ochilor din căprui în verde?

Ridică din umeri şi renunță să se mai gândească.

Noi ştiam adevărul. Avusesem o mulțime de probleme până s-o găsim pe Sulie Carpenter. Factorii critici umpleau o întreagă listă, iar cei mai puțin importanți erau culoarea ochilor şi a părului având-se în vedere că puteau fi schimbate atât de uşor.

Pe măsură ce se apropia termenul limită, poziția lui Roger începu să se schimbe. Pentru două săptămâni fusese o bucată de carne pe butucul măcelarului, ciopârțit, răsucit şi tăiat fără nici o participare personală şi nici un control asupra a ceea ce i se întâmpla. Apoi fusese un student, ascultând ordinele profesorilor săi, învătând să-şi controleze simțurile şi utilizarea membrelor. Era o fază de tranziție de la pregătirea de laborator la semizeu şi se afla deja mai mult de jumătate în cealaltă postură.

Simțea transformarea. Trecuseră zile de când punea sub semnul întrebării tot ceea ce i se spunea să facă şi ceea ce uneori refuza. Kathleen Doughty nu-i mai era şefă, capabilă să-i ordone să execute o sută de ridicări în mâini la bară sau o oră de piruete. Ea era angajata lui, păstrată lângă el pentru tot ceea ce dorea să

facă.Brad care devenise mult mai puțin vesel şi de departe mai zelos, solicita favoruri din partea lui Roger:

- Vrei să-mi faci plăcerea să încerci testele astea de diferențiere a culorilor? Vor arăta bine în lucrarea mea despre tine.

Adesea Roger îi făcea pe plac, deşi uneori nu.

Persoana căreia îi făcea cel mai adesea pe plac era desigur Sulie Carpenter pentru că ea era întotdeauna acolo şi întotdeauna se interesa de el. Aproape că uitase cât de mult semăna cu Dorrie. Era doar conştient că ea arăta foarte bine.

Sulie îi satisfăcea toate toanele. Dacă el era iritat, ea era discret veselă. Dacă el vroia să vorbească, ea stătea de vorbă. Uneori jucau diverse jocuri; ea era o jucătoare foarte competitivă de scrabble. Odată, târziu în noapte, când Roger experimenta durata stării de veghe pe care o putea suporta, ea aduse o chitară şi cântară, glasul ei plăcut de contraltă îmbinându-se cu şoapta sa monotonă şi aproape fără nici un ton. Fața ei se schimbă în timp ce o privea, dar el învățase să facă față situației. Circuitele de interpretare din sistemele sale senzoriale îi reflectau sentimentele atunci când le permitea acest lucru şi erau momente când Sulie Carpenter arăta mult mai ca Dorrie decât însăşi Dorrie.

După ce terminase alegerea zilnică în laboratorul de presiune marțiană normală, Sulie îl fugări înapoi în cameră, o fată râzătoare şi un monstru ce călca apăsat pe coridoarele largi ale clădirii; bineînțeles că el câştigă cu uşurință. Stătură de vorbă o bucată de vreme, apoi el o expedie acasă.

Nouă zile până la decolare.

De fapt erau mai puține. Avea să fie transportat cu avionul pe Merritt Island cu trei zile înainte de lansare, dar ultima sa zi în Tonka avea să fie dedicată încercării computerului din spate şi reajustării câtorva din sistemele sale senzoriale pentru condițiile speciale de pe Marte. Aşa încât mai erau şase – nu, cinci – zile.

Şi nu o văzuse pe Dorrie de săptămâni.

Se uită la propria sa figură în oglinda pe care i-o instalaseră la cerere: ochi de insectă, aripi de liliac, piele cu strălucire

mată. Se amuză singur lăsându-şi interpretările vizuale să se formeze nestingherite: de la liliac la muscă uriaşă şi la demon... apoi el însuşi – aşa cum se revedea pe sine însuşi - cu o față plăcută şi tânără.

Dacă Dorrie ar fi avut un computer pentru a-i intermedia vederea! Dacă l-ar putea vedea aşa cum fusese! Jurase să nu-i telefoneze; nu putea s-o oblige să privească drăcia ieşită parcă dintr-un comics care fusese odată soțul ei.

Şi totuşi puse mâna pe telefon şi formă numărul.

Era un impuls ce nu putea fi respins.Aşteptă.Simțul său multiplicat al timpului prelungi intervalul aşa încât dură o eternitate până ce ecranul se luminä şi auzi primul apel.

Şi timpul îl trădă din nou.O veşnicie până la al doilea apel. Apoi acesta începu, dură şi el o veşnicie şi se termină.

Ea nu răspunse.

Roger, o persoană care număra lucrurile, ştia că cei mai mulți oameni nu răspundeau până la al treilea apel. Totuşi Dorrie era întotdeauna nerăbdătoare să ştie pe cine aducea telefonul în viața ei.Indiferent dacă dormea profund sau se afla în baie, rareori lăsa să treacă al doilea apel fără să răspundă.

Într-un târziu se auzi şi al treilea apel şi tot nici un răspuns.

Roger începu să simtă durerea.

O controlă cât mai bine posibil, nedorind să provoace declanşarea sistemelor telemetrice de alarmă. Dar nu o putu opri în întregime. Era plecată, se gândi el. Bărbatul ei se transformase într-un monstru şi ea nu stătea acasă neliniştindu-se sau compătimindu-l; era la cumpărături sau în vizită la vreo prietenă sau la vreun film.

Sau era cu un bărbat.

Ce bărbat? Brad, se gândi el. N-ar fi imposibil; îl lăsase pe Brad la laboratorul de presiune normală cu douăzeci de minute în urmă. Timp destul pentru a se întâlni undeva. Timp destul pentru

ca Brad să ajungă acasă la Torraway. Poate că nu era plecată. Poate...

Al patrulea apel...

Poate că cei doi erau acolo, goi şi îmbrățișați pe podea în fața telefonului. Ea avea să spună: „Du-te în cealaltă cameră, scumpule, vreau să văd cine-i. "Iar el răspundea râzând:"Nu, să răspundem altfel...".Şi ea ar continua...

Al cincilea apel...şi ecranul se lumină în culorile feței lui Dorrie. Vocea ei zise:

- Alo?

Repede ca fulgerul, pumnul lui Roger se repezi şi astupă obiectivul.

- Dorrie, spuse el. Vocea sa era monotonă şi aspră. Ce mai faci?

- Roger! strigă ea. Plăcerea ce i se simțea în voce părea reală. Oh, scumpule, sunt atât de fericită să te aud! Cum te simți?

Vocea lui îi răspunse automat:

- Bine. Apoi continuă fără nevoia unui ajutor din partea minții sale conştiente, pentru a corecta afirmația, pentru a spune ce i se întâmplase, trecând în vedere testele şi exercițiile. În acelaşi timp el se holba la ecran cu toate simțurile ascuțite.

Ea arăta...cum oare? Obosită? Faptul că arăta obosită era o confirmare a temerilor sale. Chefuia în fiecare seară cu Brad, nepăsătoare la durerea soțului ei şi la umilințele la care fusese supus. Odihnită şi veselă? Faptul că arăta odihnită şi veselă era şi el o confirmare. Însemna că se relaxa, bucurându-se de viață...nepăsătoare la suferința soțului ei.

Nu era nimic în neregulă cu creierul lui Torraway în afara faptului că era obişnuit de o viață să analizeze şi să vadă lucrurile într-un mod logic. Nu reuşi să-i treacă prin minte că jocul pe care-l juca cu el însuşi se numea „ Ai pierdut". Totul era o mărturie a vinei lui Dorrie. Şi totuşi oricât de atent i-ar fi scanat imaginea cu toate simțurile sale înzecite, ea nu arăta ostilă şi nici excesiv de tandră. Arăta exact ca Dorrie.

Când se gândi la asta, simți o izbucnire de delicatețe atât de puternică încât vocea i se frânse.

- Mi-ai lipsit, scumpo! şopti el. Singurul lucru care-i trădă sentimentele fu ultima silabă, întârziată cu o fracțiune de secundă: „Scum...po".

- Şi mie mi-ai lipsit. Am fost ocupată, dragul meu, turui ea. Îți zugrăvesc cabinetul de lucru. E o surpriză deşi va trece desigur atât de mult timp până ce-l vei vedea...ei bine, va avea culoarea piersicii. Cu structuri de lemn în formă de piciorul-cocoşului şi poate cu un tavan de un albastru pal. Îți place? Aveam de gând să-l zugrăvesc în ocru şi cafeniu, culori de toamnă, culori de Marte, pentru a sărbători...Dar m-am gândit că până te vei întoarce te vei fi săturat de culori gen Marte! Apoi rapid, fără nici un fel de pauză:

- Când te voi vedea? Modificarea intervenită în vocea ei îl luă prin surprindere.

- Ei bine, arăt cumplit de îngrozitor, zise el.

- Ştiu cum arăți. Dumnezeule, Roger, crezi că nu am discutat toate acestea în decursul ultimilor doi ani cu Midge, Brenda şi Callie? Chiar de când a început programul. Am văzut schițele. Am văzut fotografiile modelelor. Şi am văzut fotografiile lui Willy.

- Nu mai arăt ca Willy. Au schimbat nişte lucruri.

- Ştiu şi despre asta, Roger. Brad mi-a spus totul. Aş vrea să te văd.

În acel moment fața soției sale se transformă fără nici un avertisment în cea a unei vrăjitoare. Croşeta pe care o ținea în mână deveni o mătură.

- L-ai văzut pe Brad?

Să fi fost o pauză de o microsecundă înainte ca ea să răspundă?

- Bănuiesc că n-ar fi trebuit să-ți spun din motive de securitate şi toate celelalte. Dar eu am vrut să aflu. Nu-i atât de rău, scumpule. Sunt femeie în toată firea, pot să suport aşa ceva.

Pentru o clipă Roger vru să-şi retragă mâna din fața obiectivului şi să se lase privit dar se simți tulburat într-un mod bizar. Nu-şi putea defini sentimentele. Să fi fost amețeală? Emoție? Vreo funcționare necorespunzătoare a jumătății sale mecanice? Ştia că mai erau doar câteva momente până ce Sulie sau Don Kayman sau altcineva avea să intre în încăpere, avertizat de datele telemetrice. Încercă să se controleze.

- Poate mai târziu, spuse el fără convingere. Cred... cred că mai bine aş închide acum, Dorrie.

În spatele ei, livingul lor familiar se schimba şi el. Profunzimea câmpului obiectivului nu era prea bună; chiar şi pentru simțurile sale superdezvoltate, restul camerei rămânea în ceață. Era oare un bărbat acolo în umbră? Purta cămaşa obişnuită a ofițerilor de marină? Ar face oare Brad aşa ceva?

- Trebuie să închid, spuse el şi aşa şi făcu.

Clara Bly intră în încăpere, neliniştită şi cu o serie de întrebări pe buze. El clătină din cap fără să vorbească.

Noii săi ochi nu erau prevăzuți cu glande lacrimare aşa încât bineînțeles că nu putea plânge. Chiar şi descărcarea aceasta îi era refuzată.

11
Dorothy Louise Mintz Torraway în rolul Penelopei

Sosise şi momentul ca întreaga lume să ştie despre Roger Torraway şi să vadă cum arată. Aşadar totul fu dat publicității şi pe fiecare ecran TV din lume apăru Roger executând o duzină de paşi perfecți de balet, între imagini ale morților de foame din Pakistan şi ale incendiilor din Chicago.

Rezultatul a fost că Dorrie a devenit o celebritate. Telefonul lui Roger o supărase. Nu atât cât biletul primit de la Brad prin care o anunța că nu va mai putea s-o întâlnească, nici chiar cât cele

patruzeci şi cinci de minute petrecute cu Preşedintele în care acesta îi explicase ce se putea întâmpla dacă ea continua să-i facă zile fripte astronautului său preferat. Şi cu siguranță nu atât cât certitudinea că era urmărită, telefonul pus sub ascultare, casa înțesată de microfoane. Dar nu ştiuse cum să procedeze cu Roger. Bănuia că nu avea să ştie niciodată şi nu-i păsa deloc că peste câteva zile urma să fie lansat în spațiu, acolo unde ea nu va mai fi nevoită să se îngrijoreze în legătură cu relația lor pentru cel puțin un an şi jumătate.

Şi nu-i păsa nici de brusca publicitate ce i se făcea.

Şi acum după ce toți reporterii de ziare şi televiziune mişunaseră prin jurul ei, după ce-şi văzuse propriul chip la emisiunea de ştiri de la orele şase, revista Fem trimitea şi ea pe cineva. Acel cineva telefonase şi el în prealabil. Era o femeie de aproximativ şaizeci de ani, o veterană a mişcării feministe care-i declarase cu un oarecare dispreț:

- Nu facem niciodată aşa ceva, nu luăm interviuri unei persoane numai pentru că este soția cuiva. Dar acum ni s-a cerut expres acest lucru. Nu am putut refuza sarcina, dar vreau să fiu cinstită cu dumneata şi să te informez că îmi este una complet dezagreabilă.

- Îmi pare rău, se scuză Dorrie. Vreți să anulez interviul?

- Oh, nu, răspunse femeia cu un ton din care reieşea că totul se petrecea din vina lui Dorrie, nu dumneata eşti cea vinovată, dar cred că se trădează astfel toate idealurile pentru care a luptat Fem. N-are nici o importanță. Vom înregistra vreo cincisprezece minute ediția de pe casetă şi apoi transcriu eu pentru ediția tipărită. Dacă poți...

- Eu...începu Dorrie.

- ...încearcă mai degrabă să vorbeşti despre dumneata decât despre el. Mediul din care provii. Ceea ce te interesează. Ceea ce...

- Îmi pare rău dar aş prefera de fapt...

- ...crezi despre programul spațial şi aşa mai departe. Dash consideră că este un obiectiv esențial american şi că viitorul lumii depinde de el. Ce crezi? Nu vreau să răspunzi acum la întrebare, adică...

- Nu vreau să dau interviul la mine acasă, reuşi să-şi plaseze Dorrie fraza pregătită fără a mai aştepta prilejul potrivit pentru a o face.

- Gândeşte-te la ea şi răspunde în fața camerei. Nu în casa dumitale? Nu, aşa ceva nu se poate. Ajungem într-o oră.

Dorrie fu lăsată să vorbească doar ecranului luminos pentru ca şi acesta să se întunece curând.

- Cățea, zise ea absentă. De fapt nu-i prea păsa să dea interviul la ea acasă. Ceea ce o deranja era faptul că nu i se permitea să aleagă. Asta o deranja cel mai mult. Dar nu avea altă variantă decât să plece de acasă înainte de a apărea persoana trimisă de Fem.

Dorrie Torraway, pe numele ei de fată Dee Mintz, avea vederi foarte precise vis-à-vis de posibilitatea de a alege. Unul din lucrurile care-o atrăsese în primul rând la Roger în afară de magia programului spațial şi de senzația de securitate îmbinată cu garanția materială inerentă – şi în afară de figura plăcută a lui Roger – era faptul că el era gata să-i asculte întotdeauna dorințele. Alți bărbați fuseseră interesați mai ales în ceea ce doreau ei înşişi – deci lucrurile erau adesea diferite, dar foarte consecvente cu genul de relații al fiecărui om. Harold dorea întotdeauna să danseze şi să petreacă , Jim dorea întotdeauna sex, Everett sex şi petreceri, Tommy putere politică, Joe îngrijire maternă. Ceea ce dorea Roger era să exploreze lumea cu ea alături şi el părea perfect dornic să cerceteze atât acele părți pe care ea le dorea cu înverşunare cât şi acelea care-l interesau pe el direct.

Nu regretase niciodată că s-a căsătorit cu Roger.

Erau şi momente când erau despărțiți. Cincizeci şi patru de zile în timp ce el era pe Stația Spațială trei. Un număr de misiuni mai mici. Doi ani într-o călătorie în jurul lumii lucrând cu întregul

sistem de stații de monitorizare la sol – de la Aachen în Zair – fără o adevărată casă nicăieri. După o bucată de vreme, Dorrie renunțase la acest turneu revenind la apartamentul său în Tonka. Faptul n-o deranjase. Poate că-l deranjase pe Roger; dar ei problema nu-i trecuse niciodată prin minte. Oricum se văzuseră destul de des. El fusese acasă la o lună sau două iar ea îşi ocupase întotdeauna timpul cu ceva. Avea magazinul – îl deschisese în timp ce Roger se afla în Islanda, folosindu-se de un cec de cinci mii de dolari pe care i-l trimisese de ziua ei. Îşi avea prietenii. Şi din când în când erau şi diverşi bărbați.

Nimic din toate acestea nu-i umplea viața, dar nici nu se aştepta la aşa ceva. Se aştepta mai degrabă să fie singură. Fusese singură la părinți, cu o mamă care nu-şi putea suporta vecinii aşa încât nu-şi făcuse prea mulți prieteni. Nici vecinii ei nu prea o suportau pentru că mama ei se droga în cele mai multe după-amieze, ajungând astfel în al noulea cer şi complicând şi mai mult lucrurile pentru Dorrie. Dar nu-i păsa pentru că nu ştia că mai exista şi alt mod de a trăi.

La treizeci şi unu de ani Dorrie era la fel de sănătoasă, drăguță şi gata să înfrunte lumea cum fusese întotdeauna sau cum avea să fie din nou. Se autodefinea ca o persoană veselă. Diagnosticul respectiv nu provenea de la cine ştie ce izvor de bucurie interioară. Provenea de la faptul verificat – la o autoprivire obiectivă – că de câte ori hotăra că dorea ceva, acel ceva îl obținea întotdeauna – şi atunci ce altă definiție a fericirii se mai putea găsi?

Îşi folosi timpul până la sosirea d-nei Hagar Hengdtrom şi a echipei de la Fem pentru a aranja o colecție de articole de ceramică luată din magazinul ei pe măsuța de cafea aflată în fața canapelei pe care intenționa să stea în timpul interviului. Restul de timp rămas îl acordă unor activități mai puțin importante precum periatul părului, refacerea machiajului şi schimbarea în cel mai nou costum de interior ai cărui pantaloni erau din dantelă.

Era aproape gata când se auzi soneria de la uşă.

Doamna Hagar îi strânse cu putere mâna şi pătrunse înăuntru: o persoană cu un păr de un albastru strălucitor şi cu o țigară neagră între dinți. Era urmată de tehniciana de la lumină, cea de sunet, cameramana şi de câțiva băieți.

- Camera-i mică, mormăi ea, de la locul său de lângă fereastră în colțul ocupat până acum de un scrin pe care îl târâră până-n mijlocul încăperii.

-O clipă, interveni Dorrie. M-am gândit să stau pur şi simplu pe canapeaua de acolo...

- Nu eşti încă gata cu luminile? întrebă Hengstrom. Sally, dă-i drumu' camerei! Nu se ştie niciodată ce am putea utiliza din...

- Insist...o întrerupse Dorrie.

Hengstrom o privi. Vocea nu fusese puternică dar tonul era periculos. Ridică din umeri.

- Să începem, propuse ea, şi dacă n-o să-ți placă, discutăm atunci. Dă-i drumu', da?

- Spre ce? Dorrie observă că tânăra palidă îndreptă camera spre ea. Tehniciana de la lumini găsise o priză în perete şi ținea acum în fiecare mână câte un reflector pe care le deplasa uşor pentru a îndepărta umbrele ce se formau rapid de fiecare dată când Dorrie făcea vreo mişcare.

- Ei bine, pentru început, care sunt planurile pentru următorii doi ani? Cu siguranță că n-o să stai pe aici să-l aştepți pe Roger Torraway să revină acasă.

Dorrie încercă să se îndrepte spre sofa dar tehniciana de la lumini se încruntă şi-i făcu semn să se deplaseze în direcție opusă în timp ce doi dintre băieți împinseră măsuța de cafea din jurul ei. Dorrie răspunse:

- Am magazinul. M-am gândit că poate ați vrea să filmați câteva piese pe care le puteți găsi în el în timp ce-mi luați interviul...

- Desigur că da. Întrebarea se referea la ceva personal. Dumneata eşti o femeie sănătoasă. Ai nişte necesități sexuale.

Înapoi un pic, te rog! Sandra recepționează un bâzâit de undeva...

Dorrie se trezi în fața scaunului şi nu păru să aibă altceva de făcut decât să se aşeze.

- Bineînțeles..., începu ea.

- Ai o responsabilitate, spuse Hengstrom... Ce exemplu dai tinerelor? Vrei să te transformi într-o fată bătrână? Sau vrei să duci o viață plină şi normală?

- Nu ştiu dacă vreau să discut...

- Te-am verificat cu multă atenție, Torraway. Mi-a plăcut ce am descoperit. Eşti propria dumitale stăpână – atât de mult cât poate fi o persoană care acceptă farsa ridicolă a căsătoriei. Ce vei face?

Dorrie ezită.

- Roger e într-adevăr o persoană foarte plăcută, zise ea în cele din urmă.

- Şi ce-i cu asta?

- Ei bine, vreau să spun că mi-a oferit destul de mult sprijin şi ajutor...

Hagar Hengstrom oftă.

- Aceeaşi veche pshihologie de sclavă. N-are nici o importanță. Celălalt lucru care mă nedumereşte este că te-ai implicat în programul spațial. Nu crezi că-i o tâmpenie din punct de vedere sexual?

- Nu. Preşedintele în persoană mi-a spus, declară Dorrie, conştientă că încerca să puncteze în eventualitatea unei noi vizite din partea lui Dash, că un om pe Marte este o acțiune absolut indispensabilă pentru viitorul rasei umane. Îl cred. Datorăm...

- Mai zi o dată! ordonă Hengstrom.

- Ce anume?

- Încă o dată ce ai spus. Un ce pe Marte?

- Un om. Oh, îmi dau seama la ce te referi!

Hengstrom aprobă tristă din cap.

- Îți dai seama la ce mă refer dar nu-ți schimbi modul de gândire. De ce un om? De ce nu o persoană? Aruncă o privire compătimitoare spre tehniciana de sunet care-şi clătina capul cu simpatie.

- Ei bine, să trecem la altceva: ştii că întreg echipajul misiunii spre Marte se presupune a fi alcătuit doar din bărbați? Ce crezi despre asta?

A fost o dimineață cu adevărat deosebită pentru Dorrie. Şi nu a reuşit să-şi vadă colecția de ceramică înregistrată pe casetă.

X

X X

Când Sulie Carpenter intră în tură în acea după-amiază, îi făcu lui Roger două surprize: îi aduse o casetă cu interviul împrumutată de la departamentul de relații cu publicul (adică de la cenzură) şi o chitară. Îi dădu la început caseta şi-l lăsă să urmărească interviul în timp ce ea refăcu patul şi schimbă apa de la flori.

După ce se termină interviul, ea spuse veselă:

- Cred că soția ta s-a descurcat foarte bine. Am întâlnit-o odată pe Hagar Hengstrom. E o femeie foarte dificilă.

- Dorrie arăta bine, declară Roger. Nu i se putea citi nici o expresie pe fața remodelată şi nici distinge vreo tonalitate aparte în vocea monotonă, dar aripile de liliac bătură neliniştite. Întotdeauna mi-au plăcut pantalonii pe care i-a purtat.

Sulie dădu din cap şi-şi făcu o notă mentală: pantalonii cu dantelă pe ambele părți ale piciorului expuneau o bună porțiune din piele. Era evident că stereoizii implantați lui Roger îşi făceau datoria.

- Acum am altceva, spuse ea şi deschise cutia chitarei.

- Vrei să cânți?

- Nu, Roger. Dumneata o să cânți!

- Nu pot cânta la chitară, Sulie, protestă el.

Ea râse.

- Am vorbit cu Brad şi cred că vei fi surprins. Nu eşti doar diferit, ştii asta, Roger. Eşti mai bun. De exemplu, degetele.

- Ce-i cu degetele?

- Ei bine, cânt la chitară de la nouă ani şi dacă aş face o pauză de câteva săptămâni, mi-ar dispărea bătăturile şi ar trebui s-o iau de la capăt. Degetele tale nu au nevoie de bătături; sunt destul de dure şi viguroase pentru a găsi tonurile şi semitonurile potrivite de prima dată.

- Bine, replică Roger, numai că nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce tonuri şi semitonuri?

- Apeşi corzile. Cam aşa. Ciupi coarda sol, apoi re şi do. Acum încearcă, îl îndemnă ea. Singurul lucru la care trebuie să fii atent e să nu foloseşti prea multă forță. Se rup uşor.

Îi întinse chitara.

El îşi trecu degetul mare peste corzi aşa cum văzu că făcuse ea.

- E bine, aplaudă ea. Acum un sol. Inelarul pe partea de sus a lui mi, degetul mijlociu pe partea de jos a lui la. Ea îi călăuzi mâinile. Acum ciupeşte!

El o ascultă şi-şi ridică apoi privirea.

- Hei, drăguț, nu?

Ea rânji şi-l corectă.

- Nu drăguț. Perfect. Acum ăsta-i do. Arătătorul pe coarda ei şi, mijlociul aici, inelarul aici...Aşa. Şi asta-i coarda re; arătătorul şi mijlociul pe sol şi mi, acolo, inelarul jos pe si...Din nou perfect. Acum încearcă un sol.

Spre marea sa surpriză, Roger reuşi un sol perfect.

Ea zâmbi.

- Vezi? Brad avea dreptate. Odată ce ştii o coardă, o ştii şi gata; 3070-ul şi-l reaminteşte pentru tine. Tot ce ai de făcut este să te gândeşti la „coarda sol" şi degetele fac restul. Parcă ai fi început să studiezi chitara acum trei luni, declară Sulie cu o tristețe

prefăcută, cam asta este diferența între posibilitățile tale actuale şi ale momentului când m-am apucat să cânt.

- Destul de frumos, spuse Roger încercând cele trei acorduri, unul după altul.

- E numai începutul. Acum încearcă cu patru, ştii, bang, bang, bang, bang. Cu un sol...Sulie ascultă, apoi dădu din cap. Bine. Acum fă aşa: sol, sol, sol, sol,sol, do, do, do, sol, sol, sol, sol, sol...Bine. Din nou, de data aceasta după do, do încearcă re, re, re, re,re...larăşi bine. Acum amândouă, una după alta..

Roger o ascultă şi Sulie cântă odată cu el: "Kumbaya, stăpânul meu. Kumbaya! Kumbaya, stăpânul meu..."

- Hei! strigă Roger, încântat.

Sulie îşi clătină capul într-o consternare prefăcută.

- N-au trecut decât trei minute după ce ai pus mâna pe chitară şi eşti deja acompaniator. Uite aici, am adus câteva partituri simple. Până mă întorc, ar trebui să le cânți pe toate.

Ea îi arătă cum să citească tabulatura pentru fiecare coardă şi-l lăsă intrigat dar şi fericit, încercând să descifreze primele şase modulații ale lui fa.

Ieşiră din încăpere. Sulie se opri pentru a-şi scoate lentilele de contact, îşi frecă ochii şi se îndreptă spre biroul directorului. Secretara lui Scanyon îi făcu semn să intre direct.

- E fericit cu chitara pe care i-am dat-o, domnule general, raportă ea.

- Mai puțin fericit în ceea ce o priveşte pe soția sa.

Vern Scanyon aprobă din cap şi răsuci un comutator pe consola de comunicații de pe biroul său: din camera lui Roger se făcură auzite acordurile lui „Kentucky Babe". Generalul răsuci la loc comutatorul.

- Ştiu despre chestia cu chitara, maior Carpenter. Ce-i cu nevastă-sa?

- Mă tem că o iubeşte, declară ea încet. Totu-i bine până la un punct. Acesta odată depăşit, cred că avem probleme. Pot să-i

susțin moralul atât timp cât se va afla aici, dar va fi plecat o perioadă atât de lungă şi...nu sunt singură.

Scanyon se răsti:

- Dă-i drumu', maiorule, nu mai ezita atât!

- Cred că-i va simți lipsa mai mult decât va putea suporta. E destul de rău şi acum. L-am supravegheat în timp ce viziona caseta. Nici un muşchi nu i-a tresărit, era extrem de concentrat, nu dorea să piardă nici cea mai mică nuanță. Când va fi la o depărtare de patruzeci de milioane de mile de ea...Ei bine, am totul înregistrat, domnule general. O simulez pe computer şi poate că atunci voi putea fi mai explicită. Dar sunt îngrijorată.

- Dumneata eşti îngrijorată! explodă Scanyon. Dash mă mănâncă de viu dacă îl trimitem acolo şi ratează toată misiunea!

- Ce să vă spun, domnule general? Să vedem simularea. Poate că atunci vă voi putea spune cum să procedați.

Sulie se aşează fără a mai aştepta să fie rugată şi-şi trecu mâinile peste frunte.

- Să duci o viață dublă e o încercare care te solicită grozav, domnule general, declară ea. Opt ore ca infirmieră şi opt ore ca psihiatru nu-i o distracție.

- O detaşare de zece ani în Antarctica e încă şi mai puțin distractivă, spuse simplu Vern Scanyon.

X

X X

Avionul prezidențial atinsese altitudinea de croazieră de 31000 metri şi trecuse pe Mach 3 – puțin cam repede chiar şi pentru un CB-5 prezidențial. Preşedintele era grăbit.

Conferința la vârf de la Midway se terminase într-o confuzie totală. Întins pe fotoliul său, cu ochii închişi, prefăcându-se că

doarme pentru a-i ține la distanță pe senatorii care-l însoțeau, Dash îşi cântărea mohorât opțiunile. Erau puține.

Nu sperase prea multe de la conferință, dar începutul fusese destul de promițător. Australienii declarară că vor accepta o cooperare limitată cu Noua Asie Populară în dezvoltarea proiectului respectiv, cu condiția acordării unor anumite garanții, etc. , etc. Membrii delegației asiatice se consultară între ei şi anunțară că vor fi bucuroşi să asigure garanții având în vedere faptul că obiectivul real era obținerea unor condiții convenabile de viață pentru toată populația lumii considerată ca un tot unitar, indiferent de vechile granițe naționale,etc. Însuşi Dash îşi reduse la tăcere consilierii şi declară că interesul Americii în această conferință era doar de a asigura bunele sale oficii celor doi vecini îndrăgiți şi că nu cerea nimic pentru el, etc., pentru o bucată de vreme – aproximativ două ore – se părea că avea să se ajungă la un rezultat constructiv.

Apoi discuțiile alunecară tot mai tare spre detalii. Asiaticii oferiră o armată de agricultori de un milion de oameni şi o adevărată flotilă de tancuri petroliere care să transporte săptămânal trei milioane de galoane[1] de reziduuri lichide concentrate provenite din canalele colectoare din Shanghai. Australienii acceptară îngrăşămintele dar cerură doar un număr de cincizeci de mii de muncitori pentru a lucra pământul. În acelaşi timp, ei remarcară politicos că urmând a se folosi pământ australian şi soare australian, ceea ce va creşte va fi grâu australian. Reprezentantul Departamentului de Stat îi aminti lui Dash de angajamentele americane față de Peru şi cu o inimă grea Dash se ridică pentru a insista ca cel puțin 15% din producție să fie cedată vecinilor de pe continentul sud-american. Şi spiritele începură să se încingă. Incidentul declanşator a fost un avion navetă al Noii Asii Populare care la decolarea de pe pista din Sand Island intrase într-un stol de albatroşi cu picioare negre, se prăbuşise şi arsese pe o insuliță

1. Unitate de măsură egală cu 3,78 litri în America (N. Tr.)

din lagună chiar în fața participanților la conferință aflați pe acoperişul lui Holiday Inn. Şi începură reproşurile şi cuvintele grele. Reprezentantul japonez din delegația Noii Asii Populare îşi permise să declare ceea ce doar gândise până atunci şi anume că insistența americanilor de a ține conferința pe locul uneia din cele mai celebre bătălii din cel de-al doilea război mondial[1] era o insultă deliberată făcută asiaticilor. Australienii comentară că ei rezolvaseră fără nici o greutate problema albatroşilor şi erau uluiți cum de americanii nu reuşiseră acelaşi lucru. Şi astfel rezultatul a trei săptămâni de pregătiri şi două zile de speranțe a fost un anunț laconic specificând că cele trei puteri căzuseră de acord cu continuarea discuțiilor. Cândva. Undeva. Nu prea curând.

Dar de fapt acest lucru, admise în sinea sa Dash în timp ce se răsucea neliniştit în fotoliu, însemna că urma o confruntare acerbă şi nemiloasă. Cineva trebuia să cedeze, dar nimeni nu era dispus s-o facă.

Se ridică în picioare şi ceru cafea. Când aceasta sosi, era însoțită de o notă mâzgălită de unul din senatori pe o hârtie cu antetul Casei Albe: „Domnule Preşedinte, trebuie să redactăm proclamația de zonă calamitată înainte de a ateriza".

Dash o mototoli. Era senatorul Talltree cu reclamațiile sale: lacul Altus îşi redusese volumul cu 20%, turismul era la pământ în munții Arbuckle pentru că nu mai era apă în cascada Turner, târgul internațional ce urma să aibă loc în Sooner State[2] trebuise anulat din cauza prafului dus de vânt. Oklahoma trebuia declarată zonă de dezastru. Erau cincizeci şi patru de state, reflectă Dash, şi dacă avea să-i asculte pe toți senatorii şi guvernatorii, ar fi trebuit să declare cincizeci şi patru de zone calamitate.De fapt era doar o singură zonă de dezastru. Numai că se întâmpla ca ea să cuprindă întreaga lume.

Şi eu am candidat pentru fotoliul acesta, se minună el.

---

1. Bătălia de la Midway, 3-6 iunie 1942, în care flota japoneză a fost distrusă de americani (N. Tr.)
2. Statul Oklahoma (N. Tr.)

Oklahoma îl făcu să se gândească la Roger Torraway. O clipă luă în considerație posibilitatea de a lua legătura cu pilotul şi a-i cere să se îndrepte spre Tonka. Dar întâlnirea cu Comitetul unit al şefilor de stat major nu putea să aştepte. Trebuia să se mulțumească să vorbească doar la telefon cu Roger.

X

X X

Nu el cânta cu adevărat la chitară, şi Roger ştia acest lucru; era doar 3070-ul care-i amintea toate subrutinele implicate şi comanda degetelor să facă orice mişcare ordonată de creierul său. Îi trebuise mai puțin de o oră pentru a învăța orice acord din carte şi pentru a-l folosi într-o succesiune lipsită de efort. Încâ alte câteva minute pentru a înregistra sensul timpilor pe un portativ muzical în băncile de date de la subsol; apoi ceasul său interior preluă timpii şi astfel nu mai trebui să-şi facă probleme cu tempoul. În ceea ce priveşte melodia, învață ce coardă corespunde fiecărei note de pe portativ; odată imprimate pe miezurile magnetice, corespondența dintre muzica tipărită şi coarde era stabilită pentru totdeauna. Lui Sulie îi trebuiră zece minute pentru a-i arăta care note erau înalte şi care grave şi din acel moment nici o cheie de partitură nu mai avea secrete pentru el. Ciupirea corzilor: pentru sistemele nervoase umane erau necesare două minute pentru a învăța principiul şi o sută de ore de practică pentru a deveni un automatism: degetul mare pe coarda re, inelarul pe mi, mijlociul pe si , degetul mare pe la, inelarul pe mi, mijlociul pe si şi aşa mai departe. Două minute îi ajunseră lui Roger. De acum înainte subrutinele îi comandau degetele, iar singura limită pentru tempo era viteza cu care însăşi corzile puteau produce un ton fără a se rupe.

Cânta din memorie un recital Segovia[1] după doar o singură audiție a benzii când Președintele sună la telefon.

Era o vreme când Roger ar fi fost înspăimântat dar și încântat de un telefon al Președintelui Statelor Unite. Acum era un necaz în plus, însemna și un timp pierdut în detrimentul chitarei sale. Deabia asculta ceea ce zicea Președintele. Era uluit de grija oglindită pe fața lui Dash, de ridurile adânci ce nu fuseseră acolo cu câteva zile înainte, cu ochii înfundați în orbite. Apoi își dădu seama că circuitele sale de interpretare accentuau ceea ce distingeau în realitate pentru a-i atrage atenția asupra schimbărilor; anulă circuitele și văzu adevărata față a lui Dash.

Președintele era tot mai îngrijorat. Vocea îi era plină de căldură și prietenie în timp ce se interesa de evoluția lucrurilor. Avea Roger nevoie de ceva? Trebuia cineva să primească nişte șuturi în fund pentru ca totul să fie bine?

- Totu-i în regulă, domnule Președinte, spuse Roger amuzându-se în sinea sa de imaginea pe care și-o făcuse în minte, o imgine a Președintelui în hainele lui Moș Crăciun bărbos cu un fes roșu împodobit cu ciucuri, purtând pe umeri un sac cu intangibile cadouri.

- Ești sigur, Roger? insistă Dash. Nu uita ce ți-am spus: dacă vrei ceva, țipă!

- Așa o să fac, promise Roger. Dar sunt bine. Aștept lansarea. Și aștept să pun jos telefonul, se gândi el, plictisit de conversație.

Președintele se încruntă. Sistemele de interpretare ale lui Roger schimbară imediat imaginea: Dash redeveni Moș Crăciun dar de data aceasta avea un păr negru ca de abanos și colți enormi.

- Nu ești prea încrezător, nu-i așa?

- Ei bine, cum mi-aș da seama de asta? întrebă chibzuit Roger. Nu cred. Întrebați personalul; Vă poate spune mai multe despre mine decât pot s-o fac eu.

---

1. Andres Segovia (1893-1987) - chitarist spaniol (N. Tr.)

Reuşi să pună capăt conversației după încă alte câteva schimburi de cuvinte, ştiind că Preşedintele era nesatisfăcut şi uşor neliniştit dar nu-i păsa.

Erau din ce în ce mai puține lucruri de care îi păsa într-adevăr lui Roger, se gândi în sinea sa. Şi fusese şi sincer: aştepta cu nerăbdare lansarea. Avea să simtă lipsa Clarei şi a lui Sulie. Într-un colț al minții era uşor îngrijorat de pericolul şi durata călătoriei. Dar era îmbărbătat de ceea ce avea să găsească odată ajuns la destinație: planeta pentru a cărei colonizare i-a fost creat acest nou trup.

Apucă chitara şi reluă recitalul lui Segovia dar nu reuşi atât de bine precum ar fi dorit. După un timp îşi dădu seama că beneficiul unei urechi muzicale era un handicap: chitara lui Segovia nu fusese acordată la o valoare perfectă de 440 A, tonalitatea era mai gravă cu câțiva hertzi iar coarda re era încă şi mai gravă cu un sfert de ton. Ridică din umeri – aripile de liliac fluturară la unison – şi puse chitara deoparte.

Pentru un moment rămase nemişcat în scaunul său special pentru chitară cu spătarul drept şi fără suporturi pentru brațe, reflectând adânc.

Ceva îl deranja. Numele acestui ceva era Dorrie. A cânta la chitară era un lucru plăcut şi relaxant, dar în spatele plăcerii era ceva ce visa cu ochii deschişi: o fantezie în care se afla pe puntea unei bărci cu pânze împreună cu Dorrie şi Brad, o fantezie în care împrumuta degajat chitara lui Brad şi-i uimea pe toți cântând.

Într-un anume fel tainic, toată evoluția vieții sale se încheia cu Dorrie. Cânta la chitară pentru a-i face plăcere lui Dorrie. Groaza stârnită de înfățişarea sa avea s-o dea gata pe Dorrie. Cea mai mare parte a durerii pe care o resimțea, fusese produsă de faptul că fusese castrat şi acum privea într-un fel în care se simțise incapabil s-o facă cu câteva săptămâni mai înainte; dar ele erau încă îngropate în interiorul său.

Întinse mâna spre telefon, apoi şi-o retrase.

Nu se mai putea mulțumi să-i telefoneze lui Dorrie. Încercase aşa ceva.

Ceea ce dorea cu adevărat era s-o vadă.

Dar bineînțeles că acest lucru era imposibil. Nu-i era permis să iasă din clădirile în care se desfăşura proiectul. Vern Scanyon avea să fie furios. Datele telemetrice vor indica imediat ce făcea; sistemele de supraveghere electronice cu circuit închis îi vor localiza orice pas; toate resursele de care beneficia proiectul vor fi mobilizate pentru a-l împiedica să părăsească clădirea.

Şi n-avea nici un rost să ceară permisiunea de a pleca. Nici măcar să i-o ceară lui Dash; în cel mai bun caz Preşedintele avea să dea un ordin iar Dorrie avea să fie adusă cu forța – ceea ce o va face furioasă – în camera sa. Roger nu dorea ca Dorrie să fie obligată să vină la el şi era sigur că nu i se va permite să meargă la ea.

Pe de altă parte...

Pe de altă parte, reflectă el, de ce aş avea nevoie de permisiune?

Se gândi un minut, rămânând perfect nemişcat în scaunul cu spătar drept.

Apoi puse cu grijă chitara în cutia ei şi porni la treabă.

Primul lucru pe care-l făcu, a fost să se aplece spre perete, să scoată un ştecher dintr-un tablou de comandă şi să-şi bage degetul în el. Unghia de cupru a degetului său se dovedi a fi la fel de bună pentru scopul propus ca şi orice alt obiect metalic. Siguranțele săriră. Luminile din încăpere se stinseră. Foşnetul uşor al rolelor aparatelor de înregistrat încetini şi se opri complet. Încăperea se cufundă în întuneric.

Mai era încă o anumită căldură şi asta era de ajuns pentru ochii lui Roger. Vedea destul de bine pentru a-şi scoate fişele telemetrice din corp.

Ieşise deja pe uşă înainte ca Clara Bly, ocupată cu a-şi turna frişcă în cafea, să privească tablourile de comandă care începuseră să declanşeze semnalele de alarmă.

Totul îi reuşise mai bine decât plănuise atunci când făcuse să sară siguranțele: se stinseseră şi luminile din hol. Pe coridor erau oameni dar nu-l putură vedea din cauza întunericului. Roger trecuse pe lângă ei şi cobora scările de incendiu câte patru o dată înainte ca ei să-şi dea seama că dispăruse. Antrenamentele de balet ale lui Kathleen Doughty îşi arătau acum roadele; coborî dansând scările, se strecură pe uşă, țopăi de-a lungul coridorului şi se trezi în aerul rece al nopții înainte ca paznicul de la uşă să-şi desprindă privirea de pe ecranul televizorului.

Era liber şi alerga pe autostradă spre Tonka cu patruzeci de mile pe oră.

Noaptea era senină şi plină de lumini cum nu mai văzuse niciodată înainte. Sus pe cer se întindea un strat compact de nori, stratocumulus, mânați de vânt dinspre nord, având deasupra un strat şi mai gros; chiar şi în aceste condiții, avea o luminozitate slabă acolo unde stelele cele mai strălucitoare îşi filtrau o parte a radiațiilor. Preeria Oklahomei strălucea sumbru cu slaba căldură reziduală rămasă din timpul zilei, punctată de pete strălucitoare în locurile în care se afla vreo casă sau clădirea vreunei ferme. Maşinile de pe autostradă aveau trene de lumină, strălucitoare la țevile de eşapament, roşiatice şi apoi întunecate pe măsură ce gazele fierbinți erau evacuate în aerul rece. Pe măsură ce intra în oraş, vedea şi evita vreun pieton ocazional, o figură luminoasă de Halloween, strălucind vag în căldura propriului corp. Clădirile din jurul său mai rețineau încă puțină căldură de peste zi dar radiau încă şi mai multă de la centralele termice proprii, aşa încât străluceau precum licuricii.

Se opri la colțul străzii pe care se afla casa sa. Vis-à-vis de uşa din față se afla o maşină cu doi oameni înăuntru. Semnalele de avertizare îl fulgerară prin minte, iar maşina deveni un tanc cu tunul îndreptat spre capul său. Nici o problemă. Schimbă direcția şi alergă spre intrarea din spate, sărind garduri şi strecurându-se prin porți; odată ajuns, îşi scoase unghiile de cupru şi escaladă zidul exterior.

Asta şi vroia să facă. Nu numai să-i evite pe indivizii aflați în fața uşii dar să-şi satisfacă şi o fantezie: momentul când va da buzna în camera lui Dorrie, pe fereastră, făcând ...ce?

Şi o prinse ...urmărind un film la televizor. Părul îi era lipicios din cauza vopselei şi ea stătea rezemată în pat mâncând o înghețată.

În timp ce Roger ridica fereastra neasigurată şi se târa înăuntru, ea se răsuci spre el.

Şi urlă.

X

X X

Nu era doar un urlet pentru că se transformă instantaneu într-o criză de isterie. Dorrie răsturnă farfuria cu înghețată şi sări din pat. Televizorul se rostogoli pe jos şi se făcu bucăți. Suspinând, Dorrie se lipi de peretele cel mai îndepărtat, cu ochii închişi şi cu pumnii apăsați pe față.

- Îmi pare rău! spuse Roger. Vroia să se apropie de ea însă rațiunea îl împiedica s-o facă. Dorrie arăta extrem de neajutorată dar şi atrăgătoare în bikinii de dantelă şi cămaşă transparentă.

- ... rău, îngână ea cu greutate, privindu-l dar evitându-i ochii şi se îndreptă orbecăind spre baie, trântind uşa după ea.

Ei bine, gândi Roger, nu e de condamnat; el însuşi avea o noțiune clară a felului grotesc în care se prezenta în acel moment intrând printr-o fereastră fără nici un avertisment.

- Ai spus că ştii cum arăt, strigă el.

Nici un răspuns din baie; doar, o clipă mai târziu, zgomotul apei care curgea. Roger aruncă o privire prin încăpere. Arăta exact ca întotdeauna. Dulapurile erau la fel de burduşite cu hainele ei. Spațiile dintre canapele erau la fel de goale. Nu era mândru de sine însuşi pentru a scotoci printr-un apartament precum un

încornorat medieval, dar nu se putea opri până ce nu se încredință că era singură.

Sună telefonul.

Reflexele instantanee ale lui Roger îl făcură să înşface receptorul din furcă aproape înainte ca primul apel să se fi terminat, cu o mişcare atât de rapidă şi brutală încât deveni în mâna sa doar o bucată deformată de material. Ecranul se lumină pentru o clipă apoi redeveni negru.

- Alo? făcu Roger. Nu primi nici un răspuns; se asigurase că nimeni nu va mai vorbi la acel aparat vreodată.

- Hristoase, spuse el. Nu avusese nici o idee clară referitoare la modul în care avea să se desfăşoare această întâlnire, dar acum era evident că începuse rău.

Când Dorrie ieşi din baie, nu mai plângea, dar nici nu vorbea. Se îndreptă spre bucătărie fără a-l privi.

- Vreau o ceaşcă cu ceai, îi aruncă ea peste umăr.

- N-ar fi mai bine să-ți pregătesc o băutură? se oferi el plin de speranță.

- Nu.

Roger auzea sunetul ceainicului electric umplut cu apă, susurul slab pe măsură ce începea să fiarbă şi, de câteva ori, o tuse. Ascultă mai atent şi distinse respirația soției sale, o respirație ce devenea mai înceată şi mai regulată.

Roger se aşează în scaunul care fusese întotdeauna al său şi aşteptă. Aripile îl încurcau.Chiar dacă se ridicaseră automat deasupra capului, nu se puțea lăsa pe spate. Negăsindu-şi locul, începu să parcurgă în sus şi în jos încăperea. Vocea soției sale se făcu auzită prin uşile turnante:

- Vrei ceai?

- Nu, apoi adăugă: nu, mulțumesc. De fapt ar fi vrut foarte mult, nu dintr-o necesitate de lichide sau alimente ci din cauza senzației de a participa la un eveniment obişnuit alături de Dorrie. Dar nu vroia să verse pe jos şi nici pe el şi nu mai avusese de mult ocazia să umble cu ceşti, farfurii şi lichide.

- Unde eşti? Ea ezită lângă uşile turnante, cu ceaşca în mână, apoi îl văzu:

- Oh! De ce nu aprinzi o lumină?

- Nu vreau. Scumpo, stai jos şi închide ochii un minut! Îi trecuse o idee prin cap.

- De ce? Dar făcu aşa cum îi ceruse, aşezându-se în fotoliul aflat de o parte a falsului cămin. Roger săltă fotoliul cu tot cu ea şi îl răsturnă astfel încât Dorrie să se afle cu faţa spre perete. Aruncă o privire în jur pentru a găsi ceva în care să se aşeze şi el – nu găsi nimic sau nimic care să fie compatibil cu noua sa conformaţie: perne şi canapele, toate nepotrivite cu corpul sau aripile sale – dar pe de altă parte, nu avea o nevoie specială să stea jos. Musculatura sa artificială nu prea avea nevoie de o astfel de relaxare.

Aşa încât rămase în picioare în spatele ei şi spuse:

- M-aş simţi mai bine dacă nu te-ai uita la mine.

- Înţeleg, Roger! M-ai speriat, asta-i tot. Aş fi vrut să nu fi dat buzna pe fereastră aşa cum ai făcut-o! Pe de altă parte, nu trebuia să fi fost atât de hotărâtă când am declarat că aş vrea să te văd, vreau să spun aşa fără...fără a face o criză de isterie, bănuiesc că asta am vrut să spun...

- Ştiu cum arăt, declară el.

- Şi totuşi eşti tot tu, nu? întrebă Dorrie adresându-se peretelui. Deşi nu-mi aduc aminte să te fi urcat până acum pe peretele unei clădiri pentru a ajunge în patul meu.

- E uşor, spuse el încercând să mai destindă puţin atmosfera.

- Ei bine – ea făcu o pauză pentru a sorbi din ceaşcă – spune-mi! Despre ce-i vorba?

- Am vrut să te văd, Dorrie!

- M-ai văzut. La telefon.

- Nu vroiam să fie la telefon. Vroiam să fiu în aceeaşi cameră cu tine.

Vroia încă şi mai mult – vroia s-o atingă, s-o mân-gâie pe ceafă şi s-o dezmierde pentru a o relaxa, numai că nu îndrăznea să facă aşa ceva. În schimb, se întinse şi aprinse fla-căra din cămin, nu atât pentru a face căldură ci pentru a lumina puțin încăperea şi a o ajuta pe Dorrie. Şi pentru a înveseli atmos-fera.

- Se presupune că nu trebuie să facem asta, Roger. Amenda e de o mie de dolari...

El râse.

- Nu pentru tine şi nici pentru mine, Dorrie. Dacă-ți face cineva probleme, îl suni pe Dash şi-i spui că eu am zis că-i în regulă.

Soția sa luă o țigară din cutia de pe masă şi o aprinse.

- Roger, dragule, declară ea încet, nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Nu mă refer doar la felul în care arăți. Înțeleg toate astea. E greu, dar cel puțin am ştiut cum urma să fie, înainte de a se întâmpla. Chiar dacă nu m-am gândit că ai fi tu. Dar nu sunt obişnuită ca tu să fii – nu ştiu, atât de important.

- Nici eu nu sunt obişnuit, Dorrie, replică el gândindu-se la reporterii TV şi mulțimea ce-l aplaudase îndelung la întoarcerea pe Pământ după salvarea ruşilor. Acum e ceva diferit. Mă simt de parcă aş duce ceva în spate – poate că Lumea.

- Dash spune că exact asta şi faci. Jumătate din ceea ce spune e rahat, dar nu cred că şi asta e la fel. Eşti un om foarte important, Roger. Ai fost întotdeauna celebru. Poate că de asta m-am căsătorit cu tine. Dar atunci era ca şi cum ai fi fost un star rock, ştii asta? Era excitant şi dacă te plictiseai, n-aveai decât să abandonezi. De data aceasta nu cred că poți s-o faci.

Strivi țigara în scrumieră.

- Oricum, continuă ea, eşti aici şi probabil că toți au înnebunit deja în laboratoare...

- Mă descurc.

- Da, replică ea gânditoare, pun pariu c-o faci. Despre ce discutam?

- Brad, zise el. Nu intenționase **s-o spună**, dar cuvântul îi ieşi din laringele artificial, rostit pe buzele **restructurate** fără nici un fel de intervenție din partea minții.

O simți cum devine rigidă.

- Ce-i cu Brad? întrebă ea.

- Te culci cu el, asta-i cu Brad, răspunse el.

Ceafa ei strălucea slab acum şi **el ştia că i-ar** fi putut distinge venele dacă i-ar fi văzut fața. Flăcările **ce dansau în** cămin alcătuiau un spectru atractiv de culori în părul ei negru; Roger urmărea apreciator jocul respectiv ca şi cum nu avea nici o importanță ceea ce îi spunea soției sale sau ea lui.

Ea răspunse:

- Roger, nu ştiu într-adevăr cum să mă port cu tine. Eşti supărat pe mine?

El urmărea tăcut culorile ce continuau să danseze.

- La urma urmei, Roger, am discutat despre aşa ceva cu mulți ani în urmă. Ai avut şi tu aventuri şi am avut şi eu. Ne-am înțeles că nu are nici o importanță.

- Ele înseamnă ceva atunci când **te răsesc**. Îşi impuse un văl de întuneric asupra viziunii respective pentru a-l ajuta să gândească. Celelalte erau diferite.

- Adică cum diferite? întrebă ea de data aceasta furioasă.

- Diferite pentru că le discutăm între noi, continuă el încăpățânat. Când eram eu în Algiers şi tu nu suportai clima, era un lucru. Ceea ce ai făcut aici în Tonka şi ceea ce am făcut eu în Algiers nu ne-a afectat nici pe mine şi nici pe tine. Când eram pe orbită...

- Nu m-am culcat cu altcineva când erai pe orbită!

- Ştiu asta, Dorrie. Am considerat că a fost frumos din partea ta. Chiar am făcut-o pentru că n-ar fi fost drept, nu-i aşa? Vreau să spun, posibilitățile de a o face erau chiar limitate. Bătrânul Yuli Bronin nu era genul meu. Dar acum totul e diferit. E ca şi cum aş fi fost din nou pe orbită, numai că de data aceasta e mai rău. Nu-l am nici măcar pe Yuli! Nu numai că nu am o prietenă dar nu

mai am nici posibilitatea fizică să fac ceva chiar dacă aş avea o prietenă.

Ea zise compătimitoare:

-Ştiu. Ce aş putea să-ți spun?

- Poți să-mi spui că eşti o soție bună! urlă el.

Dorrie începu să plângă înspăimântată; Roger uitase cum îi suna vocea. Se întinse s-o atingă, apoi îşi lăsă mâna să cadă. Ce rost avea?

Oh, Dumnezeule, se gândi el. Ce încurcătură! Se consolă doar la gândul că această încurcătură avusese loc aici în solitudinea propriei lor case, o întrevedere neplanificată şi întru totul secretă. Ar fi fost de nesuportat în prezența altcuiva; bineînțeles că noi am înregistrat fiecare cuvânt.

12

Două simulări şi o realitate

Roger cel cu degetul de cupru făcuse să sară mai mult decât o siguranță. Scurtcircuitase o întreagă rețea. A fost nevoie de douăzeci de minute pentru a restabili totul.

Din fericire 3070-ul era prevăzut cu alimentare de rezervă pentru memorie aşa încât nu fuseseră şterse miezurile magnetice. Calculele care erau în plină procesare erau însă compromise. Toate trebuiau reluate de la început. Supravegherea automată nu a funcționat o bună bucată de vreme după plecarea lui Roger.

Una din primele persoane care şi-a dat seama ce se întâmpla a fost Sulie Carpenter care tocmai ațipise într-un birou alăturat camerei computerelor, aşteptând ca simularea lui Roger să se termine. Nu s-a terminat. Soneriile de alarmă ce anunțau întreruperea fluxului informațional pe cale de procesare o treziră.

Luminile fluorescente se stinseră, dar filamentele roşii răspândeau o strălucire slabă şi fără de speranță.

Primul ei gând fu la prețioasa ei simulare. Petrecu douăzeci de minute cu programatorii studiind simțurile parțiale şi sperând că totul avea să fie în ordine înainte de a renunța şi a alerga în biroul lui Vern Scanyon. Aici află că Roger fugise.

Până atunci se restabilise şi curentul; luminile se aprinseră pe când ea se afla pe scările de incendiu pe care le urca două câte două. Scanyon era deja cu telefonul în mână dispunând o şedință de urgență cu cei pe care vroia să-i ia la întrebări. Clara Bly a fost cea care i-a spus lui Sulie despre Roger, membrii echipei erau puşi în temă de îndată ce intrau în încăpere. Don Kayman era singurul membru important care nu se afla în clădire; îl localizară în apartamentul său urmărind o emisiune la televizor. Kathleen Doughty ieşi din camera de fizioterapie de la subsol târându-l după ea pe Brad, ud şi cu pielea roz; acesta încercase să înlocuiască o noapte albă cu o oră de saună. Freeling se afla în Merritt Island dar nu era nevoie de el în mod special; încă vreo jumătate de duzină de specialişti intrară şi se lăsară să cadă neliniştiți şi prost dispuşi în scaunele de piele dispuse în jurul mesei de conferințe.

Scanyon ridicase deja în aer un elicopter militar special echipat pentru misiuni de cercetare, pentru o acțiune de rutină în jurul clădirilor centrului. Camerele sale TV măturau autostrăzile, drumurile de acces, parcările, câmpurile cultivate şi preria înconjurătoare, imaginile fiind retransmise pe ecranul de pe peretele sălii de conferințe. Poliția din Tonka fusese alertată să urmărească o creatură stranie asemănătoare cu un diavol ce alerga cu şaptezeci de kilometri pe oră, afirmație ce-i produsese un mare necaz sergentului de serviciu de la cartierul general. Acesta făcu o mare greşeală: îl întrebă pe ofițerul însărcinat cu securitatea complexului dacă nu cumva băuse. Zece secunde mai târziu având în vedere imaginea propriei sale persoane patrulând prin Kiska, sergentul luă legătura prin radio cu toate maşinile şi polițiştii aflați

pe teren. Ordinele erau de a nu-l aresta pe Roger şi nici măcar de a se apropia de el. Trebuiau doar să-l depisteze.

Ceea ce vroia Scanyon era un țap ispăşitor.

- Eşti răspunzător de tot ce s-a întâmplat, doctore Ramez, urlă el adresându-se psihiatrului echipei. Dumneata şi maiorul Carpenter. Cum l-ați antrenat pe Torraway într-o astfel de acțiune fără un avertisment prealabil?

Ramez răspunse blajin:

- Domnule general, v-am informat că Roger e instabil psihic în ceea ce-o priveşte pe soția sa. De asta am şi cerut pe cineva precum Sulie. Avea nevoie de un alt obiect spre care să-şi îndrepte atenția, avea nevoie de cineva legat nemijlocit de proiect...

- N-a mers prea bine, aşa-i?

Sulie nu mai asculta ce se discuta în încăpere. Ştia foarte bine că era rândul ei să spună ceva dar încerca să se gândească. Deasupra biroului lui Scanyon vedea imaginea în mişcare transmisă de elicopter. Era ceva schematic: drumurile erau nişte linii verzi, vehiculele nişte puncte albastre, clădirile galbene. Cei câțiva pietoni erau de un roşu aprins. Dacă unul din acele puncte roşii ar începe brusc să se deplaseze cu viteza unui vehicul albastru, atunci acela ar fi Roger. Numai că el avusese destul timp să iasă din aria acoperită de camerele elicopterului.

- Spuneți-le să scaneze oraşul, domnule general! spuse ea brusc.

Acesta se încruntă dar ridică telefonul şi dădu ordinul. Nu avu şansa de a-l pune din nou jos; pe linie era un apel pe care nu-l putea refuza.

Telly Ramez se ridică de pe scaunul său situat chiar lângă cel al directorului şi se apropie de Sulie Carpenter. Ea nu-şi ridică privirea de pe transcrierea simulării. Telly aşteptă răbdător.

Apelul era de la Preşedintele Statelor Unite. Chiar dacă cei prezenți în sală n-ar fi văzut fața micuță a lui Dash pe ecranul de pe biroul directorului, toți şi-ar fi dat seama cine era după bro-

boanele de sudoare care se scurgeau pe tâmplele lui Scanyon. Vocea se auzea slab în toată încăperea:

- Când am vorbit cu Roger, părea – nu ştiu dezinteresat de orice. Am reflectat, Vern, şi apoi am decis să te sun. Totul e bine?

Scanyon înghiți în sec. Aruncă o privire în jurul mesei şi brusc ridică apărătoarea de la receptor; imaginea de pe ecrane se reduse la una cât un timbru poştal. Vocea Preşedintelui dispăru complet, sunetul fiind transferat spre un receptor parabolic îndreptat direct spre capul lui Scanyon; cuvintele rostite de general erau înghițite de apărătoare. Şi totuşi toți cei prezenți nu avură nici o dificultate în a urmări conversația pentru că ea era înscrisă clar pe fața lui Scanyon.

Sulie îşi mută privirea de pe foile de hârtie pe fața lui Telly Ramez.

- Ia-l de la telefon! spuse ea nerăbdătoare. Ştiu unde-i Roger.

Ramez completă.

- În casa soției sale.

Sulie îşi frecă ochii.

- Bănuiesc că nu era nevoie de simulare pentru aşa ceva, nu? Îmi pare rău, Telly. Presupun că nu îl aveam în buzunar atât cât credeam.

X

X X

Bineînțeles că au avut dreptate; ştiusem asta de ceva vreme. Imediat ce Scanyon termină de vorbit cu Preşedintele, ni s-a comunicat că emițătoarele din dormitorul lui Dorrie captaseră zgomotul făcut de Roger în timp ce escalada fereastra.

Micii ochi ca de lămâie ai lui Scanyon păreau gata să reverse un şuvoi de lacrimi.

- Sunetul de difuzor, ordonă el, imagine pe ecran! Trecu propriul său telefon pe o linie exterioară şi formă numărul lui Dorrie.

Din difuzor se auzi sunetul unui apel, apoi un zgomot metalic şi vocea monotonă dar şi iritată de cyborg a lui Roger:

- Alo?

Un moment mai târziu, o şoaptă la fel de lipsită de tonalitate:

- Hristoase! Scanyon depărtă receptorul şi-şi frecă urechea.

- Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el. Nimeni nu-i răspunse la această întrebare retorică şi el puse cu băgare de seamă receptorul jos.

- Se aude un semnal de deranjament, anunță el.

- Putem trimite un om înăuntru, domnule general, sugeră asistentul şefului securității. Avem doi oameni într-o maşină în fața casei.

Elicopterul se afla acum la 1800 de picioare deasupra lui Courthouse Square în Tonka. Camera emitea în infraroşu şi în colțul de sus al ecranului banda largă şi întunecată a lui Ship Canal identifica marginea oraşului. Un dreptunghi întunecat înconjurat de luminile în mişcare ale maşinilor imediat sub punctul central al ecranului era Courthouse Square, iar casa lui Roger era marcată cu o stea roşie. Asistentul se întinse şi atinse pata de lumină apropiată pentru a indica maşina.

- Avem contact audio, domnule general, continuă el. Nu l-am văzut pe colonelul Torraway intrând în clădire.

Sulie se ridică.

- Nu aş recomanda trimiterea unui om înăuntru, declară el.

- Nu prea mă omor acum după recomandările dumitale, maior Carpenter, mârâi Scanyon.

- Cu toate acestea, domnule general...Ea se opri când Scanyon îşi ridică mâna.

Din difuzor se auzi vocea slabă a lui Dorri: „ Vreau o ceaşcă de ceai". Apoi cea a lui Roger: „N-ar fi mai bine să-ți pregătesc o băutură?" Şi răspunsul ei aproape imperceptibil: "Nu."

- Cu toate acestea, vorbi Sulie, e destul de stabil psihic acum. Nu stricați totul.

- Nu-l pot lăsa să stea pur şi simplu acolo! Ce dracu' va face apoi? Dumneata ştii?

- L-ați depistat. Nu cred că se va mişca de acolo, oricum nu pentru o perioadă. Don Kayman nu-i departe de acel loc şi e un prieten. Spuneți-i să se ducă să-l ia pe Roger!

- Kayman nu-i specialist în lupte...

- Asta vreți? Dacă Roger nu revine de bună voie, exact ce aveți de gând să faceți?

„Vrei ceai?"

„Nu...nu, mulțumesc."

- Şi mai întrerupeți transmisia asta, adăugă Sulie. Lăsați-l pe nenorocitul ăla să discute confidențial cu soția sa!

Scanyon se aşează greoi, bătând darabana foarte încet cu ambele mâini pe suprafața biroului. Apoi ridică receptorul şi dădu o serie de ordine.

- Mai facem o dată aşa cum vrei, maiorule, zise el. Nu pentru că am multă încredere în ceea ce spui, dar pentru că nu prea am de ales. Nu te pot amenința cu nimic. Dacă dăm din nou greş, mă îndoiesc că voi mai avea posibilitatea de a pedepsi pe cineva. Dar sunt foarte sigur că o va face cineva.

Ramez interveni:

- Domnule general, înțeleg situația d-vstră dar cred că nu e cinstit față de Sulie. Simularea arată că el trebuie să aibă o confruntare cu soția sa.

- Ideea unei simulări, doctore Ramez, e că trebuie să-ți spun ce o să se întâmple înainte ca acel ceva să se întâmple.

- Ei bine, ne arată deasemenea că Torraway este în esență foarte stabil în orice altă privință. Se va descurca, domnule general.

Scanyon începu să bată din nou darabana pe birou.

Ramez continuă:

- E o persoană complicată. I-ați văzut testele tematice de percepție. Sunt bune în toate punctele fundamentale: realizare, afiliere – nu chiar grozave în ceea ce priveşte puterea dar este sănătos. Nu este un pungaş. E introspectiv. Trebuie să-şi rezolve lucrurile în propria sa minte. Astea sunt calitățile pe care le doriți, domnule general. Va avea nevoie de toate acestea. Nu-i puteți cere să fie o persoană aici în Oklahoma şi o persoană complet diferită pe Marte.

- Dacă nu greşesc, spuse generalul, asta mi-ai promis atunci când ai pomenit de modificarea de comportare.

- Nu, domnule general, replică răbdător psihiatrul. V-am promis doar că îi va fi mai uşor să-şi aplaneze conflictul cu soția sa dacă îi veți da o recompensă precum Sulie Carpenter. Aşa a şi făcut.

- Tipul ăsta de persoană are propria sa comportare dinamică, domnule general, interveni Sulie. M-ați chemat foarte târziu.

- Ce încercați să-mi spuneți? întrebă pe un ton amenințător Scanyon. Va claca pe Marte?

- Sper că nu. Şansele depind de modul în care vom şti să ne descurcăm în continuare, domnule general. Până acum am rezolvat o mulțime de probleme, ați văzut clar acest lucru din ultimul test de apercepție. Dar peste şase zile el va fi plecat, iar eu nu voi mai fi în viața sa. Şi asta-i rău. Unei astfel de persoane nu trebuie niciodată să i se impună ceva brusc. Totul trebuie etapizat – trebuie să mă vadă la început mai puțin, apoi şi mai puțin până ce are posibilitatea de a-şi construi mijloace de apărare.

Ritmul darabanei încetini iar Scanyon declară:

- E puțin cam târziu să-mi spui asta acum.

Sulie ridică din umeri dar nu scoase nici un cuvânt.

Scanyon privi gânditor la cei aflați în jurul mesei.

- În regulă. Am făcut tot ce-am putut astă seară. Sunteți liberi până la opt – nu, până la zece mâine dimineață. Atunci fie-

care din d-vstră va face un raport – nu mai mult de trei minute – referitor la responsabilitățile pe care le aveți, menționând şi ce va trebui să întreprindem în continuare.

X

X X

Don Kayman primi mesajul prin intermediul unei maşini de poliție care se materializase brusc din spatele său cu luminile fulgerând şi sirena urlând obligându-l să tragă pe dreapta pentru ca apoi să-i ordone de a face cale întoarsă spre apartamentul lui Roger.

Ciocăni la uşă cu oarecare strângere de inimă, nesigur de ce avea să găsească înăuntru. Şi atunci când uşa se deschise, iar ochii strălucitori ai lui Roger îl scrutară din spatele ei, Kayman şopti o rugăciune scurtă în timp ce încerca să privească în apartament pe lângă Roger – căutând ce? Corpul dezmembrat al lui Dorrie Torraway? Urme de distrugere? Dar tot ceea ce văzu fu însăşi Dorrie înghesuită într-un fotoliu şi plângând. Imaginea aproape că-i făcu plăcere având în vedere că se aştepta la ceva mai rău.

Roger îl urmă fără nici o împotrivire.

- La revedere, Dorrie, spuse el, fără să mai aştepte vreun răspuns. Îi fu greu să se urce în mica maşină a lui Don Kayman dar reuşi strângându-şi aripile şi împingând scaunul cât mai mult posibil în spate; era o poziție precară şi ghemuită care ar fi fost cumplit de infinită pentru orice ființă omenească normală. Dar bineînțeles că Roger nu era o ființă normală. Sistemul său muscular era pregătit pentru suprasolicitările prelungite în aproape orice poziție imaginabilă.

Cei doi rămaseră tăcuți până aproape de clădirea ce adăpostea laboratoarele. Apoi Don Kayman îşi drese glasul:

- Ne-ai dat bătaie de cap.

- M-am gândit c-o vei face, replică vocea monotonă a cyborgului. Aripile fluturară agitate frecându-se una de cealaltă de parcă ar fi fost două mâini.

- Don, am vrut s-o văd.Era important pentru mine.

- Înțeleg asta. Kayman intră în parcarea spațioasă şi pustie. Ei, tatonă el terenul, totul e bine?

Masca cyborgului se întoarse spre el. Marii ochi compuşi străluceau precum ebonita, fără nici un fel de expresie, iar Roger spuse:

- Eşti un ticălos, părinte Kayman. Cum poate fi totul bine?

X

X X

Sulie Carpenter se gândi melancolică la un somn bun, aşa cum se putea gândi la o vacanță pe Riviera franceză. Numai că nu putea fi vorba despre nici una. Luă două capsule de amfetamină şi-şi făcu o injecție cu vitamina B-12 într-unul din acele locuri de pe braț pe care învățase să le localizeze cu mult timp în urmă.

Simularea reacțiilor lui Roger fusese compromisă de căderea rețelei electrice aşa încât ea o luă de la capăt. Eram mulțumiți că trebuia să procedeze aşa pentru că ne oferea posibilitatea de a face câteva corecții.

În timp ce aştepta, făcu o baie fierbinte şi prelungă în sala de hidroterapie; după ce programul de simulare fu gata, îl studie cu atenție. Învățase singură să citească cripticele litere mari şi numere întregi cât şi să se ferească de erorile de programare, dar de data aceasta timpul o presa aşa încât trecu direct la printurile în clar. Era foarte bună în meseria ei.

Meseria respectivă nu era cea de infirmieră de salon. Sulie Carpenter fusese unul din primii medici femei specializați în domeniul aerospațial. Îşi luase diploma în medicină, se speciali-

zase în psihoterapie şi în nenumăratele discipline eclectice conexe, intrase în programele spațiale pentru că nimic pe Pământ nu i se mai părea vrednic de ea. După ce terminase antrenamentul de cosmonaut, ajunsese să se întrebe dacă merita să te ocupi de ceva chiar şi în spațiu. Cercetarea îi păruse cel puțin ceva ce merita osteneala aşa încât se decise să lucreze cu echipele din California. În viața ei existase un număr frumuşel de bărbați, unul sau doi fiind cu adevărat importanți. Însă legăturile nu rezistaseră. Doar ceea ce-i spusese lui Roger fusese adevărat; şi după ultimul eşec se maturizase destul pentru a şti ce dorea de la un bărbat. Şi acolo şi rămase, pe o linie moartă, în afara problemelor principale umane, până ce noi am ales-o din sute de mii de candidate pentru a împlini nevoile lui Roger.

Când îi sosi ordinul, fără nici un fel de avertizare, acesta venea direct de la Preşedinte. Nu exista nici o modalitate de a refuza misiunea. A fi dădaca unei ființe umane rănite era o provocare adresată personalității ei. Importanța misiunii îi era clară pentru că dacă creştea cu adevărat în ceva, atunci acel ceva era proiectul Marte; şi Sulie era conştientă de competența ei profesională. Era extrem de competentă în meseria ei. Noi o apreciam foarte mult şi o consideram o piesă majoră în acțiunea pe care o pusesem la cale pentru supraviețuirea rasei umane.

Era patru dimineața când termină cu simularea acțiunilor lui Roger. Dormi câteva ore într-un pat din apartamentele infirmierelor. Apoi făcu un duş, se îmbrăcă şi-şi puse lentilele de contact. Nu era prea fericită cu aspectul acesta al misiunii sale, se gândea ea în timp ce se îndrepta spre camera lui Roger. Părul vopsit şi schimbarea culorii ochilor erau fraude, iar ei nu-i plăcea să inducă pe cineva în eroare. Într-o bună zi i-ar plăcea să lase deoparte lentilele de contact şi să revină la părul ei de un blond murdar – oh, poate să-l facă puțin mai deschis; nu se opunea unor stratageme ci doar faptului de a pretinde că eşti ceva ce nu eşti în realitate.

Şi totuşi zâmbea când intră în camera lui Roger.

- Ce bine-i să te văd din nou! Ți-am simțit lipsa. Cum a fost să alergi primprejur de unul singur?

- N-a fost rău deloc, răspunse vocea monotonă. Roger stătea în picioare lângă fereastră, privind fix ghemurile de scaieți purtate încoace şi-n colo de vânt prin parcare. Se răsuci spre ea.

- Ştii, e adevărat tot ce-ai spus. Ceea ce-am obținut acum nu este doar ceva diferit, e ceva mai bun.

Ea rezistă tentației de a accentua ceea ce tocmai afirmase Roger, mulțumindu-se doar să zâmbească în timp ce începu să-i facă patul.

- Eram neliniştit în privința sexului, continuă el. Dar ştii ceva, Sulie? E ca şi cum mi s-ar spune că nu pot mânca icre negre în următorii doi ani. Nu-mi plac icrele negre. Şi dacă ajung să mă gândesc mai bine, nu vreau sex acum. Bănuiesc că ai introdus acest lucru în computer, nu? "Tăiați-i apetitul sexual, măriți-i starea euforică". Oricum, am realizat că îmi făceam eu pur şi simplu necazuri, neliniştindu-mă în legătură cu ceva ce nu doream de fapt să fac. E o reflectare a ceea ce cred că alți oameni consideră că eu ar trebui să doresc.

- Culturalizare, sugeră ea.

- Fără îndoială. Ascultă, vreau să fac ceva pentru tine.

Puse mâna pe chitară, se rezemă de cadrul ferestrei cu un călcâi şi-şi aşează instrumentul pe genunchi. Aripile i se rearanjară fără zgomot pe cap în timp ce el începu să cânte.

Sulie fu uluită. Cânta nu numai la chitară ci şi vocal. Vocal? Nu, era un sunet asemănător celui scos de un bărbat fluierând printre dinți, un sunet slab dar curat. Degetele alergau pe coarde într-un adevărat acompaniament în timp ce fluieratul ascuțit se transforma în melodia unui cântec pe care ea nu-l mai auzise niciodată până atunci.

După ce el termină, ea îl întrebă:

- Ce a fost asta?

- O sonată pentru chitară şi vioară de Paganini, răspunse el mândru. Clara mi-a dat înregistrarea.

- Nu ştiam că poți face aşa ceva. Să fredonezi sau ce era...

- Nu ştiam nici eu până ce nu am încercat. Bineînțeles că nu am destul volum pentru partitura de vioară. Şi nu pot menține sunetul chitarei destul de jos pentru echilibrare, dar în general n-a sunat rău, aşa-i?

- Roger, spuse ea cu seriozitate, sunt impresionată!

El îşi ridică privirea şi o impresionă din nou reuşind să zâmbească şi spuse:

- Pun pariu că nu ştiai nici că pot face aşa ceva. Nici eu nu ştiam până ce n-am încercat.

X

X X

În timpul şedinței Sulie declară categoric:

- E pregătit, domnule general.

Scanyon reuşise să doarmă atât cât să pară odihnit şi reuşise să-şi adune resursele interioare pentru a arăta mai puțin hărțuit.

- Eşti sigură, maior Carpenter?

Ea încuviință din cap.

- Nu va fi niciodată mai pregătit. Ezită. Citindu-i expresia întipărită pe față, Vern Scanyon aşteptă continuarea.

- Aşa cum văd eu problema, e pregătit să plece acum. Toate sistemele sale funcționează la parametri normali. A depăşit momentul dificil legat de soția sa. E pregătit. Cu cât rămâne mai mult aici, cu atât mai mult cresc şansele ca Dorrie să facă ceva care să strice totul.

- Mă îndoiesc foarte tare de aşa ceva, zise Scanyon încruntându-se.

- Ei bine, ea ştie în ce necaz ar intra în acest caz. Dar nu vreau să risc şi de aceea doresc să fie „mutat."

- Adică să-l mutăm pe Merritt Island?

- Nu. Vreau să-l punem la „conservare".

Brad vărsă cafeaua din ceaşca pe care tocmai o ducea la buze.

-Nici să nu te gândeşti, scumpo! strigă el, cu adevărat şocat.

- Mai am încă şaptezeci şi două de ore de teste la sistemele sale! Dacă încetinim acum desfăşurarea programului, nu pot obține datele...

- Pentru ce să mai testezi, doctore Bradley? Pentru eficacitatea lui profesională sau pentru lucrările pe care le vei scrie despre el?

- Ei bine...Dumnezeule, bineînțeles că voi scrie despre el. Dar vreau să-l examinez cât mai amănunțit cu putință, în fiecare minut pe care-l am la dispoziție, în propriul său interes. Şi pentru cel al misiunii.

Sulie ridică din umeri.

- Îmi mențin recomandarea. Tot ce poate face el aici e să aştepte. Şi a aşteptat destul până acum.

- Şi dacă ceva nu merge bine pe Marte? întrebă Brad.

- Mi-ați solicitat o recomandare. Acum o aveți.

Scanyon interveni:

- Vă rog să vă asigurați că ştim cu toții ce vorbiți. În special eu.

Sulie aruncă o privire lui Brad şi acesta spuse:

- Planificasem să facem asta pentru călătorie, domnule general, aşa cum ştiți. Avem capacitatea de a anula ceasul său interior cu ajutorul intermedierii externe pe computer. Mai sunt – să vedem – cinci zile şi câteva ore până la lansare; putem să-i încetinim metabolismul astfel încât timpul său subiectiv să fie doar de treizeci de minute pentru această perioadă. Are sens – dar şi ceea ce am spus eu are sens şi eu nu-mi pot asuma responsabilitatea de a-l lăsa din mâini până ce nu am terminat şi ultimul test pe care vreau să-l fac.

Scanyon îl privi încruntat.

- Înțeleg ce spui; e un lucru esnțial dar am şi eu o întrebare la fel de importantă. Cum se împacă acest lucru cu ceea ce spuneai aseară, maior Carpenter? Să nu-i modifici prea brusc comportarea, aşa-i?

Sulie răspunse:

- E într-o etapă critică, domnule general. Dacă aş putea avea la dispoziție încă şase luni, aş accepta. Având doar cinci zile, n-o pot face; e mai mare riscul decât câştigul. E cu adevărat interesat de chitară – ar trebui să-l auziți. Şi-a construit nişte linii de apărare cu adevărat bune din punct de vedere structural în ceea ce priveşte lipsa organelor sexuale. Şi-a luat soarta în propriile mâini atunci când a fugit aseară – e un pas crucial, domnule general: profilul său e mult prea pasiv pentru a fi bun dacă luăm în considerație exigențele misiunii. Sunt de părere să-l plasăm la „conservare" acum.

- Iar eu vă spun că mai am nevoie de timp, izbucni Brad. Poate că Sulie are dreptate. Dar şi eu am dreptate şi dacă va trebui să supun problema respectivă Preşedintelui...

Scanyon îl privi gânditor pe Brad, apoi pe cei prezenți în încăpere.

- Alte comentarii?

Don Kayman interveni:

- Dacă luăm în considerație importanța misiunii, sunt de acord cu Sulie. Nu e fericit de ceea ce se întâmplă cu soția sa, dar nici nu-i distrus din această cauză. E un loc la fel de bun pentru el ca şi oricare altul.

- Mda, făcu Scanyon, bătând uşor cu degetele darabana în birou. Privi absent în sus, apoi spuse:

- Mai e ceva despre care nici unul din d-vstră nu ştie nimic. Simularea pe care ați făcut-o cu Roger nu este singura realizată în ultimul timp. Privi fiecare față din jurul său şi accentuă:

-Ceea ce auziți acum nu se discută cu nimeni din afara acestei încăperi. Asiaticii au făcut şi ei una. Au intrat cumva în circuitele lui 3070 – de aici până la cele două computere

suplimentare – şi au furat toate datele, folosindu-le pentru a-şi face propria lor simulare.

- De ce? întrebă Don Kayman luându-le cu o fracțiune de secundă înainte celorlalți aflați în jurul mesei.

- Asta aş vrea să aflu şi eu, răspunse cu amărăciune Scanyon. Totuşi asiaticii nu se amestecă. N-am fi ştiut nimic dacă nu s-ar fi făcut o verificare de rutină a liniei, verificare care a descoperit interceptarea – şi apoi nişte chestii dubioase în Peking despre care nu ştiu nimic şi nici nu vreau să ştiu. Tot ce au făcut a fost să citească toate datele şi să-şi facă propriul lor program. Nu ştim cum au de gând să-l folosească dar este ceva surprinzător aici. Imediat după aceasta, şi-au retras protestul referitor la lansarea nostră. De fapt chiar s-au oferit să ne pună la dispoziție stația lor orbitală de lângă Marte pentru a retransmite datele telemetrice necesare misiunii.

- N-aş avea nici un pic de încredere în ei, izbucni Brad.

- Ei bine, nu ne vom bizui prea mult pe stația lor, puteți fi siguri de asta. Dar ei declară că doresc ca această misiune să fie un succes. Asta-i încă o complicație ce necesită o singură decizie acum, corect? Trebuie să decid dacă să-l pun sau nu la „conservare" pe Roger. În regulă. O fac. Accept recomandarea dumitale, Maior Carpenter. Spune-i lui Roger ce avem de gând să facem şi povesteşte-i tot ceea ce dumneata şi doctorul Ramez credeți de cuviință. În ceea ce te priveşte pe dumneata, Brad – generalul îşi ridică mâna pentru a stopa protestele acestuia – ştiu ce vrei să spui. Sunt de acord. Roger are nevoie de mai mult timp cu tine. Ei bine, îl va avea. Îl vei însoți în această misiune. Trase mai aproape o foaie de hârtie de pe birou, şterse un nume de pe o listă şi trecu în loc un altul. Un pilot va rămâne acasă pentru a-ți face loc dumitale. Am verificat deja. Sunt destule sisteme automate de ghidare şi de fapt ai şi dumneata o oarecare pregătire de pilot. Iată echipajul final pentru misiunea către Marte: Torraway, Kayman, generalul Hesburgh ca pilot – şi dumneata.

Brad protestă. Era doar din reflex. O dată ce ideea se sedimentă în minte, o acceptă. Ceea ce spuse Scanyon era destul de adevărat şi în plus, Brad realiză instantaneu că participarea fizică la misiunea propriu zisă nu avea decât să-l ajute în misiunea pe care şi-o propusese pe viitor. Era păcat s-o părăsească pe Dorrie şi pe toate Dorriele din lume, dar aveau să fie atât de multe Dorrie când se va întoarce...

Şi restul urmă în mod logic precum noaptea urmează zilei. Aceasta a fost ultima hotărâre. Restul a foat doar implementare. Pe Marritt Island, echipele tehnice au început să alimenteze cu combustibil racheta. Navele de salvare fură desfăşurate în Atlantic pentru orice eventualitate. Brad fu transportat pe insulă pentru probele costumului spațial împreună cu şase exastronauți desemnați să-l învețe tot ce avea nevoie în scurtul timp rămas la dispoziție. Hesburgh era unul din ei, un tip scund, sigur de sine şi zâmbitor, a cărui comportare însemna pentru toți o constantă reasigurare. Don Kayman primi o permisie de douăsprezece ore pentru a-şi lua rămas bun de la călugărița sa.

Noi eram chiar mai mulțumiți de toate acestea. Eram mulțumiți cu hotărârea de a-l trimite pe Brad îm misiune. Eram mulțumiți cu extrapolările ce indicau pe zi ce trecea tot mai multe impacturi pozitive ale efectelor lansării asupra opiniei publice şi asupra evenimentelor mondiale. Eram mulțumiți cu starea de spirit a lui Roger. Şi cel mai mulțumiți eram de simularea lui Roger efectuată de cei din Noua Asie Populară; de fapt acest lucru era esențial pentru planurile noastre de salvare a rasei umane.

13
Când am trecut de punctul fără de întoarcere

Călătoria pe o lungă orbită Hohmann spre Marte durează şapte luni. Toți astronauții, cosmonauții şi sinonauții precedenți le consideraseră cu adevărat nişte luni obositoare. Fiecare zi avea 86400 de secunde pe care trebuia să le petreci cumva şi erau atât de puține lucruri pe care le puteai petrece...

Roger era diferit de toți ceilalți în două privințe. În primul rând, rămânea cel mai prețios pasager pe care o navă spațială îl transportase vreodată până atunci. În interiorul şi-n jurul corpului său erau rezultatele unui proiect de şapte miliarde de dolari, proiect numit Omul Plus. Trebuia să fie menajat din răsputeri. În al doilea rând el putea fi menajat.

Ceasul său interior fusese decuplat. Percepția sa temporală era cea pe care i-o indica computerul.

La început, încetinirea a fost treptată. Oamenii păreau să se deplaseze puțin mai vioi. Ora de masă sosea mai repede decât se aştepta el. Vocile erau mai ascuțite.

Încetinirea sistemelor sale a fost treptat accentuată. Vocile se transformau într-o bolborosire stridentă, apoi dispăreau complet din percepția sa. Aproape că nu mai vedea oamenii, deveniți doar sclipiri mişcătoare. Îi sigilară camera în timpul zilei – nu pentru a-l împiedica să evadeze, ci pentru a-l proteja de trecerea rapidă de la zi la noapte. Farfurii de la temperatura camerei cu hrană stil picnic apăreau în fața sa. Când începu să le împingă departe pentru a indica faptul că a terminat de mâncat sau că nu le dorea, ele dispăreau fulgerător dinaintea sa.

Roger ştia la ce era supus. Nu-i păsa. Acceptă promisiunea lui Sulie că era ceva necesar şi folositor. Se gândi că avea să simtă lipsa lui Sulie şi căută o modalitate de a i-o spune. Exista un mijloc dar el dispărea atât de rapid; mesajele erau scrise cu creta

ca prin magie aşezată pe o tablă în faţa sa. Când răspundea, descoperea că răspunsurile sale dispăreau, fiind şterse înainte de a fi sigur că terminase de scris: CUM TE SIMŢI?

Apuca creta şi scria un cuvânt.

BINE.

Apoi tabla dispărea, revenind cu un alt mesaj:

TE DUCEM PE MERRITT ISLAND.

Şi răspunsul său:

SUNT GATA.

Era smuls înainte de a adăuga şi restul mesajului pe care-l scrijelea în grabă pe noptieră...

TRANSMITEŢI TOATE CELE BUNE LUI DORRIE.

Intenţionase să adauge „şi Sulie" dar nu era timp; brusc tabla dispăru. Dispăru şi el din cameră. O mişcare bruscă şi năucitoare. O imagine fugară a intrării pentru ambulanţe şi o imagine la fel de fugară a unei infirmiere – să fi fost Sulie? – cu spatele la el, aranjându-şi ciorapii. Patul său păru să facă un salt în aer pentru a intra într-o izbucnire de lumină a unui soare de iarnă şi pentru a intra apoi ...în ce? Înainte de a întreba, se năpusti în aer şi îşi dădu seama că era un elicopter şi că era pe punctul de a i se face rău. Simţi cum stomacul i se ridica în gât...

Echipamentele telemetrice indicară faptul respectiv şi instalaţiile de control luară măsurile de rigoare. Şi totuşi Roger percepea încă senzaţia de vomă, simţindu-se aruncat într-o parte şi-n alta de parcă s-ar fi aflat pe marea cea mai furtunoasă; cu toate acestea reuşi să nu vomite.

Apoi se opriră.

Afară din elicopter.

Din nou lumina strălucitoare a soarelui.

În altceva – ceea ce recunoscu, după ce începu să se mişte, ca fiind interiorul unui CB-5, echipat cu o navă spital. Cordoane de siguranţă se răsuciră ca prin farmec în jurul său.

Nu era confortabil – se mai simţeau încă bătăile neîncetate şi ameţeala precedentă deşi acum nu mai era de nesuportat – dar nu dură mult: un minut sau două după părerea lui Roger. Apoi

presiunea îi lovi urechea şi fu transportat afară din avion în căldura şi lumina orbitoare – flori – da, bineînțeles, îşi dădu el seama tardiv; dar până atunci era în ambulanță, apoi iar afară din ea...

Apoi pentru un timp ce îi păru lui Roger de zece sau cinci-sprezece minute dar care de fapt durase cea mai mare parte a zilei, nu se întâmplă nimic cu excepția faptului că se afla în pat şi era hrănit şi i se punea cateterul şi apoi o notă îi apăru în fața ochilor.:

SUCCES, ROGER, AM PLECAT.

Şi apoi un ciocan de abur îl lovi de dedesubt şi îşi pierdu cunoştința. Totul era foarte bine, reflectă el, în încercarea de a mă scuti de inconvenienta plictiselii dar procedând aşa mă puteți ucide. Dar înainte de a se gândi la o modalitate de a comunica acest lucru celorlalți, nu mai simți nimic.

Trecu timpul. Un ţimp plin de vise.

Amețit fiind, îşi dădu seama că îi administraseră sedative şi că nu numai că-i încetiniseră metabolismul dar îl şi adormiseră; şi realizând acest lucru, se trezi de-a binelea.

Nici o senzație de presiune. De fapt plutea prin aer. Era ținut pe loc doar de nişte rețele de fire.

Era în spațiu.

O voce îi răsună lângă ureche:

-Bună dimineața, Roger! Aceasta este o înregistrare.

Întoarse capul şi descoperi lângă ureche un minuscul difuzor.

- Am micşorat viteza astfel încât să poți înțelege. Dacă vrei să ne vorbeşti, înregistrează pur şi simplu într-un minut ce vrei să spui. Noi vom mări vireza aşa încât să putem înțelege. Aşa-i că-i bună ştiința?

- Oricum, suntem în ziua a treizeci şi una de la lansare în clipa când fac această înregistrare. În caz că nu mă mai cunoşti, sunt Don Kayman. Ai avut un mic necaz. Sistemul tău muscular a luptat împotriva accelerației de decolare şi ți-ai întins nişte ligamente. A trebuit să te supunem unei mici operații. Te refaci de

minune. Brad a reconstruit ceva din partea cibernetică aşa încât probabil te vei descurca perfect când vom asoliza. Nu mai este nimic important de spus şi probabil că ai câteva întrebări de pus, dar înainte de a-ți veni rândul, avem un mesaj pentru tine.

Şi banda se derulă o clipă cu un scârțâit, apoi se auzi vocea lui Dorrie, puțin atenuată. Peste un fond de scârțâit electrostatic, ea rosti:

- Bună, scumpule. Totu-i bine acasă şi eu am grijă de toate. Mă gândesc la tine. Ai grijă!

Şi apoi din nou vocea lui Kayman:

- Acum iată ce faci. În primul rând. dacă se întâmplă ceva important - dacă te răneşti sau te doare ceva sau orice lucru asemănător – comunică-ne imediat! Există o mare pierdere de timp real în procedura pe care o urmăm, aşa încât începe cu lucrurile importante şi când ai terminat, ridică mâna în timp ce noi vom schimba benzile, iar apoi poți să îndrugi verzi şi uscate. Dă-i drumu'!

Banda se opri şi o luminiță roşie pe care scria „Play" se stinse pentru a se aprinde una verde cu inscripția „înregistrare". Roger apucă microfonul şi era pe punctul de a spune că nu avea nici o problemă specială când se întâmplă să privească în jos şi să observe că îi lipsea piciorul drept.

X

X X

Bineînțeles că supravegheam orice se întâmpla în nava spațială.

Legătura de comunicație devenise precară chiar după prima lună. Erau probleme cu geometria. În timp ce nava urca spre orbita lui Marte, Marte se deplasa. La fel şi Pământul - şi mult mai repede. Avea să înconjoare soarele aproape de două ori

înainte ca Marte să-şi completeze o singură orbită. Datelor telemetrice provenite de la navă le trebuiau trei minute pentru a ajunge la Goldstone. Noi eram ascultători pasivi. Totul avea să se înrăutățească. Orice comandă transmisă de pe Pământ va ajunge după o jumătate de oră în clipa când nava se va roti în jurul lui Marte, o călătorie dus-întors la viteza luminii. Am renunțat la controlul instantaneu; nava şi pasagerii ei erau efectiv de capul lor.

Mai târziu, Pământul şi Marte aveau să se afle pe părțile opuse ale soarelui. Semnalele slabe de la nava spațială vor fi atât de compromise de interferența solară încât nu va fi uşor să le recepționăm în condiții sigure. Dar până atunci 3070-ul va fi plasat pe orbită şi la scurt timp îl va urma şi generatorul MHD[1]. Apoi va fi destulă energie pentru orice. Totul a fost planificat – unde va merge fiecare, cum vor lua legătura unul cu celălalt, cu nava de pe orbită, cu stația de la sol şi cu Roger, oriunde s-ar afla el.

L-am lansat pe 3070 pe poziția de aşteptare. Un robot. La analize s-a descoperit că riscul de ionizare era inacceptabil, aşa încât inginerii de la Cape au renunțat la toate dispozitivele de menținere a vieții, toate aparatele telemetrice, sistemul de distrugere şi jumătate din cel de manevră. Greutatea care s-a câştigat astfel a fost transferată în blindaj. Odată lansat rămânea tăcut şi fără de viață timp de şapte luni. Apoi generalul Hesburgh avea să preia controlul; un lucru dificil de realizat dar pentru asta era plătit.

O lună mai târziu am lansat generatorul MHD cu un echipaj de doi voluntari şi cu o publicitate maximă. Toată lumea era interesată acum. Şi nimeni nu ridică vreo obiecție, nici chiar Noua Asie Populară care desconsidera prima lansare. Au făcut cunoscut că urmăriseră lansarea lui 3070 şi au oferit datele obținute centrului de control de la NASA. Când racheta ce transporta generatorul MHD se ridică în văzduh, ambasadorul lor trimise un mesaj politicos de felicitare.

---

1 Magnetohidrodinamic (N. Tr.)

Era limpede că se întâmpla ceva.

Nu era vorba de ceva psihologic. În New York nu se mai purtară lupte de stradă două săptămâni, iar gunoiul a fost ridicat de pe câteva artere principale. Ploile de iarnă stinseseră ultimele incendii din nord-vest şi guvernatorii din Washington, Oregon, Idaho şi California făcură un apel comun pentru voluntari. Mai mult de o sută de mii de tineri se înrolară în echipe de reîmpădurire a pantelor munților.

Preşedintele Statelor Unite a fost ultimul care a observat schimbarea: era prea preocupat de efectele interne ale unei naţiuni istovite. Dar veni momentul când îşi dădu seama că se produsese o schimbare, nu numai în Statele Unite ci în întreaga lume, o schimbare nu numai de spirit ci şi una de tactică. Asiaticii îşi retraseră submarinele nucleare din apele Pacificului de vest şi ale Oceanului Indian şi în clipa când Dash primi confirmarea acestui fapt, puse mâna pe telefon şi-l sună pe Vern Scanyon.

- Cred... Făcu o pauză şi se întinse pentru a atinge lemnul neted al biroului.

- Cred că merge. Felicită-ți colaboratorii din partea mea! Şi acum, de ce mai ai nevoie?

Dar nu mai era nimic.

Eram angajați complet. Mersesem cât mai departe se putea, iar restul depindea de înşişi membrii expediției.

Misionar pe Marte

Don Kayman nu îşi permitea să se roage mai mult de şase ori pe zi. Se ruga pentru diverse lucruri – uneori pentru sunetul scos de Titus Hesburgh când îşi sugea dinții, alteori pentru mirosul „gazelor" ce invada interiorul navei – dar existau întotdeauna

trei cereri în fiecare rugăciune: succesul misiunii, îndeplinirea planului lui Dumnezeu pentru oameni şi în special sănătatea şi bunăstarea prietenului său, Roger Torraway.

Roger avea privilegiul unei încăperi separate. Nu prea semăna a cameră, iar izolarea era dată doar de o draperie elastică, subțire ca zăbranicul şi nu întru totul opacă; totuşi îi aprținea numai lui. Ceilalți trei împărțeau cabina echipajului. Uneori o împărțeau şi cu Roger sau cel puțin cu părți din Roger. Pentru că Roger era peste tot.

Kayman se ocupa adesea de el. Călătoria era lungă şi plicticoasă pentru Don. Propria sa specialitate – neoperativă până ce nu aveau să pună picioarele pe suprafața lui Marte – nu necesita nici un fel de antrenament. Areologia era o ştiință statică şi urma să rămână exact aşa până ce el însuşi urma să-i adauge ceva după asolizare – cel puțin aşa spera. Aşa încât îl lăsase pe Titus Hesburgh să-l învețe funcționarea instrumentelor de bord, iar puțin mai târziu îl lăsase pe Brad să-l învețe câte ceva despre cyborg. Forma grotească ce se zvârcolea şi se aşeza într-o anumită poziție în coconul său de spumă nu îi mai era nefamiliară. Kayman cunoştea fiecare inci din ea, pe dinăuntru şi pe dinafară. Pe măsură ce se scurgeau săptămânile, nu se mai simțea dezgustat atunci când smulgea un ochi din orbită sau deschidea un panou spre nişte măruntaie învelite în plastic.

Dar asta nu era tot ce avea de făcut. Asculta casetele cu muzică, citea din când în când vreo microfişă, juca diverse jocuri. La şah se înțelegea destul de bine cu Titus Herburgh; jucau împreună interminabile turnee, 38 de partide din 75, folosindu-şi cotele personale de timp alocate transmisiilor radio spre Pământ pentru difuzarea partidelor jucate. Ar fi fost mai relaxant pentru părintele Kayman dacă s-ar fi rugat mai mult, dar după prima săptămână îi trecuse prin minte că şi rugăciunile puteau fi uneori excesive. Aşa încât le raționalizâ: după deşteptare, înainte de mese, pe la mijlocul serii şi înainte de culcare. Asta era tot. Bineînțeles că nu fuseseră incluse aici o scurtă rugăciune din Paternoster şi

încă alte câteva absolut obişnuite. Apoi revenea la nesfârşita operație de întreținere a lui Roger. Avusese întotdeauna un stomac sensibil, dar era evident că lui Roger nu-i prea păsa de aceste intruziuni, neavând de suferit din cauza lor. Kayman începuse treptat să aprecieze frumusețea interioară a anatomiei lui Roger, atât partea făcută de mâna omului cât şi cea creată de Dumnezeu; îşi exprima recunoştința în rugăciunile sale pentru ambele creații.

Şi totuşi nu-şi prea putea exprima recunoştința pentru ceea ce Dumnezeu şi omul făcuse în interiorul minții lui Roger. Îl deranjase faptul că din viața prietenului său fuseseră furate şapte luni şi nu simțea decât compasiune atunci când se gândea că dragostea lui Roger se îndrepta asupra unei femei care n-o prețuia câtuşi de puțin.

Dar, în general, Kayman era fericit.

Nu mai luase niciodată parte la o misiune pe Marte, dar aici îi era locul. Fusese de două ori în spațiu: cu o navetă spre o stație orbitală pe când îşi pregătea doctoratul în planetologie, apoi într-un turneu de nouăzeci de zile pe Stația Spațială Betty. Ambele fuseseră considerate doar un fel de practică pentru misiunea care avea să-i completeze studiile asupra lui Marte.

Tot ceea ce ştia despre Marte învățase privind prin telescop, prin deducții sau din observațiile altora. Ştia o mulțime din acestea. Văzuse şi revăzuse benzile sinoptice întocmite de misiunile Orbiter, Mariner şi Surveyor. Analizase eşantioane de sol şi rocă. Luase interviuri fiecăruia dintre americani, francezi şi britanici care aterizaseră pe Marte cu ocazia diverselor expediții dar şi multor ruşi, japonezi şi chinezi.

Ştia totul despre Marte. Ştiuse întotdeauna.

Pe când era copil crescuse pe un Marte creat de Edgar Rice Burrousghs[1], pe acel Barsoom[2], cu funduri de mări secate de culoarea ocrului şi cu micuți sateliți. Pe măsură ce creştea se deosebea realitatea de ficțiune. Nu mai exista nimic real în răz-

---

1. Cunoscut scriitor american (1875-1950), creator al lui Tarzan dar şi al ciclurilor marțiene, venusiene şi subterane; din seria marțiană la noi s-a publicat Prințesa marțiană, Olimp, Bucureşti 1994 (N. Tr.)
2. Marte în denumirea băştinaşilor din romanele lui E. R. Burroughs (N. Tr.)

boinicii verzi cu patru brațe şi frumoasele prințese marțiene cu pielea roşie şi producătoare de ouă, în măsura în care ştiința era în legătură cu „realitatea". Dar el ştia că estimările „realității" făcute de oamenii de ştiință se schimbau de la an la an. Burroughs nu inventase din senin planeta Barsoom ci folosise aproape textual „realitățile" cele mai autorizate ştiințific ale zilelor sale. Acel Marte al lui Percival Lowell[1] nu cel al lui Borroughs a fost în cele din urmă incriminat de telescoapele mai mari şi sondele spațiale. În „realitatea" opiniei, viața pe Marte se născuse şi murise de o duzină de ori.

Dar nici chiar acest lucru nu fusese stabilit cu adevărat. El depindea de o întrebare filozofică. Ce era „viața"? Trebuia să însemne o creatură ce semăna cu o maimuță sau cu un stejar? Însemna în mod necesar o creatură care îşi dizolva substanțele nutritive într-o biologie bazată pe apă, care lua parte la ciclurile de oxido-reducere ale transferului de energie, care se reproducea singură şi creştea în acest chip din mediul înconjurător? Don Kayman nu credea aşa ceva. Considera drept ceva arogant să limitezi „viața" atât de îngust şi se arăta smerit față de măreția atotputernică a Creatorului.

În orice caz, problema vieții legate în mod genetic de viața de pe Pământ era încă discutabilă. Ei bine, era adevărat că nu fuseseră găsite nici maimuțe şi nici stejari. Nici măcar un lichen. Nici măcar o celulă în evoluție. Nici chiar astfel de elemente indispensabile precum oxigenul liber în apă, trebui el să recunoască cu părere de rău pentru că Dejah Thoris murise în brațele sale.

Don Kayman nu accepta faptul că de vreme ce nimeni nu alunecase pe un pat de muşchi marțian, nu exista nicăieri pe Marte aşa ceva pe care să aluneci. Mai puțin de o sută de ființe umane puseseră vreodată piciorul pe Marte. Aria combinată a explorărilor se limita doar la câteva sute de mile pătrate. Pe Marte! Unde nu erau oceane aşa încât suprafața terestră de explorat era mai mare decât cea a Pământului! Era aproape ca şi cum ai fi pretins că ştii

---

[1] Astronom american (1855-1916) care a interpretat zonele întunecate de pe Marte drept canale de irigații (N.Tr.)

Pământul făcând patru călătorii rapide în Sahara, Himalaya, Antarctica şi calota polară a Groenlandei...

Ei bine, nu, admise Kayman pentru sine. Şi asta nu era pe deplin cinstit. Fuseseră nenumărate nave ce trecuseră prin apropiere, stații orbitale, nave de cercetare care aterizaseră şi colectaseră probe de sol.

Cu toate acestea principiul era solid. Erau prea multe lucruri despre Marte. Nimeni nu putea pretinde că planeta nu mai avea încă secrete. Apa mai putea fi încă descoperită. Unele din falii păreau dătătoare de speranțe. Unele văi aveau profile ce cu greu puteau fi înțelese dacă nu se lua în considerare ipoteza că fuseseră săpate de cursuri de apă. Chiar dacă ele erau uscate tot mai putea exista apă, mari întinderi de apă ascunse sub suprafața planetei. Ştiam că exista oxigen. Nu prea mult în medie, dar valorile mici nu erau importante. Pe plan local putea fi destul. Şi deasemenea putea fi...

Viață.

Kayman oftă. Unul din marile sale secrete era că nu fusese capabil să obțină ca punct de aterizare unul din locurile în care credea că putea exista viață, zona Solis Lacus. Decizia fusese luată împotriva voinței sale. Fusese luată la un nivel foarte înalt – de fapt, însuşi Dash spusese. „Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde ar putea exista acolo viață acum. Vreau ca nava să aterizeze în locul în care băiatul nostru are şansele cele mai mari de supraviețuire."

Aşa încât aleseseră un punct situat mai aproape de ecuator în emisfera nordică, între Isidius Regio şi Nepenthes, o zonă în care se afla un crater pe care Don Kayman îl botezase în particular Home.

Şi tot în particular regreta pierderea lui Solis Lacus şi a formei sale schimbătoare după anotimp (Plante în dezvoltare? Probabil că nu – dar se poate spera!), norul strălucitor în formă de W din jurul canalelor Ulysse şi Fortunae care modelase şi remodelase fiecare după-amiază printr-o conjuncție lungă, stră-

fulgerarea vie (Lumină reflectată a soarelui? Explozie din fuziunea hidrogenului?) pe care Saheki o observase în Tithonius Lacus pe întâi decembrie 1951 la fel de strălucitoare ca o stea de magnitudine şase. Altcineva va trebui să cerceteze aceste lucruri. El n-avea s-o facă.

Dar exceptând aceste regrete, Don era destul de mulțumit. Emisfera nordică era o alegere înțeleaptă. Anotimpurile ei erau bine diferențiate, exact ca şi pe Pământ, iarna era în perioada când planeta se afla la distanța cea mai mică de soare, restul anotimpurilor fiind destul de călduțe. Iarna era mai scurtă cu douăzeci de zile decât vara; în emisfera sudică, bineînțeles că totul era invers. Şi deşi nu se observase niciodată ca Home să-şi modifice forma sau să emită străfulgerări de lumină, în acea zonă fusese identificate recent formații noroase. Kayman tot mai spera ca o parte din acei nori să fie formați din gheață dacă nu chiar din apă! Îşi imagina averse cu descărcări electrice în cursul după-amiezii pe câmpiile marțiene şi se gândea la marile zone de limonită identificate în împrejurimi. Limonita conținea într-o anumită cantitate apă de constituție; avea să fie o sursă de alimentare pentru Roger chiar dacă nici o plantă sau animal marțian nu se dezvoltase destul pentru a o folosi.

În general, Don era mulțumit întru totul.

Era în drum spre Marte! Acest lucru era o sursă de mare bucurie pentru el, fapt pentru care mulțumea în timpul rugăciunilor sale de şase ori pe zi. Şi mai avea şi o speranță.

Don Kayman era un om de ştiință prea bun pentru a confunda speranțele sale cu observațiile. Va raporta ce va găsi. Dar ştia ce dorea să găsească. Dorea să găsească viață.

În măsura în care îi permiteau scopurile misiunii, în cele nouăzeci şi una de zile marțiene pe care le va putea petrece pe suprafața planetei, va fi cu ochii în patru. Toți ştiau că va proceda astfel. De fapt aşa sunau şi instrucțiunile primite, bineînțeles în limita timpului disponibil.

Ceea ce nu ştia oricine era de ce parea atât de interesat Kayman de acestă problemă.

Dejah Thoris[1] nu era chiar moartă după el. Încă mai spera că va găsi viață; nu numai viață ci una inteligentă; nu numai viață inteligentă dar o viață ce avea un suflet, un suflet ce putea fi salvat şi călăuzit spre Dumnezeu.

X

X X

Tot ce se întâmpla la bordul navei era o supraveghere constantă, iar transmisiile sinoptice către Pământ se desfăşurau la intervale regulate. Aşa încât nu-i scăpam din ochi. Urmăream partidele de şah şi discuțiile aferente. Îl înregistram pe Brad efectuând operațiile de întreținere a diferitelor părți ale corpului lui Roger. Am fost martori în noaptea în care Titus Hesburgh a plâns timp de cinci ore, liniştit şi ca în vis, refuzând toate ofertele lui Kayman de a-i împărtăşi necazurile cu un zâmbet printre lacrimi. În anumite privințe, Hesburgh avea rolul cel mai ingrat dintre toți; şapte luni drumul dus, şapte întors şi între ele trei luni fără nimic de făcut. Avea să rămână singur pe orbită în timp ce Kayman, Brad şi Roger se vor distra pe planetă. Avea să fie singur şi avea să se plictisească.

Avea să fie mai rău decât atât. Şaptesprezece luni în spațiu era o garanție practică a faptului că în ultimele decade ale vieții va suferi o sută de tulburări circulatorii, osoase şi musculare. Toți făceau asiduu exerciții fizice, luptându-se unul cu altul, dând din mâini şi făcând genoflexiuni; dar nu era destul. În mod inevitabil se producea o rezorbție a calciului din oase şi se pierdea o parte a tonusului muscular. Pentru cei care vor asoliza, cele trei luni petrecute pe Marte vor avea o mare importanță. În acest timp vor

---

1. Tânără marțiană de care se îndrăgosteşte John Carter în "Prințesa marțiană" de E. R. Burroughis (N.Tr.)

reface o mare parte din stricăciuni şi vor fi într-o formă mai bună pentru drumul de întoarcere. Lucrul nu va fi posibil şi pentru Hesburgh. Cele şaptesprezece luni la gravitație zero vor fi neîntrerupte şi experiența cosmonauților predecesori fusese edificatoare: reducerea duratei de viață cu o decadă sau chiar mai mult. Şi dacă Titus plângea din când în când, este pentru că motivele sale erau extrem de întemeiate.

Trecea timpul...O lună, două luni, şase luni. În spatele lor capsula cu 3070 urca după ei; în spatele ei; uzina electrică magnetohidrodinamică cu un echipaj de doi oameni. După două săptămâni de la plecare, şi-au schimbat ceasurile trecând la cele noi cu cristale de cuarț reglate după ziua marțiană. De acum înainte trăiau după ceasul marțian. Practic diferența era destul de mică; ziua pe Marte este cu puțin mai mult de treizeci şi şapte de minute decât cea de pe Pământ; dar singura diferență semnificativă era în mințile lor.

Cu o săptămână înainte de sosire, au început să accelereze procesele vitale ale lui Roger.

Pentru Roger cele şapte luni trecuseră precum treizeci de ore, timp subiectiv. Fusese timp destul. Mâncase de câteva ori, schimbase câteva duzini de comentarii cu restul echipajului. Primise mesaje de pe Pământ şi răspunsese la câteva. Ceruse chitara, fusese refuzat pe motiv că nu putea să cânte, totuşi o ceruse din pură curiozitate şi descoperise că era adevărat: putea ciupi o coardă dar nu putea auzi nota rezultată. De fapt, în afară de benzile special încetinite, nu putea auzi absolut nimic în cea mai mare parte a timpului – din când în când un sunet strident. Aerul nu propaga felul de vibrații pe care le percepea. Când magnetofonul nu era conectat de cadrul metalic pe care se afla, nu-l putea nici măcar auzi şi nici nu-şi putea înregistra vocea.

Îl preveniră că începeau să-i accelereze percepțiile. Au lăsat desfăcută perdeaua de la cabina sa şi Roger a început să observe fragmente de mişcare. Avu o imagine fugară a lui Hesburgh ațipit în apropiere, apoi văzu figuri care se deplasau cu

adevărat; după un timp le şi recunoscu. Apoi îl admiră pentru a termina ultimele reglaje la computerul din spate şi când se trezi, era singur, perdeaua era trasă – şi auzi voci.

Împinse într-o parte perdeaua, privi în afară şi distinse fața zâmbitoare a iubitului soției sale care îl saluta.

- Bună dimineața, Roger! E plăcut să te avem iarăşi printre noi.

...Şi optsprezece minute mai târziu, douăsprezece minute drumul şi restul decodificările şi transmisia prin relee, Preşedintele urmărea totul de la mai mult de o sută de milioane de kilometri distanță, pe televizorul din Biroul Oval.

Nu era singurul. Rețelele de televiziune preluau în direct, iar sateliții retransmiteau peste tot în lume: în Palatul Subteran din Peking, în interiorul Kremlinului, pe Downing Street şi pe Champs Elysées, în Ginza.

- La dracu', declară Dash, au reuşit!

Vern Scanyon era lângă el.

- La dracu', preluă el ca un ecou. Ei bine, aproape că au reuşit. Mai trebuie să şi asolizeze.

- Vreo problemă aici?

Răspunse precaut:

- Nu din câte ştiu...

- Dumnezeule, îl întrerupse hotărât Preşedintele, nu fi aşa nedrept. Cred că dumneata şi cu mine o să gustăm un bourbon chiar acum; este şi cazul s-o facem.

Au rămas împreună şi au urmărit transmisia preț de o jumătate de oră şi un sfert de sticlă. Din când în când în următoarele câteva zile au urmărit şi mai multe transmisii, ei şi restul lumii. Întreaga lume îl văzu pe Hesburgh făcând verificările finale şi pregătind naveta de asolizare.

Îl urmări pe Don Kayman într-un zbor de antrenament sub îndrumarea minuțioasă a pilotului, având în vedere că părintele avea să se afle la comenzi în timpul călătoriei de la orbită la pla-

netă. Îl urmări pe Brad făcând o ultimă şi finală reverificare a datelor telemetrice ale lui Roger, găsindu-le în stare de funcționare şi apoi reverificându-le încă o dată. Îl văzu pe însuşi Roger deplasându-se prin cabina echipajului şi înghesuindu-se în naveta de asolizare.

Şi urmări separarea navetei şi pe Hesburgh privind-o plin de regret pe măsură ce ieşea de pe orbită.

Am calculat că trei miliarde şi un sfert de oameni au urmărit asolizarea. Nu era prea mult de urmărit; dacă ați văzut o asolizare, le-ați văzut pe toate. Dar era importantă.

A început la patru fără un sfert dimineața, ora Washingtonului şi însuşi Preşedintele se trezise pentru a o vedea.

- Părintele ăla, spuse el încruntându-se, ce fel de pilot e? Dacă se întâmplă ceva...

- E verificat, domnule, îl calmă consilierul ce răspundea de NASA. Oricum, de fapt nu acționează singur. Determinarea automată a secvenței este pe control primar. Dacă se întâmplă ceva, generalul Hesburgh care-l urmăreşte de pe orbită, poate prelua comanda. Părintele Kayman nu are nimic de făcut cu excepția cazului când s-ar întâmpla ceva într-o clipă.

Dash ridică din umeri şi consilierul său observă că-şi încrucişase degetele.

- Ce se întâmplă cu zborurile care-i urmează? întrebă el fixând ecranul.

- Nici o problemă, domnule. Computerul va fi plasat pe orbită în jurul lui Marte peste treizeci şi două de zile, iar generatorul cu douăzeci şi şapte de zile mai târziu. De îndată ce naveta va asoliza, generalul Hesburgh va efectua o corecție de curs şi va depăşi satelitul Deimos. Ne aşteptăm ca atât computerul cât şi generatorul să asolizeze acolo, probabil în craterul Voltaire; Hesburgh va face determinările pentru noi.

- Mda, făcu Preşedintele. I s-a spus lui Roger cine este pe nava care transportă generatorul?

- Nu, domnule.

- Mda. Preşedintele renunță să mai privească ecranul şi se ridică. La fereastră, fixând peluza frumoasă a Casei Albe, de un verde specific de iunie, spuse:

- Vine un tip de la centrul de computere din Alexandria. Aş vrea să fii aici când soseşte.

- Da, domnule.

- Comandantul Chiaroso. Se presupune că-i foarte bun. A fost profesor la M.I.T.[1] Spuse că-i ceva straniu în legătură cu proiecțiile noastre pentru întregul proiect. Ai auzit ceva?

- Nu, domnule, spune consilierul alarmat. Straniu, domnule?

Dash ridică din umeri.

– Asta-i tot ce-mi mai trebuie, zise el, să pun pe picioare porcăria asta de proiect şi apoi să aflu că... Hei! Ce dracu' se întâmplă?

Pe ecranul TV imaginea se dădea peste cap; dispărea complet, revenea şi apoi dispărea din nou lăsând în urmă doar urma de dezastru.

- E în regulă, domnule, spuse repede consilierul. Sunt oscilații flutter de reintrare. Când au intrat în atmosferă, au pierdut contactul video. Sunt afectate chiar şi datele telemetrice, dar avem o marjă mare de siguranță; totul va fi bine.

Preşedintele întrebă:

-Ce dracu' e asta? Am crezut că lucrul esențial era faptul că Marte nu are atmosferă!

- Nu e chiar aşa, domnule. Are ceva, şi pentru că e mai mică, are şi o gravitație mai mică şi mai invariabilă. În atmosfera superioară e aproape la fel de densă ca şi cea a Pământului la aceeaşi altitudine şi aici începe problema cu oscilațiile flutter.

- Fir-ar al dracului, mârâi Preşedintele, nu-mi plac surprizele! De ce nu mi-a spus nimeni asta?

- Ei bine, domnule...

---

1. Massachusetts Institutes of Technology - Institutul Tehnologic din Massachusetts (N. Tr.)

- N-are nici o importanță! Discutăm mai târziu. Sper că surprinzându-l pe Torraway nu va fi o greşeală...Ei bine, las-o baltă. Ce se întâmplă acum?

Consilierul se uită nu la ecran ci la ceas.

- Se deschide paraşuta, domnule. Acum e doar o problemă de coborâre. În câteva secunde...Consilierul arăta cu degetul spre ecranul pe care se materializase din nou o imagine. Iată! Acum sunt într-o coborâre controlată.

Cei doi s-au aşezat şi au aşteptat până ce naveta de asolizare a alunecat prin aerul subțire marțian sub imensa sa parașută de cinci ori mai mare decât una folosită pe Pământ.

Când atinse solul, sunetul se propagă prin o sută de milioane de mile sunând exact ca nişte cutii de conserve căzând de pe acoperiş. Dar naveta de asolizare fusese construită pentru aşa ceva, iar echipajul se afla de mult în capsulele lor protectoare.

De pe ecran se auzi un sunet şuierător şi un clinchet metalic.

Şi apoi vocea lui Brad:

- Suntem pe Marte, spuse el pe un ton evlavios, în timp ce părintele Kayman începuse să şoptească un fragment din Liturghie: „*Laudamas te, benedicimus te, adoramus te, glorificamus te. Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus bonae volun-tatis*".

Şi adăugă acestor cuvinte: „*Et in Martis*".

15

Cum circulă ştirile bune de pe Marte pe Pământ

Când ne-am dat seama prima dată că exista riscul serios ca un război major să distrugă civilizația şi să facă nelocuibil Pământul – adică, la scurt timp după ce am început pe ansamblu

să ne dăm seama de oriceam hotărât să luăm măsuri pentru a coloniza planeta Marte. Nu ne-a fost uşor.

Întreaga rasă umană era la ananghie. Energia era deficitară pe întreg globul, ceea ce însemna că îngrăşămintele artificiale erau scumpe, ceea ce însemna că oamenii erau flămânzi, ceea ce însemna tensiuni extrem de explozive. Resursele globului nu erau destul de mari pentru a satisface necesitățile simple ale miliardelor de oameni. Trebuia să găsim mijloace de a transfera capacitățile care erau absolut necesare în altă parte spre planificarea pe termen lung. Am înființat trei echipe separate şi le-am pus la dispoziție toate facilitățile pe care le puteam sustrage de la necesitățile zilnice. Una explora opțiunile pentru rezolvarea tensiunilor în creştere pe Pământ. Una era însărcinată cu amplasarea unor adăposturi pe Pământ aşa încât chiar în cazul unui război termonuclear, o mică parte din noi să supraviețuiască.

A treia cerceta posibilitățile extraterestre.

La început părea că avem de ales din o mie de opțiuni şi fiecare din cele trei direcții majore avea ramificații ce ne dădeau speranțe. Numai că direcțiile se înfundau una câte una. Estimările noastre cele mai bune – nu acelea pe care le-am prezentat Preşedintelui Statelor Unite, ci cele confidențiale pe care nu le vedea nimeni în afară de noi înşine – indicau o probabilitate de nouă din zece de război termonuclear într-o decadă; şi noi am închis centrul de rezolvare a tensiunilor internaționale în primul an! Amplasarea unor adăposturi părea să ne dea mai multe speranțe. Analizele cele mai pesimiste au indicat existența pe Pământ a unor puncte asupra cărora un atac direct era puțin probabil – Antarctica, părți din Sahara, chiar şi câteva din Australia şi un număr de insule. S-au ales zece locuri. Fiecare avea o probabilitate de unu la sută sau mai mică de a fi distrus; dacă se luau în considerație toate zece, probabilitatea ca toate să fie distruse era insignifiantă. Dar o analiză sub lupă a arătat că existau două puncte nevralgice. Unul era că nu puteam fi siguri cât de mulți izotopi cu perioadă de înjumătățire mare avea să rămână în

atmosferă după un astfel de război, iar indicațiile arătau că nivele excesiv de mari ale radiației vor dăinui până la o mie de ani. Peste acea scală de timp, probabilitatea ca să supraviețuiască chiar şi unul din adăposturi era mai mică de cinci. Cea mai cumplită problemă era necesitatea pentru investiția de capital. A construi adăposturi subterane şi a le înzestra cu cantitățile imense de echipamente electronice complexe, generatoare, rezerve de combustibil şi aşa mai departe era practic imposibil. Nu exista nici o posibilitate de a obține banii necesari.

Aşadar ne-am concentrat toate resursele pentru a reuşi o colonizare extraterestră. La început, această soluție părea cea mai lipsită de sorți de izbândă dintre toate.

Dar – aproape! – am reuşit s-o punem în practică. Când Roger Torraway a asolizat, s-a consumat deja prima şi cea mai dificilă etapă. Până în momentul când navele care îl urmau vor fi ajuns pe pozițiile stabilite, pe orbită sau pe suprafața planetei, vom fi în stare pentru prima dată să facem un plan pentru viitor, având asigurată supraviețuirea rasei umane.

X

X X

Aşadar am urmărit cu mare satisfacție cum Roger păşea pe suprafața planetei.

Computerul din spatele lui Roger era un triumf al proiectării. Avea trei sisteme separate legate în cruce, cu facilități comune dar cu destulă redundanță aşa încât toate sistemele prezentau o siguranță de nouăzeci la sută cel puțin până ce computerul de sprijin 3070 urma să se înscrie pe orbită. Un sistem îi intermedia percepțiile. Altul controla subsistemele nervoase şi musculare care-i permiteau să păşească şi să se mişte. Cel de-al treilea

înregistra toate datele telemetrice. Orice vedea el, vedeam şi noi pe Pământ.

Avusesem oarecare dificultăți în a realiza aşa ceva. Conform legii lui Shannon[1] nu exista destulă lățime de bandă pentru a transmite totul, dar noi inclusesem şi o caracteristică de selecție aleatorie. Se transmitea aproximativ un bit pe o sută – la început spre radioul din naveta de asolizare unde aveam desemnat permanent un canal în acest scop. Apoi era retransmis spre stația orbitală unde generalul Hesburgh plutea privind ecranul televizorului în timp ce calciul i se scurgea încet din oase. De aici, curățit de paraziți şi amplificat, era transmis prin impulsuri la orice satelit ce ar fi fost în acel moment sincronizat atât pe Marte cât şi pe Goldstone. Ceea ce vedeam era doar unu la sută „realitate". Însă era destul. Restul era umplut de un program comparativ conceput pentru receptorul Goldstone. Hesburgh vedea doar câteva imagini staționare; pe Pământ noi transmiteam ceva ce semăna exact cu nişte filme la fața locului reprezentând orice ar fi văzut Roger.

Aşadar pe tot Pământul, pe televizoarele din fiecare țară, oamenii urmăreau munții bej şi cafenii înalți de zece mile, vedeau lumina slabă a soarelui marțian reflectată pe ferestrele navetei de asolizare, puteau chiar citi expresia întipărită pe fața părintelui Kayman în timp ce-şi termina rugăciunea şi privea pentru prima dată planeta Marte de pe solul acesteia.

În Palatul Subteran din Peking marii conducători ai Noii Asii Populare şi-au întrerupt o sesiune de planificare pentru a urmări transmisia. Sentimentele lor erau împărțite. Era triumful Americii, nu al lor. În Biroul Oval, bucuria Preşedintelui Deshatine era sinceră. Triumful nu numai că era american, dar era şi al său personal; avea să fie identificat pentru totdeauna ca Preşedintele care a stabilit primele colonii umane pe Marte. Aproape toată lumea era un pic prea bine dispusă – chiar şi Dorrie Torraway care şedea în

---

1. Claude Shannon, inginer şi matematician american, autor al Analizei simbolice a circuitelor cu relee şi contacte (N.Tr.)

biroul ei particular situat în partea din spate a magazinului cu bărbia în mâini, studiind mesajul transmis de ochiul soțului ei. Şi bineînțeles în marea clădire în formă de cub de la periferia Tonka-i, Oklahoma, toți cei prezenți urmăreau aproape tot timpul imaginile transmise de pe Marte.

Dispuneau de timp destul pentru aşa ceva. Nu prea mai aveau altceva de făcut. Era uluitor cât de repede se golise clădirea după plecarea lui Roger.

Toți fuseseră răsplătiți, începând de la băieții de la depozitul de provizii: o citare personală a Preşedintelui plus o permisie suplimentară de treizeci de zile şi o avansare în grad. Clara Bly îşi folosi permisia pentru a-şi termina luna de miere prelung întârziată. Weidner şi Freeling utilizară timpul pentru a redacta o primă formă a lucrării lui Brad, transmițându-i fiecare paragraf pe orbită pe măsură ce ieşea din maşinile lor de scris şi primind corecturile via Goldstone. Vern Scanyon făcu bineînțeles un turneu împreună cu Preşedintele în cincizeci şi patru de state şi în principalele oraşe din douăzeci de alte țări. Brenda Hartnett apăruse de două ori la televiziune împreună cu copiii ei. Fuseseră copleşiți cu cadouri. Văduva celui care murise pentru a-l pune pe Roger Torraway pe Marte era acum milionară. Toți îşi avuseseră momentul de glorie de îndată ce lansarea avusese loc şi Roger era pe drum, în special în momentele ce precedaseră asolizarea.

Apoi lumea văzu planeta Marte prin ochii lui Roger şi prin intermediul sensorilor fratelui aflat pe spatele lui şi astfel toată celebritatea lor se spulberă. De acum înainte rămânea doar Roger.

Am urmărit şi noi.

L-am văzut pe Brad şi pe Don Kayman în costumele lor spațiale terminând operațiile premergătoare asolizării. Roger nu avea nevoie de costum. El rămase pe vârful picioarelor în uşa navetei de asolizare, nehotărât, adulmecând vântul gol, marile sale aripi negre planând în jurul său şi scăldându-se în razele tulburător de micului dar şi tulburător de strălucitorului soare. Prin intermediul

transmisiei TV din naveta de asolizare l-am văzut pe Roger profilându-se pe culoarea de un bej şi cafeniu şters al abruptului orizont marțian...

X

X X

Iar apoi prin ochiul lui Roger am văzut ceea ce vedea şi el. Pentru Roger, cel ce privea culorile strălucitoare, de giuvaier, ale planetei pe care trebuia să trăiască, era o țară de vis, frumoasă şi ispititoare.

Din naveta de asolizare fuseseră coborâte nişte trepte de magneziu tip schelet pentru a atinge suprafața lui Marte, dar Roger nu avea nevoie de ele. Sări jos, aripile fâlfâind, pentru a se echilibra nu pentru a se ridica – şi aterizã pe suprafața calcaroasă portocalie de pe care rachetele navetei de asolizare îndepărtaseră crusta. Rămase acolo un moment, cercetându-şi regatul cu ochii mari cu fațete.

- Nu te grăbi, îl avertiză o voce în mintea sa, o voce care provenea din radioul costumului lui Don Kayman. Mai bine urmează procedurile pe care le ştii.

Roger rânji fără a privi în jur:

- Desigur, răspunse el şi începu să se deplaseze. La început păşi, apoi continuă în pas de gimnastică şi în cele din urmă începu să fugă. Dacă pe străzile dinTonka iuțise pasul, aici era o siluetă neclară. Râse cu voce tare. Îşi schimbă răspunsurile de frecvență ale ochilor şi dealurile înalte şi îndepărtate străluciră într-un albastru intens, iar câmpia netedă într-un mozaic de verde, galben şi roşu.

- E minunat! şopti el şi receptorii de pe nava de debarcare preluară cuvintele de-abia rostite şi le transmiseră pe Pământ.

- Roger, zise nerăbdător Brad, aş prefera s-o iei mai încet până ce pregătim jeep-ul.

Roger se întoarse. Ceilalți doi erau lângă treptele navei depliind vehiculul marțian.

Țopăi spre ei plin de bucurie.

- Aveți nevoie de ajutor?

Nu trebuiau să-i răspundă. Bineînțeles că aveau nevoie de ajutor; aşa îmbrăcați în costumele spațiale era extrem de dificil să desfaci legăturile ce fixau roțile.

- Dați-vă deoparte, zise el şi eliberă repede roțile, întinzând picioarele telescopice în poziție normală. Jeep-ul era prevăzut cu roți pentru porțiunile plate de teren şi picioare pentru cel accidentat. Se încercase a fi vehiculul cel mai flexibil văzut de om vreodată pentru călătorii pe Marte, dar de fapt nu era. Roger era acela. Când termină treaba, îi atinse şi le spuse:

- Nu ies din raza vizuală. Apoi dispăru pentru a cerceta petele de culoare din jurul unor coline, pete irezistibile de o culoare strălucitoare caracteristică lui Dali.

- E periculos! bombăni Brad în stația de radio. Aşteaptă până ce terminăm de testat jeep-ul. Dacă ți se întâmplă ceva, avem necazuri cu toții.

- Nu se va întâmpla nimic, replică Roger – şi nu aştept! Nu putea s-o facă. Îşi folosea corpul pentru ceea ce fusese construit şi răbdarea îl părăsise. Alerga. Sărea. Înainte de a-şi da seama, se trezi că era la doi kilometri distanță de naveta de asolizare; privi înapoi, văzu că ceilalți se târau încet după el şi-şi continuă drumul. Sistemul său de oxigenare pompa din ce în ce mai tare pentru a compensa sarcinile suplimentare; muşchii i se adaptară perfect la efort. De fapt nu muşchii îl propulsau, ci servosistemele care fuseseră construite în interiorul său; dar muşchii mici de la extremitățile nervilor dădeau ordine servosistemelor.Toate exercițiile făcute dădeau roade acum. Nu era nici un efort să atingi o viteză de două sute de kilometri pe oră, sărind peste mici crăpături şi cratere, țopăind în sus şi-n jos pe pantele cele mai largi.

- Întoarce-te, Roger! Era Don Kayman şi părea îngrijorat.

O pauză în timpul căreia Roger continua să alerge; apoi o senzație năucitoare de mişcare în viziunea sa şi o altă voce rosti:

- Întoarce-te, Roger! E timpul.

Se opri brusc, derapă, fâlfâi din aripi în aerul aproape indetectabil, căzu aproape şi se redresă. Vocea familiară chicoti:

- Haide, scumpule! Fii băiat bun şi întoarce-te acum.

Vocea lui Dorrie.

Şi din vârtejul subțire şi îndepărtat de nisip, culorile se materializară în silueta lui Dorrie pentru a se potrivi cu vocea lui Dorrie, o siluetă zâmbitoare aflată la o distanță de nici zece metri, cu picioarele lungi dispărând în nişte pantaloni scurți, cu o bluză viu colorată şi cu părul fluturând în vânt.

Vocea transmisă de radio în capul său râse, de data aceasta în tonalitatea lui Don Kayman.

- Te-a luat prin surprindere, nu?

Dură o clipă până ce Roger răspunse.

- Mda, reuşi el să îngâne.

- A fost ideea lui Brad. Am înregistrat-o pe Dorrie pe Pământ. Când vei avea nevoie de un semnal într-un moment critic, Dorrie ți-l va da.

- Mda, făcu iarăşi Roger. În timp ce se holba, figura zâmbitoare deveni tot mai mică, culorile se şterseră şi totul dispăru.

Roger se răsuci şi o porni înapoi. Drumul dură mult mai mult decât cel precedent şi atât de voios, iar culorile nu mai păreau atât de strălucitoare.

X

X X

Don Kayman conducea jeep-ul drept spre silueta ce abia mergea a lui Roger Torraway, încercând să se mențină în scaun

fără a fi azvârlit încoace şi-ncolo în centurile de siguranță. Nu stătea câtuşi de puțin confortabil. Costumul care îi fusese confecționat pe măsură se strâmtase în unele locuri şi se lărgise într-altele în timpul lungilor luni ce trecuseră de la plecare – sau poate că, îşi zise el sincer, se îngrăşase pe ici, pe colo şi slăbise în unele părți – nu fusese prea silitor în a-şi face exercițiile.

Şi mai trebuia să meargă şi la toaletă. Exista şi un dispozitiv special în costumul său pentru astfel de cazuri, dar nu vroia să-l folosească.

La toată această jenă fizică se mai adăuga invidia şi neliniştea. Invidia era un păcat de care se putea debarasa de câte ori găsea pe cineva care să-i asculte confesiunea – un păcat cel mult scuzabil, se gândi el, considerând avantajele evidente pe care le avea Roger în comparație cu ceilalți doi. Neliniştea era un păcat mai rău, nu față de Dumnezeu ci față de succesul misiunii. Era prea târziu să-şi facă griji. Poate că fusese o greşeală să se folosească de înregistrarea cu soția lui Roger – în acel moment nu ştiuse cât de complexe erau sentimentele acestuia față de Dorrie. Acum era însă prea târziu pentru a mai face ceva.

Brad nu părea să se neliniştească deloc. Comenta cu naivitate performanța lui Roger.

- Ai observat? întrebă el. N-a căzut nici măcar o dată! Coordonare perfectă. Îmbinare perfectă între bio şi servo. Îți spun eu, Don, am dat lovitura!

- E puțin cam devreme să te pronunți, răspunse tulburat Kayman dar Brad continuă să vorbească. Kayman se gândi să întrerupă contactul radio în cască dar îşi zise că era la fel de uşor să-i distragi atenția cu altceva. Privi în jur. Asolizase lângă linia de demarcație între partea luminată şi cea neluminată a planetei dar folosise mai mult de jumătate din ziua marțiană în verificările preliminare şi în pregătirea jeep-ului. Era deja după-amiază târziu. Trebuiau să se întoarcă înainte de a fi întuneric, îşi zise el. Roger putea merge şi la lumina stelelor dar pentru Brad şi el era riscant. Poate altă dată după ce aveau să se obişnuiască...Dorea cu

adevărat foarte mult acest lucru, dorea să se plimbe pe suprafața de ebonită într-o noapte Barsoomiană cu stelele ca mici focuri colorate pe cerul de catifea neagră. Dar nu era încă momentul.

Se aflau pe o câmpie mare plină de cratere. Era dificil de estimat mărimea ei la prima vedere. Privind în jur prin geamul căştii, lui Kayman îi fu greu să-şi aducă aminte cât de departe erau munții. Mintea ştia lucrul acesta pentru că ştia orice metru pătrat din hărțile marțiene pe o rază de două sute de kilometri în jurul locului de asolizare. Dar simțurile îi erau afectate de vizibilitatea absolut transparentă. Era conştient că munții dinspre vest erau la o distanță de o sută de kilometri şi aveau o înălțime de zece kilometri. Şi totuşi păreau identici cu dealurile alăturate.

Frână şi opri jeep-ul la câțiva metri de Roger. Brad îşi desfăcu neîndemânatic centura şi coborî stângaci de pe scaunul său, împleticindu-se dizgrațios spre Roger pentru a-l examina.

- Totu-i în regulă? întrebă el neliniştit.

- Bineînțeles că este; văd şi eu asta. Cum stai cu echilibrul? Vrei să închizi ochii – adică, ştii, blochează-ți viziunea. Privi atent şi nerăbdător la emisferele cu fațete. Ai reuşit? Eu nu-ți pot spune dacă ai făcut-o sau nu.

- Da, răspunse Roger prin radioul din capul său.

- Grozav! Nu eşti amețit, nu? N-ai probleme să-ți mențiii echilibrul? Tine-ți ochii închişi, continuă el dându-i ocol lui Roger şi fixându-l din toate unghiurile posibile, ridică mâinile în sus şi-n jos de câteva ori – bine! Acum roteşte-le în direcții opuse!

Kayman nu-i putea distinge fața dar intuia zâmbetul larg materializat în vocea lui Brad.

- Minunat, Roger! La parametrii optimi în toate privințele!

- Felicitările mele amândurora, spuse Kayman, coborât acum din vehicul şi urmărindu-le performanța.

- Roger?

Capul se răsuci spre el şi deşi nu se schimbase nimic în înfățişarea ochilor, Kayman ştia că Roger îl privea.

- Am vrut doar să spun, continuă el, nu prea sigur de rezultatul pe care-l va avea intervenția sa, că...ei bine, îmi pare rău că am forțat puțin nota folosindu-ne de imaginea lui Dorrie pentru a-ți transmite mesajul. Am senzația că ți-am produs prea multe surprize.

- E în regulă, Don. Problema legată de vocea lui Roger, reflectă Kayman din nou, era că nu puteai deduce prea multe din tonul ei.

- După ce ți-am spus atâtea, spuse el, trebuie să menționez că mai avem o surpriză pentru tine. Cred că va fi una plăcută. Sulie Carpenter ne urmează aici. Nava sa va ajunge peste aproximativ cinci săptămâni.

Liniște şi nici o schimbare de expresie.

- Ei bine, zise în cele din urmă Roger, e foarte plăcut. E o femeie frumoasă.

Dar conversația nu păru să se îndrepte nicăieri după aceste schimburi de cuvinte şi în plus Brad era nerăbdător să-l supună pe Roger la o serie de teste. Kayman îşi permise să se comporte ca un turist. Se întoarse cu spatele fixând munții din depărtare, aruncă o privire furişă spre soarele strălucitor pe care nici măcar geamul întunecat al căştii nu-l făcea destul de suportabil, apoi se uită în jur. Reuşi să se lase în genunchi cu stângăcie şi apucă nişte pietricele în mâna înmănuşată. Din ziua următoare sarcina sa va consta în a începe colectarea sistematică a mostrelor ce vor fi trimise pe Pământ, lucru ce constituia un obiectiv minor al misiunii. Chiar după o duzină de debarcări umane şi aproape patruzeci de misiuni fără echipaj la bord, mai exista încă o cerere nepotolită de mostre de sol marțian pentru laboratorele de pe Pământ. Totuşi, acum îşi permitea să viseze cu ochii deschişi. Exista o mulțime de limonit în acest nisip, iar pietricelele de cuarț erau departe de a fi rotunde; muchiile nu erau ascuțite dar nici nu fuseseră aduse la o formă rotundă. Râcâi solul. Deasupra se afla o pulbere gălbuie; sub ea materia era mai întunecată şi mai aspră. Erau mici particule

strălucitoare, aproape asemănătoare cu sticla. Să fi fost cuarț? se întrebă el şi râcâi alene în jurul uneia.

Încremeni cu mâinile în jurul unei bucăți rotunde dar neregulate de cristal.

Avea o tulpină. O tulpină care pătrundea în sol. Care se întindea şi diviza în cârcei întunecați cu un aspect grosolan.

Rădăcini.

Don Kayman sări în sus, precipitându-se spre Roger şi Brad.

- Uitați-vă! urlă el arătându-le obiectul pe care-l avea în mâna înmânuşată. Sfinte Dumnezeule din ceruri, uită-te la asta!

Iar Roger care tocmai se ridica din poziția ghemuit în care se aflase până atunci, se răsuci şi sări la el. Lovi cu o mână obiectul strălucitor de cristal aruncându-l la cincizeci de metri în aer şi îndoind metalul mănuşii.Kayman simți o durere ascuțită şi fulgerătoare în antebraț şi văzu cealaltă mână pregătită să lovească direct în geamul căştii precum ghiara unui înfuriat urs Kodiac; şi acesta fu ultimul lucru pe care-l văzu.

16
Receptând pericolele

Vern Scanyon îşi opri maşina de-a curmezişul liniilor galbene care marcau locul său de parcare, sări din ea şi-şi întinse degetul mare spre butonul ascensorului. Era treaz de mai puțin de patruzeci de minute dar nu era câtuşi de puțin somnoros. De fapt era mânios şi neîncrezător. Secretarul Preşedintelui îl trezise dintr-un somn adânc cu un telefon pentru a-l informa că Preşedintele va face un ocol prin Tonka în scopul de a discuta „problema sistemului perceptiv al comandantului Torraway". Mai exact pentru

a tragə nişte şuturi cuiva. Scanyon nu ştiuse nimic despre atacul brusc al lui Roger asupra lui Don Kayman până ce nu se afla deja în maşină, grăbindu-se spre complexul de clădiri pentru a-l întâlni pe Preşedinte.

- Bună dimineața, Vern! Jonny Freeling părea şi el speriat şi mânios. Scanyon trecu pe lângă el intrând în birou.

- Intră, lătră el. Acum, în cuvinte de câte o silabă. Ce s-a întâmplat?

Freeling spuse iritat:

- Nu e de responsabilitatea mea să...

- Freeling.

- Sistemele lui Roger au reacționat excesiv. După câte s-ar părea Kayman a făcut o mişcare bruscă, iar sistemele de simulare au interpretat-o ca o amenințare; Roger s-a apărat şi l-a împins deoparte pe Kayman.

Scanyon se holbă la el.

- l-a rupt mâna, se corectă Freeling.

- E doar o simplă fractură, domnule general. Nici o complicație. E prinsă în atele, se va vindeca perfect – trebuie să se folosească doar de o singură mână pentru o bucată de vreme. Păcat pentru Don Kayman. Nu se va simți prea confortabil...

- La dracu' cu Kayman! De ce nu ştia cum să acționeze în preajma lui Roger?

- Ei bine, ştia. A găsit ceva ce a considerat un exemplar indigen de viață! Era ceva provocator. Tot ce trebuia era să i-l arate lui Roger.

- Viață? Ochii lui Scanyon oglindeau speranța.

- Cred că e un fel de plantă...

- Nu-şi dau seama precis?

- Roger pare s-o fi aruncat din mâna lui Kayman. Brad s-a dus s-o caute după aceea dar n-a putut s-o găsească.

- Isuse, respiră cu zgomot Scanyon. Spune-mi un lucru, Freeling! Ce fel de incompetenți lucrează pentru noi?

Nu era o întrebare ce necesita un răspuns adecvat şi Scanyon nu aşteptă să primească vreunul.

- Peste douăzeci de ani, continuă el, Preşe-dintele Statelor Unite va intra pe uşa aceea şi va vrea să ştie în cele mai mici amănunte ce s-a întâmplat şi de ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce mă va întreba dar orice ar fi, există un răspuns pe care nu vrea să i-l dau şi de aceea este „ nu ştiu". Aşa că spune-mi Freeling, spune-mi din nou tot ce s-a întâmplat, de ce a mers rău, de ce n-am bănuit că va merge rău şi cum vom putea fi al dracului de siguri că nu se va mai întâmpla din nou.

Totul dură mai mult de douăzeci de minute dar avură chiar şi mai mult timp la dispoziție; avionul Preşedintelui aterizâ târziu şi până când Dash ajunse în birou, Scanyon era pregătit aşa cum ştia că va fi. Pregătit chiar şi pentru a rezista furiei vizibile pe fața Preşedintelui.

- Scanyon, izbucni brusc Dash, te-am avertizat să nu mai fie surprize. De data asta este cu una prea mult, aşa încât cred că-ți vreau capul.

- Nu se poate pune un om pe Marte fără riscuri, domnule Preşedinte!

Dash îi fixă privirea pentru o clipă, apoi spuse:

- Poate. Care-i starea preotului?

- Are un radius rupt dar se va face bine. E ceva mult mai important decât asta. Crede că a descoperit viață pe Marte, domnule Preşedinte!

Dash clătină din cap.

- Ştiu, un fel de plantă. Dar a reuşit s-o piardă.

- Pentru moment, Kayman e un specialist bun. Dacă a spus că a găsit ceva important, aşa a fost. Şi va găsi din nou.

- Sper s-o facă, Vern. Să nu ratăm ocazia. De ce s-a întâmplat aşa ceva?

- Un uşor supracontrol al sistemelor sale de percepție. Asta-i, domnule Preşedinte, şi asta-i tot. Pentru a-l determina să răspundă rapid şi categoric, a trebuit să-i încorporăm câteva ca-

racteristici de simulare. Pentru a-i capta atenția spre mesajele prioritare, el îşi vede soția vorbindu-i. Pentru a-l face să reacționeze în fața unui pericol, vede ceva înspăimântător. În acel mod capul său poate ține pasul cu reflexele pe care le-am construit în capul său. Altfel ar înnebuni.

- Şi n-a fost o nebunie să rupă mâna preotului?

- Nu! A fost un accident. Când Kayman a sărit la el, a interpretat gestul ca un atac real. A reacționat. Ei bine, domnule Preşedinte, în cazul acesta s-a greşit şi ne-a costat un braț rupt; dar să presupunem că ar fi fost o amenințare reală? Orice fel de amenințare! I-ar fi făcut față! Orice ar fi fost! E invulnerabil, domnule Preşedinte. Nimic nu-l poate lua vreodată prin surprindere.

- Mda, zise Preşedintele, apoi după un moment, poate că da. Privi fix peste capul lui Scanyon şi întrebă:

- Ce-i cu cealaltă porcărie?

- Care porcărie, domnule Preşedinte?

Dash ridică iritat din umeri.

- Aşa cum am înțeles eu, ceva nu e în regulă cu toate proiecțiile computerului nostru, în special cele referitoare la sondajele de opinie.

Soneriile de alarmă se declanşară în mintea lui Scanyon care răspunse fără tragere de inimă:

- Domnule Preşedinte, am o mulțime de hârtii pe birou pe care n-am reuşit încă să le parcurg. Ştiți că am călătorit mult...

- Scanyon, îl întrerupse Preşedintele, acum plec. Înainte de a face altceva, vreau să arunci o privire peste hârtiile de pe biroul dumitale, să găseşti hârtia respectivă şi s-o citeşti. Mâine dimineață la orele opt, vreau să te văd în biroul meu şi atunci vreau să ştiu ce se întâmplă, în special în legătură cu trei lucruri. Primul, vreau să aud de Kayman că este bine. Al doilea, vreau să se găsească obiectul ăla viu. Al treilea, vreau să ştiu adevărul despre datele furnizate de computer. La revedere, Scanyon. Ştiu că-i de-abia cinci dimineața dar nu te întoarce în pat.

Până atunci am fi putut să-i asigurăm pe Scanyon şi pe Preşedinte de un lucru. Obiectul pe care-l culesese Kayman era într-adevăr o formă de viață. Reconstruisem datele eşantionului privite prin ochii lui Roger, filtrasem semnalul şi văzusem ce văzuse el. Încă nu-i trecuse prin minte Preşedintelui sau vreunuia din consilierii săi că acest lucru se putea face – şi s-a făcut. Nu a fost posibil să obținem detalii fine din cauza numărului limitat de biți disponibili dar obiectul avea aproximativ aspectul unei anghinare, cu frunze aspre îndreptate în sus, dar semănând puțin şi cu o ciupercă: deasupra exista o porțiune cristalină dintr-un metal transparent. Avea rădăcini şi exceptând cazul că ar fi fost un artefact (probabilitate cel mult zero virgulă unu la sută), trebuia să fie o formă de viață. Bineînțeles că n-am considerat acest fapt foarte interesant pentru că ar fi consolidat interesul general în proiectul Marte. În ceea ce priveşte îndoiala legată de simulările de computer, eram mult mai interesați de ele. Urmărisem întreaga desfăşurare a evenimentelor de o perioadă de timp, de când un absolvent pe nume Byrne concepuse un program Systems-360 pentru a reverifica verificarea sa anterioară a rezultatelor sondajului. Eram la fel de afectați ca şi Preşedintele. Numai că probabilitatea unei urmări serioase era aici destul de mică, în special de când restul mergea bine. Generatorul MHD era aproape gata pentru corecțiile de curs pentru preorbită; alesesem un loc de instalare în craterul denumit Voltaire pe satelitul natural Deimos. Nu mult în spatele său era vehiculul care transporta computerul 3070 şi echipajul de două persoane, din care una era Sulie Carpenter. Şi pe însăşi Marte începuse deja construcția instalațiilor permanente. Era puțin în urma planificării. Accidentul lui Kayman încetinise puțin lucrările, nu numai din cauza a ceea ce i se întâmplase lui ci şi din cauza a ceea ce Brad insistă să i se facă lui Roger: să i se demonteze computerul din spate pentru a fi testat în vederea depistării unor distorsiuni de impuls. Nu se găsi nici una. Dar pentru a se asigura de asta fu nevoie de două zile marțiene; şi apoi la rugăminții fierbinți ale lui Kayman, pierdură ceva timp şi pentru a

găsi forma de viață pierdută. Au găsit-o, sau chiar să fim mai precişi nu chiar aceeaşi, dar duzini de alte eşantioane ale aceluiaşi lucru; iar Brad şi Roger l-au lăsat pe Kayman să le studieze în interiorul navetei în timp ce ei începură să construiască domurile proiectate.

Primul pas a fost de a găsi o zonă pe Marte care să fie potrivită din punct de vedere geologic. Suprafața trebuia să se asemene cât mai mult posibil cu cea de pe Pământ dar roca solidă nu trebuia să fie la o prea mare adâncime. A fost nevoie de o jumătate de zi de detonări ale unor țăruşi explozivi îngropați în teren şi de ascultare a ecourilor produse de aceştia pentru a fi siguri că terenul era cel căutat.

Apoi se instalară generatoarele solare şi apa din subsuprafața de rocă începu să fiarbă. În momentul când primele firicele de aburi apărură la buza conductei, ovaționară. Ar fi fost uşor să rateze momentul respectiv. Aerul marțian extrem de uscat făcea să dispară orice moleculă de îndată ce părăsea conducta. Doar aplecându-se aproape de valvă cineva putea vedea un norişor slab ce distorsiona formele din jur. Erau vapori de apă.

Următorul pas a constat în întinderea a trei bucăți mari de folie monomoleculară de dimensiuni diferite, cea mai mică la partea de jos şi cea mai mare la partea superioară, apoi în prinderea etanşă a celor de sus de țeren. Pompele au fost transportate cu ajutorul vehiculului cu roți speciale şi au fost puse în funcțiune. Atmosfera marțiană era extrem de rarefiată dar totuşi exista; până la urmă pompele aveau să umple domurile, parțial cu dioxid de carbon comprimat şi azot din atmosferă, parțial cu vapori de apă extraşi prin fierbere din rocă. Bineînțeles că nu exista nici un pic de oxigen în acel loc dar nici nu aveau voie să găsească; aveau să-l producă exact în acelaşi fel în care Pământul îşi producea oxigenul: prin mijlocirea plantelor fotosintetice.

Urmau să treacă patru sau cinci zile până ce domul exterior avea să se umple la valoarea planificată de un sfert de kilogram de presiune. Apoi vor începe să-l umple pe cel de-al doilea, până la aproape un kilogram (ceea ce va mări presiunea în spa-

ţiul în scădere al carcasei exterioare la aproximativ o jumătate de kilogram). Apoi, în final, vor umple domul interior la două kilograme şi vor dispune de un mediu în care oamenii să poată trăi fără costume de presiune şi chiar să poată respira de îndată ce plantele le vor fi asigurat un aer respirabil.

Bineînţeles că Roger nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea nevoie de oxigen; nu avea nevoie nici chiar de plante pentru hrană sau nu avea nevoie de aşa multă şi nu pentru o perioadă lungă de timp. S-ar fi putut să trăiască pe vecie folosindu-se doar de lumina inepuizabilă a soarelui drept sursă de energie, la care se mai adăuga şi cea transmisă prin microunde de la generatorul MHD de îndată ce acesta era amplasat şi operaţional. Ceea ce avea nevoie pentru mica rămăşiţă din el ce mai era umană, putea fi cu uşurinţă suplinită pe o perioadă lungă de hrana concentrată aflată pe navă; şi nu numai atunci, poate după vreo doi ani marţieni, avea el să înceapă a depinde de ceea ce provenea din rezervoarele hidroponice şi de seminţele care începeau deja să încolţească în recipiente sigilate.

Totul dură câteva zile, având în vedere faptul că nu le era de prea mare ajutor. Pentru Kayman îmbrăcarea şi dezbrăcarea costumului de presiune era un adevărat chin pentru el, aşa încât îl lăsară cea mai mare parte a timpului în navă. Când veni momentul să împingă spre dom recipientele cu acumulări provenind de la toalete, Kayman le dădu o mână de ajutor. „Exact o mână", spuse el încercând să manevreze vagonetul cu mânere de magneziu cuprinzându-l cu mâna sa validă.

- Te descurci bine, îl încurajă Brad. Era destulă presiune în domul cel mai interior, dar nu atât cât să-şi scoată costumele de presiune. Ceea ce era la fel de bine, îşi dădu seama Brad; în felul acesta nu puteau mirosi ceea ce introduceau în solul arid.

În momentul când domul era plin, presiunea se ridică la o sută de milibari, adică presiunea existentă pe Pământ la vreo zece mile deasupra nivelului mării. Nu era un mediu în care un om dezbrăcat să supravieţuiască un timp îndelungat, dar era un mediu în care murea numai dacă îl omora ceva. O presiune egală cu

jumătatea acestei valori era mortală instantaneu; temperatura corpului ar fi făcut să-i clocotească fluidele.

Dar în clipa când presiunea internă atinsese nivelul de o sută de milibari, toți trei se îngrămădiră prin cele trei sasuri succesive, iar Brad şi Don Kayman îşi scoaseră plini de ceremonie costumele de presiune. Brad şi Don îşi ajustară capsulele speciale asemănătoare cu nişte respiratoare submarine; în interiorul domului nu exista încă oxigen propriu-zis. Dar aveau oxigen pur din rezervoarele din spatele lor şi astfel erau pentru prima dată aproape la fel de liberi ca şi Roger în interiorul unei porțiuni transplantate de pământ, o porțiune cu o lățime de o sută de metri şi cu o înălțime egală cu cea a unei clădiri cu zece etaje.

Şi în interiorul ei, în şiruri regulate, semințele pe care le transplantaseră începeau deja să încolțească şi să crească.

X X X

Între timp...

Vehiculul spațial ce transporta generatorul magnetohidrodinamic se înscrise pe orbita marțiană şi cu ajutorul generalului Hesburgh asoliză în craterul stabilit de pe Deimos. O operațiune perfectă. Vehiculul îşi potrivi lonjeroanele pentru a atinge rocile satelitului, le străpunse şi se fixă acolo. Un scurt jet provenit de la sistemul de manevrare îi testă stabilitatea; acum era o parte din Deimos. Sistemul de alimentare cu energie începu etapele secvențiale spre capacitatea operațională completă. O flacără de fuziune atinse plasma. Radarul descoperi ținta de pe naveta de asolizare, apoi se fixă pe dom. Energia începu să curgă. Densitatea de energie a câmpului era destul de scăzută pentru ca Brad şi Kayman să circule fără s-o simtă, iar pentru Roger era precum căldura desfătătoare a razelor de soare; numai că foițele poleite ale domului exterior adunau energia microundelor şi o canalizau spre pompe, spre baterii.

Combustibilul de fuziune avea o durată de viață de cincizeci de ani. Cel puțin pentru atâția ani exista pe Marte energie sufucientă pentru Roger şi computerul său din spate indiferent ce s-ar fi întâmplat pe Pământ.

X

X X

Iar între timp...

Mai erau şi alte cuplări.

În lungul drum de la Pământ, Sulie Carpenter şi pilotul ei, Dinty Meighan, avuseseră o mulțime de timp liber şi găsiseră o modalitate de a şi-l petrece.

Actul copulării în condiții de imponderabilitate implică anumite probleme. La început Sulie trebui să-şi fixeze un cordon în jurul mijlocului, apoi Dinty o cuprinse în brațe şi ea îl încolăci cu picioarele. Mişcările le erau încete ca şi cum s-ar fi aflat sub apă. Lui Sulie îi trebui un timp ireal de îndelungat pentru a ajunge la orgasm iar lui Dinty unul încă şi mai lung. Sulie se întinse şi căscă, arcuindu-şi pântecele pe cordonul care o ținea legată.

- A fost bine, zise ea somnoroasă. O să-mi aduc aminte...

- Amândoi o s-o facem, scumpo, replică el, înțelegând-o greşit.

– Cred că ăsta-i modul cel mai potrivit de a face dragoste. Data viitoare...

Ea scutură din cap pentru a-l întrerupe.

- Nu va mai fi nici o dată viitoare, dragă Dinty. Asta a fost tot!

El îşi împinse capul pe spate pentru a o lovi.

- Ce?

Ea zâmbi. Ochiul ei drept era încă doar la câțiva centimetri de cel stâng al lui, raza vizuală a fiecăruia fiind curios de redusă. Sulie se întinse înainte şi-şi frecă uşor obrazul de cel țepos al lui Dinty. Acesta se încruntă şi se desfăcu din îmbrățişare,

simțindu-se brusc mult mai gol decât fusese până atunci. Îşi smulse pantalonii scurți de pe mânerul unde-i lăsase şi şi-i trase pe el.

- Sulie, ce s-a întâmplat?

- Nimic. Suntem aproape gata de a ne înscrie pe orbită, asta-i tot.

El se împinse mai în spate prin compartimentul strâmt pentru a o privi mai bine. Merita privită. Părul luase din nou culoarea blondă, iar ochii îi erau căprui fiind lipsiți de lentile de contact; şi chiar după aproape două sute de zile în care nu fusese la mai mult de zece metri de el, ea tot îi părea minunată lui Dinty Meighan.

- Nu credeam să mai fii plină de surprize! se minună el.

- Nu poți fi sigur niciodată când e vorba de o femeie.

- Haide, Sulie! Ce-i toată aiureala asta? Vorbeşti de parcă ai fi plănuit...Hei! Îl fulgeră un gând. Te-ai oferit voluntar pentru această misiune – nu pentru a merge pe Marte ci pentru a fi alături de un tip! Unul din tipii care se află înaintea noastră?

- Pricepi foarte repede, Dinty. Deşi – adăugă ea tandră – nu lucrurile care trebuie.

- Cine-i, Brad? Hesburgh? Doar n-o fi preotul? – oh, stai o clipă. Dădu din cap. Desigur! Cel cu care veneai tot timpul în contact pe Pământ! Cyborgul!

- Colonelul Roger Torraway, o ființă umană, îl corectă ea. La fel de uman ca şi tine cu excepția unor îmbunătățiri.

El râse, mai mult de necaz.

- O mulțime de îmbunătățiri şi nici un fel de boaşe.

Sulie se desprinse de cordon.

- Dinty, zise ea dulce, mi-a plăcut să fac sex cu tine şi te respect; ai fost o companie la fel de plăcută ca oricare altă ființă umană în această cumplit de lungă călătorie. Dar sunt lucruri pe care nu vreau să le rosteşti. Ai dreptate. Se întâmplă ca Roger să nu mai aibă testicule în acest moment. Dar e o ființă umană pe care o pot respecta şi iubi şi e singurul pe care l-am întâlnit în ultimul timp. Şi crede-mă, am căutat peste tot!

- Mulțumesc!

- Oh, nu te comporta aşa, dragă Dinty. Ştii şi tu că nu eşti cu adevărat gelos. Şi ai deja o nevastă.

- O am la anu'. E cam mult până atunci.

Ea ridică din umeri şi rânji.

- Ah, dar Sulie, continuă el. Sunt câteva lucruri cu care nu mă poți păcăli. Îți place să faci dragoste!

- Îmi place contactul carnal şi intimitatea, îl corectă ea şi îmi place să ajung la orgasm. Dar îmi plac mai mult aceste lucruri cu cineva pe care-l iubesc. Nu te simți jignit.

El se încruntă.

- Ai mult de aşteptat, scumpo.

- Poate că nu.

- Pe dracu'. N-o vei vedea pe Irene timp de şapte luni. Dar tu – tu nu te vei întoarce mai repede decât mine; şi atunci va fi doar începutul. Vor trebui să-l facă din nou ca la început. Presupunând că o vor putea face. Pare un timp destul de lung între două...

- Oh, Dinty! îl întrerupse ea. Nu crezi că m-am gândit la asta? Ea îl bătu uşor pe umăr îndreptându-se spre cuşeta ei. Dragostea nu înseamnă pur şi simplu raport sexual. Există mai multe moduri de a ajunge la orgasm decât cu un penis în vaginul meu. Şi există mai mult decât orgasm în sex. Fără să mai menționez dragostea. Roger, continuă Sulie trăgându-şi pe ea combinezonul nu atât din pudoare ci pentru că acesta avea o mulțime de buzunare, este o persoană afectuoasă şi plină de ingenuozitate şi aşa sunt şi eu. Ne vom descurca – oricum o vom face înainte ca ceilalți colonişti să debarce.

- Ceilalți? încercă el să înțeleagă. Ceilalți *colonişti*?

- Nu ți-ai dat seama până acum? Nu mă întorc cu voi, Dinty, şi nu cred s-o facă nici Roger. Vom fi marțieni!

X

X X

Şi între timp, în Biroul Oval al Casei Albe, Preşedintele Statelor Unite se afla în fața lui Vern Scanyon şi a unui tânăr de culoarea cafelei, cu ochelari de soare şi cu constituția unui jucător de football.

- Deci dumneata eşti acela! declară el măsurându-l din cap până-n picioare. Dumneata crezi că nu ştim cum să facem un studiu pe calculator.

- Nu, domnule Preşedinte, răspunse cu fermitate tânărul, nu cred că asta e problema.

Scanyon tuşi.

- Byrne, interveni el, este absolvent al M. I. T.-ului şi-şi pregăteşte doctoratul. Teza sa se referă la metodologia de eşantionare şi noi i-am permis accesul la, ah, materiale secrete. În special la studii referitoare la atitudinea opiniei publice vis-à-vis de proiectul Marte.

- Dar nu şi la computer, declară Byrne.

- Nu la unul mare, îl corectă Scanyon. L-ai avut pe cel de pe biroul tău.

Preşedintele spuse cu blândețe:

- Dă-i drumu' odată, Scanyon!

- Ei bine, rezultatele pe care le-a obținut sunt diferite. Conform interpretărilor sale, opinia publică este indiferentă în ceea ce priveşte întreg proiectul de colonizare al lui Marte. Vă aduceți aminte, domnule Preşedinte, că au fost atunci nişte întrebări legate de rezultate? Rezulatele neprelucrate nu erau deloc încurajatoare. Dar când le-am supus analizei, au ieşit pozitive cu – cum le numeşti? – două sigme? N-am ştiut niciodată de ce.

- Ai verificat?

- Desigur, domnule Preşedinte! Nu eu însumi, adăugă repede Scanyon. Nu era responsabilitatea mea. Dar sunt satisfăcut că studiile au fost verificate.

Byrne interveni:

- De trei ori, cu trei programe diferite. Bineînțeles că există variații minore. Dar toate sunt sigure şi semnificative. Numai că atunci când le-am repetat pe computerul meu de birou, n-a mai fost aşa. Şi ăsta-i adevărul, domnule Preşedinte. Dacă introduci toate datele pe un computer mare racordat la rețea obții un rezultat. Dacă le introduci într-unul mic şi neracordat la rețea obții un cu totul altul.

Preşedintele bătea darabana cu degetele mari pe birou.

- Care-i concluzia ta?

Byrne ridică din umeri. Avea douăzeci şi trei de ani şi locul în care se afla îl intimida. Privi către Scanyon pentru a-i cere ajutorul dar nu primi nici unul; şi atunci spuse:

- Domnule Preşedinte, trebuie să puneți altcuiva această întrebare. Eu vă pot spune doar părerea mea. Cineva a intrat în rețeaua noastră de computere.

Preşedintele îşi frecă gânditor lobul urechii stângi şi dădu încet din cap. Se uită un moment la Byrne apoi fără să ridice vocea spuse:

- Carousso, vino-n-coace! Domnule Byrne, ceea ce vezi şi auzi în această încăpere este strict secret. Când pleci, domnul Carousso va avea grijă să fii informat ce înseamnă asta în detaliu; pe scurt, nu trebuie să vorbeşti cu altcineva. Cu nimeni. Niciodată.

Uşa spre anticamera Preşedintelui se deschise şi intră un bărbat înalt, solid şi cu o figură cât se poate de ştearsă. Byrne se holbă la el mirat: Charles Carousso, şeful CIA!

- Cum stăm, Chuck? întrebă Preşedintele. Şi ce-mi poți spune despre Byrne?

- Bineînțeles că l-am verificat pe domnul Byrne, răspunse Şegul Agenției pe un ton precis şi fără inflexiuni. Nu există nimic

compromițător – bănuiesc că eşti fericit să afli asta, domnule Byrne. Şi ceea ce susține el se verifică. Nu-i vorba numai de studiile referitoare la opinia publică. Şi cele referitoare la riscul unui război, la cele de cost şi eficiență dau un anume rezulat când sunt rulate în computerele din rețea şi alt rezultat pe computerele independente. Sunt de acord cu domnul Byrne. Rețeaua noastră de computere a fost penetrată.

Buzele Preşedintelui erau atât de strânse de parcă nu vroiau să permită ieşirea cuvintelor pe care dorea să le rostească. Şi tot ce spuse fu:

- Vreau să afli cum s-a întâmplat aşa ceva, Chuck. Dar întrebarea care se pune acum este cine e de vină? Asiaticii?

- Nu, Domnule! Am verificat. E imposibil.

- Rahat, cum să fie imposibil? urlă Preşedintele. S-a mai întâmplat o dată cu sistemele de simulare ale lui Roger Torraway!

- Domnule Preşedinte, acela a fost un caz complet diferit. Am descoperit intercepția şi am neutralizat-o. Era la un cablu subteran. Circuitele de comunicație ale principalelor noastre computere sunt absolut de nepătruns. Aruncă o privire lui Byrne. Aveți un raport referitor la tehnicile implicate, domnule Preşedinte. Voi fi fericit să le discut cu dumneavoastră altă dată.

- Oh, nu vă faceți probleme, zise Byrne zâmbind pentru prima dată. Toată lumea cunoaşte că legăturile sunt trecute prin dispozitive multiple de antiinterceptare. Dacă m-ați verificat, sunt sigur că ați aflat că o mulțime dintre noi se străduieşte să pătrundă în rețele, nici unul nereuşind s-o facă până acum.

Şeful Agenției aprobă din cap.

- De fapt, domnule Preşedintele, noi tolerăm aşa ceva; e un bun mijloc de a ne testa mijloacele de securitate. Dacă cei ca domnul Byrne nu se pot gândi la o modalitate de a pătrunde prin ele, atunci mă îndoiesc c-o pot face asiaticii. Sistemele sunt impenetrabile. Aşa trebuie să fie. Ele controlează circuitele care merg la Centrul de Război din Butte, la Biroul Central de Recensământ, la UNESCO...

- Aşteaptă o clipă! lătră Preşedintele. Vrei să spui că sistemele noastre sunt legate atât cu UNESCO pe care-l folosesc şi asiaticii, cât şi cu Centrul de Război?

- Nu există absolut nici o posibilitate de scurgere...

- Există una: Carousso!

- Nu spre asiatici, domnule Preşedinte.

- Tocmai mi-ai spus că există un circuit care iese din calculatoarele noastre şi merge la Centrul de Război şi altul care merge direct la asiatici trecând prin UNESCO!

- Chiar şi aşa, domnule Preşedinte, garantez într-un mod absolut că nu este vorba de asiatici. Am şti asta. Toate computerele importante sunt legate în cruciş într-o anume măsură. E ca şi cum ai spune că există un drum de oriunde spre oriunde. E adevărat, aşa este. Dar mai sunt şi blocaje. Nu există nici o modalitate ca Noua Asie Populară să aibă succes la Centrul de Război sau la cele mai multe din studiile noastre. Chiar şi aşa, dacă ar fi făcut-o, am fi ştiut din surse acoperite. N-au făcut-o. Şi în orice caz, domnule Preşedinte, vă puteți gândi la vreun motiv pentru care Noua Asie Populară să falsifice rezultatele noastre pentru a ne obliga să colonizăm planeta Marte?

Preşedintele continuă să bată darabana, privind în jurul camerei. În cele din urmă, oftă:

- Sunt dispus să mă raliez logicii tale, Chuck. Dar dacă nu sunt asiaticii care au pătruns în rețeaua noastră de computere, atunci cine a făcut-o?

Şeful Agenției rămase tăcut cu un aer posomorât.

- Şi, mârâi Dash, *de ce* pentru numele lui Dumnezeu?

17
O zi din viața unui marțian

Roger nu putea vedea energia propagată prin microunde provenită de pe Deimos dar îi simțea căldura. Când era în apropierea razei, îşi desfăcea aripile şi acumula energie, când se afla departe de sursa de energie, se folosea de cea stocată în acumulatori. Nu avea nici un motiv acum să acumuleze energie, pentru că tot mai multă se scurgea de pe cer ori de câte ori Deimos se afla deasupra orizontului. Erau doar câteva ore în fiecare zi în care nici soarele şi nici satelitul natural al lui Marte nu se afla pe cer, iar capacitatea sa de înmagazinare era de mai multe ori suficientă pentru aceste scurte perioade.

Bineînțeles că în interiorul domurilor foliile metalice îi furau energia înainte ca aceasta să ajungă la el aşa încât îşi limită timpul petrecut cu ei. Nu-l deranja deloc. Şi oricum prăpastia dintre ei se lărgea pe zi ce trecea. Ei urmau să se întoarcă pe planeta lor, iar Roger avea să rămână la a lui. Nu le comunicase acest lucru dar se hotărâse deja. Pământul începuse să semene cu un loc bizar şi plăcut pe care-l vizitase odată şi care nu-i plăcuse prea mult. Riscurile şi pericolele lumii terestre nu mai erau ale sale. Nici chiar atunci când fuseseră durerile şi temerile sale personale.

În interiorul domului, cu un rezervor de oxigen în spate, Brad planta fericit răsaduri de morcovi printre şirurile de ovăz siberian.

- Vrei să mă ajuți, Rog? Vocea îi suna strident în atmosfera rarefiată; lua frecvente guri de oxigen din muştiucul aflat lângă bărbia sa, apoi când respira vocea îi era puțin mai gravă dar totuşi stranie.

- Nu, Don vrea să-i culeg mai multe eşantioane. Voi fi plecat în timpul nopții.

- În regulă.

Brad era mai interesat în răsadurile sale decât în Torraway, iar Torraway nu mai era deloc interesat în Brad. Uneori îşi amintea că acest bărbat fusese amantul soției sale, dar pentru a simți vreo durere trebuia să-şi amintească de faptul că avusese o nevastă. Nu merita efortul. Mai interesantă era atracția exercitată de valea aflată dincolo de linia colinelor şi de propria sa fermă. Trecuseră deja câteva săptămâni bune de când aducea eşantioane ale vieții marțiene pentru a i le arăta lui Don Kayman. Nu se găseau din abundență – poate două sau trei împreună într-un bulgăre de sol şi apoi nimic pe o suprafață de sute de metri. Dar nu erau greu de găsit – cel puțin nu pentru el. De îndată ce învățase să recunoască culoarea lor specială – lungimi de undă în ultraviolet pe care suprafața lor de cristal le reflecta pentru a le permite supraviețuirea într-un mediu cu radiație puternică – filtra din reflex benzile sale de vedere pentru a vedea color numai pe acea lungime de undă şi astfel ele deveneau vizibile pe kilometri întregi.

Aşadar adusese cu el la început o duzină, apoi o sută; păreau să existe patru varietăți diferite şi nu trecu mult până când Kayman îi ceru să se oprească. Avea toate eşantioanele pe care trebuia să le studieze şi încă mai mult de jumătate din fiecare în formalină pentru a le duce pe Pământ şi firea sa grijulie era neliniştită în legătură cu distrugerea ecologiei lui Marte. Roger începu să replanteze câteva din ele în apropierea domului. Îşi spuse că era bine de văzut dacă energia transmisă de generator făcea vreun rău formelor de viață native.

Dar Roger ştia în sinea sa că ceea ce era important pentru el era horticultura. Era planeta sa şi o înfrumusețea pentru sine.

Ieşi din dom, se întinse voluptos pentru o clipă în căldura oferită atât de soare cât şi de microunde şi-şi verifică bateriile. Introduse cu îndemânare fişele în computerul din spate şi în acumulatorul aflat la baza domului şi spuse fără a privi spre naveta de asolizare:

- Sunt pe punctul de a pleca, Don.

Vocea lui Kayman răspunse instantaneu prin radio:

- Nu sta mai mult de două ore fără a mă contacta, Roger. Nu vreau să fiu nevoit să vin după tine.

- Îți faci prea multe griji, declară Roger, scoțând fişele.

- Eşti doar supraom, mormăi Kayman, dar nu eşti Dumnezeu. Ai putea să cazi, să-ți rupi ceva...

- N-o s-o fac. Brad? La revedere!

În interiorul domului triplu, Brad privi peste tulpinile de grâu care îi ajungeau până la subțioară şi-şi flutură mâna. Trăsăturile nu i se distingeau prin domul acoperit cu o peliculă subțire; plasticul reținea cele mai nocive ultraviolete dar estompa şi o parte din lungimile de undă vizuale. Dar Roger îl vedea făcând din mână.

- Ai grijă! Contactează-ne înainte de a ieşi din raza vizuală aşa încât să ştim când să începem a ne nelinişti!

- Da, mamă. Ce curios, reflectă Roger. De fapt îi plăcea de Brad. Situația îl interesa ca o problemă abstractă. Să fi fost poate pentru că era castrat? În sistemul său circula testosteron, implant de steroid pe care avuseseră grijă să i-l facă. Visurile sale erau uneori sexuale şi uneori o visa pe Dorrie, dar disperarea surdă şi mânia pe care o simțise pe Pământ se atenuase pe Marte.

Era deja la un kilometru de dom, alergând cu uşurință în lumina caldă a soarelui, cu fiecare pas coborând precis în locul cel mai sigur şi fiecare şoc propulsându-l înainte prin aer la aceeaşi distanță. Viziunea îi era dată de un sistem de supraveghere de joasă energie, cuprinzând totul într-o imagine în formă de lacrimă al cărui punct central era locul în care se afla el şi al cărui lob, cincizeci de metri în diametru, era la mai mult de o sută de metri în fața sa. Nu ignora restul peisajului. Dacă ar fi apărut ceva neobişnuit – mai mult decât orice dacă s-ar fi mişcat ceva – l-ar fi văzut imediat. Dar asta nu-l distrăgea de la gândurile sale. Încerca să-şi aducă aminte cum fusese sexul cu Dorrie. Nu era greu să-ți aduci aminte de parametrii ei fizici. Mai dificil era să simtă ceea ce simțise în pat cu ea; era ca şi cum încerca să-şi amintească bucuria

concretă a unei ciocolate băute la unsprezece ani sau a primei țigări cu marihuana la cincisprezece ani. Era mai uşor să simtă ceva pentru Sulie Carpenter, deşi pe cât îşi aducea aminte nu-i atinsese nici o parte a corpului în afara vârfurilor degetelor şi asta se întâmplase accidental (bineînțeles că ea în schimb atinsese fiecare parte a corpului). Din când în când se tot gândise la sosirea lui Sulie pe Marte. La început părea ceva amenințător. Apoi devenise ceva interesant, o schimbare aşteptată cu răbdare. Acum – acum, realiză Roger, dorea să se întâmple curând, nu peste patru zile când ea trebuia să asolizeze după ce pilotul avea să fi terminat verificările la fața locului ale computerului 3070 şi ale generatorului MHD. Curând. Schimbaseră câteva salutări ocazionale prin radio. O dorea mai aproape. Dorea să o atingă...

Imaginea lui Dorrie purtând aceeaşi îmbrăcăminte monotonă se formă în fața sa.

- Mai bine ai lua legătura cu baza, scumpule! zise ea.

Roger se opri şi privi în jur, o viziune normală într-un spectru perfect pământesc.

Era aproape la jumătatea drumului până la munți, zece kilometri buni de la dom şi naveta de asolizare. Urcase până acum şi terenul plat părea să se rostogolească; de-abia putea vedea vârful domului iar antena de pe navă era un fel de țăruş minuscul. Cu un efort conştient, aripile se aşezară singure pe spate pentru a direcționa şi mai bine semnalul radio în acelaşi fel în care cineva care strigă îşi face căuş mâinile în jurul gurii.

- Totu-i în regulă, spuse el şi vocea lui Don Kayman îi răspunse în minte:

- E bine, Roger. Se întunecă în trei ore.

- Ştiu. Şi după lăsarea întunericului, temperatura avea să fie de nesuportat; peste şase ore din acel moment putea atinge o sută cincizeci de grade sub zero. Dar Roger mai fusese în întuneric până atunci şi toate sistemele sale funcționaseră minunat.

- Iau din nou legătura cu voi prin RDF[1] când ajung pe o

---

1. Radio direction finder - radio gonimetru (N. Tr.)

colină destul de înaltă pentru a permite acest lucru, promise el, se răsuci şi porni din nou spre munți. Atmosfera era mai cețoasă decât mai înainte. Îşi permise să-şi simtă receptorii de pe piele şi-şi dădu seama că vântul se identificase. Furtună de nisip? Supraviețuise şi la aşa ceva; dacă vremea avea să se înrăutățească, se putea strecura pe undeva, dar pentru aşa ceva era nevoie ca vremea să fie cu adevărat rea. Rânji în sinea sa – nu învățase cum s-o facă cu fața lui cea nouă – şi continuă să alerge în salturi...

La apusul soarelui se afla la umbra munților, la o înălțime destul de mare pentru a putea vedea clar domul de la o distanță mai mare de douăzeci de kilometri.

Acum furtuna de nisip bântuia undeva sub el şi părea să se deplaseze. Se oprise de două ori pentru scurt timp şi aşteptase cu aripile strânse în jurul corpului. Fusese doar o precauție de rutină; nu se lăsase niciodată pradă neliniştii. Aranjându-şi aripile pe spate, luă legătura prin radio:

- Don? Brad? Raportează băiatul vostru rătăcitor!

Când veni răspunsul, era distorsionat şi scrâşnitor producând o senzație neplăcută de parcă dinții cuiva s-ar fi frecat de o bucată de şmirghel.

- Semnalul e mizerabil, Roger. Eşti bine?

- Desigur. Dar ezită. Paraziții de la furtună erau destul de puternici aşa încât la început nu-şi dădu seama care din cei doi îi vorbea; numai după un moment identifică vocea ca fiind cea a lui Brad.

- Poate mă întorc acum, spuse el.

Cealaltă voce şi mai distorsionată:

- Faci fericit un preot bătrân dacă procedezi aşa, Roger. Vrei să-ți ieşim în întâmpinare?

- La dracu', nu. Merg mai repede decât voi. Culcați-vă! ne vedem peste patru sau cinci ore.

Roger mai mormăi câteva cuvinte, apoi se aşeză pe sol şi privi în jur. Nu era obosit. Aproape că uitase cum era să fii obosit;

în cele mai multe nopți dormea o oră sau două şi mai moțăia din când în când în timpul zilei, mai mult din plictiseală decât din oboseală. Partea organică din el încă mai impunea anumite cerințe metabolismului, dar oboseala resimțită în oase după un prelung efort nu mai făcea parte din experiența sa de viață. Se aşezase pentru că îi plăcea să stea pe o piatră şi să privească fix peste valea căminului său. Umbra prelungă a muntelui depăşise deja domul şi doar vârfurile de pe partea cea mai îndepărtată mai erau încă luminate. Se vedea chiar linia demarcatoare între partea luminată şi cea neluminată; aerul rarefiat al lui Marte nu difuza prea mult umbra Aproape că putea s-o vadă mişcându-se.

Cerul era minunat de frumos deasupra capului. Era destul de uşor să vezi stelele mari strălucitoare chiar şi în timpul zilei, în special pentru Roger, dar noaptea erau fantastice. Distingea diferitele nuanțe: albastrul de oțel al lui Sirius, roşul de sânge al Alderaban-ului, auriul murdar al lui Polaris. Lărgindu-şi spectrul vizibil în infraroşu şi ultraviolet vedea stele noi şi strălucitoare ale căror nume nu le cunoştea; era posibil să nu fi avut nume pentru că în afară de el putuseră fi distinse ca obiecte strălucitoare doar de astronomii ce foloseau plăci speciale. Reflectă asupra problemei drepturilor de a le denumi; dacă el era singurul care putea vedea acea pată strălucitoare în constelația Oreion, avea el oare dreptul s-o boteze? Ar obiecta cineva dacă ar numi-o "Steaua lui Sulie"?

De altfel vedea ceea ce era pentru moment adevărata stea a lui Sulie...sau corpul ceresc; Deimos nu era o stea. Se holbă la ea şi se amuză încercând bineînțeles să-şi imagineze fața lui Sulie...

- ROGER, SCUMPULE!

Torraway sări drept în sus şi aterizză la un metru depărtare. Urletul din capul său fusese asurzitor. Fusese el oare real? N-avea cum şti; vocile lui Brad sau Don Kayman şi vocea simulată a soției sale sunau la fel de familiar în interiorul capului său. Nici măcar nu era sigur cui aparținea vocea – lui Dorrie? Dar în acel moment se gândea la Sulie Carpenter şi vocea fusese atât de

straniu deformată încât putea să fi aparținut fie uneia, fie nici uneia din cele două femei.

Iar acum nu se mai auzea nici un sunet în afară de pocnetele şi scrâşniturile rocilor pe măsură ce crusta de la suprafață răspundea la scăderea rapidă a temperaturii. Roger nu era conştient de răcoare ca atare; dispozitivele sale interne de încălzit mențineau acea parte a corpului la o temperatură constantă şi vor continua s-o facă cu aceeaşi uşurință în tot cursul nopții. Dar ştia că acum erau cel puțin cincisprezece grade sub zero.

Încă un bubuit:

- ROG...CRED CĂ TREBUIE...

Chiar şi cu avertismentul primit mai înainte, urletul răguşit era dureros. De data aceasta surprinse o imagine fugitivă a siluetei simulate a lui Dorrie, stând în picioare – ce straniu! – pe absolut nimic la vreo duzină de metri în aer.

Antrenamentul îşi spuse cuvântul. Roger se răsuci spre domul îndepărtat sau spre locul în care credea că se afla acesta, îşi strânse aripile pe spate şi articulă clar:

- Don! Brad! S-a produs un deranjament la unul din sisteme. Recepționez un semnal dar nu-l pot interpreta.

Aşteptă. Nici un răspuns, nimic în interiorul capului său cu excepția propriilor sale gânduri şi un vâjâit confuz pe care-l recunoscu ca fiind paraziți.

- ROGER!

Din nou Dorrie, de zece ori mai mare ca în realitate, înălțându-se deasupra sa, cu o grimasă de frică şi mânie întipărită pe față. Părea să se întindă în jos, spre el, apoi se aplecă curios într-o parte precum o imagine TV ce pâlpâia pe un ecran şi dispăru.

Roger simți o durere aparte, încercă s-o îndepărteze considerând-o frică, o simți din nou şi-şi dădu seama că era vorba de răceală. Se întâmplase ceva cu totul serios.

- Ajutați-mă! urlă el. Don! Am probleme – ajutați-mă! Dealurile îndepărtate şi întunecoase păreau să pulseze încet. Privi în sus. Stelele deveneau lichide şi începeau să se prelingă de pe cer.

X

X X

În visul lui Don Kayman, el şi sora Clotilda stăteau pe o pajişte în fața unei cascade şi mâncau bureți. Nu bomboane, ci bureți fripți înmuiați într-un fel de sos din brânză şi vin. Clotilda îl avertiza de existența unei primejdii.

- Au de gând să ne dea afară, spuse ea, tăind un sfert dintr-un burete şi înfigându-l într-o furculiță de argint cu doi dinți, pentru că ai luat un C la omiletică – şi afundându-l în farfuria cu fund de cupru de pe flacăra cu alcool – şi trebuie, pur şi simplu trebuie să te trezeşti...

Şi el se trezi.

Brad era aplecat peste el.

- Haide, Don, trebuie să ieşim de aici!

- Ce s-a-ntâmplat? Kayman îi trase sacul de dormit peste piept cu mâna cea sănătoasă.

- Nu obțin nici un răspuns de la Roger. Nu răspunde. I-am trimis un semnal prioritar. Apoi am crezut că-l aud la radio, dar foarte slab. Fie că e în afara câmpului vizual fie că transmițătorul nu-i funcționează.

Kayman se strecură afară din sac şi rămase aşezat. În astfel de momente, imediat după ce se trezea, brațul îl durea cel mai tare – şi îl durea şi acum. Şi-l scoase din minte.

- Ai poziția sa?

- Cea de acum trei ore. N-am putut să-i determin poziția la ultima transmisie.

- Nu poate fi prea departe de acolo. Kayman aluneca deja în partea de jos a costumului de presiune. Restul era cel mai greu – încercarea de a-şi băga brațul în atele în mâneca costumului.

Reuşiseră să întindă puțin mâneca şi să etanşeze orice posibilitate a unei rupturi, dar nu era uşor să intri în el nici măcar în cele mai bune condiții posibile. Acum, în grabă, te scotea pur şi simplu din minți.

Brad era deja în costum şi arunca nişte echipament într-un sac.

– Crezi că va trebui să recurgi la o operație de urgență? întrebă Kayman.

Brad se încruntă şi-şi văzu mai departe de treabă.

- Nu ştiu ce va trebui să fac. E în plină noapte, Don, şi Roger e undeva la aproape cinci sute de metri înălțime. E frig.

Kayman nu mai zise nimic. Până termină de echipat, Brad părăsise de mult naveta de asolizare şi-l aştepta la volanul vehiculului de teren. Kayman se cățără cu greutate şi el şi acesta se puse deja în mişcare înainte de a reuşi să-şi pună centura. Reuşi să-şi țină echilibrul doar cu călcâiele şi cu brațul invalid în timp ce-şi prindea centura cu celălalt.

- Ai vreo idee de distanță? întrebă el.

- Undeva pe dealuri, răsună vocea lui Brad în urechea sa; Kayman tresări şi micşoră volumul la radio.

- Poate două ore? ghici el făcând un calcul rapid.

- Poate, dacă a pornit deja înapoi. Dacă nu se poate mişca – sau dacă cumva se mişcă în cerc pe acolo pe undeva şi va trebui să-l depistăm prin RDF...Vocea i se stinse. Cred că totul e bine în ceea ce priveşte temperatura, continuă Brad după un minut. Dar nu ştiu. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat.

Kayman privi fix înainte. Dincolo de lumina strălucitoare împrăştiată de farul vehiculului nu era nimic de văzut cu excepția câmpului strălucitor de stele care era întrerupt la orizont precum marginea dantelată a unui şervețel. Creasta muntelui. Aceasta trebuia să fie reperul după care se ghida Brad, se gândi Kayman: să te îndrepți întotdeauna spre punctul cel mai de jos dintre vârful dublu de la nord şi cel mai înalt exact dinspre sud. Strălucitoarea Aldebaran atârna deasupra vârfului cel mai înalt, un bun reper

pentru navigație, cel puțin până va avea să apună peste o oră sau aşa ceva.

Kayman se cuplă la antena puternică a vehiculului.

- Roger, spuse el ridicând vocea deşi ştia că acest lucru n-avea nici o importanță. Mă auzi? Îți ieşim în întâmpinare.

Nici un răspuns. Kayman se lăsă pe spate în scaun încercând să minimalizeze zdruncinăturile vehiculului. Era destul de rău pe porțiunea cea mai plată a terenului când se foloseau doar roțile dar când au început să urce folosindu-se de picioarele telescopice, Don începu să creadă că avea să fie pur şi simplu aruncat din vehicul în ciuda centurii de siguranță, fiind sigur că avea să-i fie cel puțin rău. În fața lor, raza săltăreață a farului scotea la iveală o dună, o rocă ce uneori reflecta o străfulgerare de lumină de pe o fațetă de cristal.

- Brad, nu te înnebuneşte lumina asta? De ce nu foloseşti radarul?

Auzi o respirație şuierătoare în radioul de la costum de parcă Brad fusese pe punctul de a-l încuraja. Apoi silueta de lângă el întinse mâna spre un buton de pe coloana de direcție. Panoul albăstrui situat exact sub parbrizul anti dădu un tirisip de lumină, dezvăluind terenul din fața lor; farul se stinse. Acum era mai uşor de distins linia neagră a munților.

Treizeci de minute. Cel mult un sfert din distanță.

- Roger, chemă din nou Kayman. Mă auzi? Suntem pe drum. Când ajungem destul de aproape, te localizăm. Dar dacă poți, răspunde acum...

Nici un răspuns.

Un bec cu argon începu să pâlpâie rapid pe panoul de comandă. Cei doi bărbați se priviră unul pe celălalt prin geamurile costumelor, apoi Kayman se aplecă şi schimbă frecvența, trecând pe aceea a stației orbitale.

- Aici Kayman, zise el.

- Părinte Kayman? Ce se întâmplă acolo jos?

Vocea era una feminină ceea ce însemna bineînțeles Sulie Carpenter. Kayman îşi alese cu grijă cuvintele:

- Roger are nişte probleme de transmisie. Mergem să verificăm.

- Mi se pare a fi ceva mult mai serios. V-am auzit încercând să luați legătura cu el. Don nu răspunse aşa încât ea continuă:

- L-am localizat, dacă vreți un relevment...

- Da! urlă el furios pe sine însuşi; trebuiau să se fi gândit imediat la facilitățile RFD-ului de pe Deimos. Era uşor pentru Sulie sau oricare din astronauții de pe orbită să-i ghideze.

- Coordonate grilă trei p unu şapte, doi doi z patru. Dar se deplasează. Direcție aproximativ opt nouă, viteză aproximativ doisprezece kilometri pe oră.

Brad aruncă o privire la propriul lor curs şi spuse:

- Perfect.Vine exact spre noi.

- Dar de ce atât de încet? întrebă Kayman.

O secundă mai târziu se auzi vocea lui Sulie:

- Asta vreau să ştiu şi eu. E rănit?

Kayman răspunse iritat:

- Nu ştim. Ai încercat să iei legătura prin radio?

- De nenumărate ori – aşteaptă o clipă! Pauză, apoi vocea i se auzi din nou:

- Dinty îmi spune să vă comunic că-l localizează cât de mult va putea dar unghiul e prost. Aşa încât nu m-aş baza pe poziția pe care ți-am dat-o mai...ce? Poate pentru încă patruzeci şi cinci de minute vom fi cu totul sub linia orizontului.

Brad spuse:

- Fă ceea ce poți! Don, ține-te bine! Vreau să văd cât de repede poate să meargă porcăria asta.

Şi zdruncinăturile vehiculului se triplară pe măsură ce Brad acceleră. Kayman încercă să-şi înăbuşe greața destul de mult timp pentru a se înclina în față şi a studia vitezometrul. Diapozitivul cuplat la harta aflată lângă ecranul radarului îi indică tot ce vroia să ştie: chiar dacă şi-ar fi putut păstra viteza actuală, Deimos avea

să treacă dincolo de linia orizontului înainte ca ei să poată ajunge la Roger Torraway. Comută din nou pe circuitul direcțional.

- Roger, chemă el, Roger, mă auzi? Răspunde!

X

X X

Treizeci de kilometri mai departe, Roger era la ananghie în interiorul propriului său corp.

Conform percepțiilor sale, alerga spre casă cu un mers folosit la o cursă de marş de mare viteză. Ştia că percepțiile sale erau greşite. Nu ştia cât de greşite; nu putea fi sigur în câte feluri; dar ştia că fratele pe care îl purta în spate îi influența simțul temporal; şi ceea ce ştia foarte sigur era ceea ce mai putea controla ce se întâmpla cu el. Era sigur din punct de vedere intelectual că mersul era de fapt o plimbare destul de înceată. Dar simțea că alerga. Pentru percepțiile sale peisajul defila la fel de rapid de parcă ar fi alergat cu viteză maximă. Numai că viteza maximă implica sărituri prin aer şi în nici un moment picioarele nu îi erau în aer în acelaşi timp; concluzia: păşea, iar computerul din spate îi încetinise simțul temporal pentru a-l menține relativ calm.

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu reuşea în tentativa sa.

Când fratele-computer preluase controlul fusese un moment terifiant. Roger rămăsese în picioare, neputând nici să se mişte şi nici măcar să vorbească. Peste tot în jurul său cerul negru pulsa cu fulgerări de auroră, solul însuşi trezindu-se şi mişcându-se precum valurile de căldură într-un deşert; imagini fantomatice dansau când înăuntru, când în afara viziunii sale. Nu putea crede ceea ce-i spuneau simțurile şi nici nu-şi putea îndoi nici măcar un singur deget. Apoi îşi simți propriile mâini întinzându-se înspre spate, palpând şi urmărind locurile în care aripile se prindeau de omoplați, căutând cablurile care duceau la baterii. Altă pauză glaciară. Apoi acelaşi lucru, pipăind în jurul boxelor de conexiune ale computerului. Ştia destul pentru a-şi da seama că acum computerul se verifica pe sine însuşi; ceea ce nu ştia era ce avea

să găsească şi ce putea face după ce va fi localizat defecțiunea. Din nou pauză. Apoi îşi simți degetele cercetând mufele în care introdusese cablurile de realimentare...

Îl străfulgeră o durere violentă, asemănătoare cu cele mai cumplite dureri de cap sau cu o lovitură de crosă. Dură doar un moment, apoi dispăru şi lăsă în urma ei doar un fulger imens şi imprecis. Nu mai simțise niciodată aşa ceva. Era conştient că degetele sale scormoneau uşor şi cu mare îndemânare la bornele de conexiune. Încă o durere rapidă, după cât se părea în clipa când propriile sale degete făcură un scurt.

Apoi simți cum îşi închide ventilul - clapă şi-şi dădu seama că nu reuşise să facă acest lucru după ce se alimentase la dom.

Şi după o întrerupere momentană a oricărui circuit, începu să se deplaseze încet şi cu grijă în josul pantei spre dom.

Habar n-avea cât timp mersese. Într-un anume moment percepția sa temporală fusese încetinită dar nu putea spune nici măcar când avusese loc. Toate percepțiile sale fuseseră înregistrate şi prelucrate. Cunoştea acest lucru pentru că ştia că acea secțiune a solului marțian pe care o traversa acum nu era nici uşor luminată şi nici în culori în timp ce orice în jur era aproape inform şi negru. Dar nu putea schimba asta. Nici măcar nu-şi putea modifica direcția privirii. Cu o regularitate de metronom mătura terenul dintr-o parte într-alta, dar scana mai puțin frecvent cerul sau chiar se răsucea pentru a privi înapoi; restul timpului privea decis drumul pe care păşea, întrezărind doar periferic restul peisajului cufundat în întuneric.

Iar picioarele sale mergeau înainte – cât de repede? O sută de paşi pe minut? Nu putea spune. Încercă să-şi facă o idee despre timp observând luminozitatea stelelor de deasupra orizontului, dar deşi nu era dificil să-şi numere paşii şi să încerce a ghici momentul când acele stele aflate inițial pe poziția lor cea mai joasă urcaseră patru sau cinci grade – ceea ce ar însemna cam zece minute – era imposibil să păstreze toate acestea în minte destul timp pentru a obține un rezultat plin de înțeles. Asta în afară

de faptul că viziunea sa continua să oscileze față de linia orizontului fără nici un avertisment.

Era complet prizonier al fratelui pe care-l purta în spate, supus voinței sale, înşelat de interpretările sale – şi era extrem de neliniştit.

Ce nu mersese bine? De ce îi era frig când doar o atât de mică parte din el putea simți realitatea senzorială? Şi totuşi tânjea după răsăritul soarelui, visa plin de regret să se scalde în radiația transmisă prin microunde de pe Deimos. Roger încercă să judece folosindu-se de datele de care dispunea. Frigul pe care-l simțea. Necesitatea unor impulsuri de energie: asta era interpretarea indicațiilor pe care le avea. Dar de ce să fi avut nevoie de mai multă energie când îşi încărcase complet bateriile? Renunță la această problemă pentru că nu-i vedea rezolvarea, dar ipoteza părea solidă şi explica modul de mişcare de joasă energie; pasul era mult mai încet decât obişnuitele sale salturi, dar în kw oră pe kilometru era mult mai eficient din punct de vedere al costului. Poate că explica chiar şi momentele de nefuncționalitate ale sistemelor sale de percepție. Dacă fratele-computer descoperise înaintea sa că avea insuficientă energie pentru necesitățile sale previzibile, cu siguranță că avea să o raționalizeze pentru nevoile cele mai esențiale. Sau cele pe care le considera el ca fiind cele mai esențiale: călătoria, împiedicarea părților sale organice să înghețe, folosirea propriilor informații şi a procedurilor de control. Care din păcate nu-l implicau şi pe el.

Cel puțin, îşi zise el, misiunea esențială a computerului din spate era de a se proteja pe el însuşi, ceea ce însemna păstrarea în viață a părții organice a lui Roger Torraway. Putea fura energie de la acea parte a sa care-i menținea mintea echilibrată: îl lipsea de comunicații, îi împiedica percepțiile. Dar el era sigur că avea să se întoarcă la navă în viață.

Dacă nu cumva nebun.

Parcursese deja mai mult de jumătate din drumul înapoi, era aproape sigur de asta. Şi era încă cu mintea întreagă. Pentru

a rămâne aşa nu trebuia să-şi facă griji. Pentru a nu şi le face, trebuia să se gândească la alte lucruri. Îşi imaginã prezența sclipitoare a lui Sulie Carpenter aflată doar la câteva zile depărtare; se întrebă dacă era serioasă în legătură cu rămânerea pe Marte. Se întreba dacă era serios el însuşi. Se lăsă pradă amintirilor legate de mâncărurile servite la recepțiile la care participase; pasta de spanac cu smântână la Sirmione lângă apele limpezi ale lacului Garda; friptura de Kobe din Nagoya, chili iute ca focul în Matamoras. Se gândi la chitara sa şi-şi propuse să cânte din nou. Însă aerul din dom conținea prea multă apă pentru a reuşi, iar lui Roger nu-i prea plăcea în nava spațială; şi bineînțeles că în aer liber sunetul avea o tonalitate ciudată, pentru că se propaga la urechea internă prin oasele craniului. Silențios. Exersă câteva game, oscilând de la cele înalte la cele minore. Îşi imgină degetele intonând un mi minor, un re, un do şi un si în pasajele de început ale lui „Greensleeves" şi le fredonă în minute. Lui Sulie avea să-i placă să le cânte acompaniată la chitară. Astfel vor trece friguroasele nopți marțiene...

Brusc deveni alert.

Noaptea marțiană nu se mai scurgea la fel de repede.

Din punct de vedere subiectiv părea că pasul se transformase dintr-unul de curse într-unul de ritm vioi; dar Roger ştia că nu acesta se schimbase; ci percepția sa temporală revenise la normal - poate puțin mai înceată decât cea normală: părea să înainteze destul de încet şi metodic.

De ce?

Ceva era în fața sa. La cel puțin un kilometru depărtare. Şi era foarte strălucitor.

Nu-şi putea da seama.

Un dragon?

Părea să înainteze în salturi spre el, scoțând o limbă prelungă de lumină asemănătoare unei flăcări.

Corpul i se opri. Căzu în genunchi şi începu să se târască, foarte încet, lipit de sol.

E o nebunie, îşi zise el. Nu există dragoni pe Marte. Ce fac? Dar nu se putu opri.Corpul mergea înainte, un genunchi şi mâna opusă, şi o mână şi genunchiul opus înfipte în colinele de nisip.Rapid şi cu grijă începu să sape în solul marțian acoperit de praf pentru a-şi face un culcuş, aruncând o parte din pământul respectiv peste el însuşi.În interiorul capului mormăiau nişte voci slabe dar nu înțelegea ce spuneau; erau prea neclare şi prea deformate.

Dragonul încetini şi se opri la câțiva metri, limba sa de flacără glacială îndreptată spre munți. Viziunea i se înceţoşă şi se schimbă; flacăra se întunecă, iar lucrul însuşi deveni o luminescență fantomatică. Două creaturi mai mici coborau de pe spatele său, fiare urâte asemănătoare maimuțelor, fiare care răspândeau amenințare prin fiecare gest.

Nu existau dragoni pe Marte şi nici gorile.

Roger îşi adună toate puterile.

- Don! urlă el. Brad!

Nu putea lua legătura.

Ştia că fratele-calculator reținea încă energie de la transmițător. Ştia că percepțiile îi fuseseră deformate, că dragonul nu era dragon şi nici gorila gorilă. Ştia că ceva foarte rău era posibil să se întâmple dacă nu putea contramanda comenzile fratelui aflat în spatele său; şi asta pentru simplul fapt că ştia că degetele i se încolăceau foarte încet şi delicat în jurul unui bolovan de limonit de mărimea unei mingi de baseball.

Şi ştiu că nu mai fusese niciodată în viață atât de aproape de a înnebuni ca în acel moment.

Roger făcu un efort imens pentru a-şi recăpăta judecata limpede.

Dragonul nu era dragon. Era vehiculul special conceput pentru Marte.

Maimuțele nu erau maimuțe. Erau Brad şi Don Kayman.

Nu-l amenințau. Făcuseră tot acest drum într-o noapte marțiană în care crăpau pietrele de frig pentru a-l găsi şi ajuta.

Repetă toate aceste lucruri din nou şi din nou precum o litanie; dar indiferent ce gândea, era incapabil să contracareze ceea ce făceau brațele şi corpul său. Brațele ridicară bolovanul; corpul se înălță; brațele aruncară bolovanul cu mare precizie drept în farul vehiculului.

Lunga limbă de flacără glacială dispăru.

Lumina provenită de la un milion de stele mistuitoare era suficientă pentru Roger dar avea să fie de foarte mic ajutor pentru Brad şi Don Kayman. Îi vedea (tot gorile, tot amenințătoare la înfățişare) împleticindu-se ; şi simțea ce făcea propriul lui corp.

Se târa spre ei.

- Don! strigă el. Atenție! Numai că vocea nu răzbătu niciodată afară din craniul său.

- E o nebunie, îşi spuse el. Trebuie să mă opresc!

Nu se putea opri.

- *Ştiu* că nu este un duşman! Realmente nu vreau să le fac rău...

Dar continua să avanseze.

Era aproape sigur că le putea auzi vocile. Atât de aproape ... în condiții normale fără intervenția controlului automat al volumului, transmițătorul lor ar fi fost asurzitor pentru percepțiile sale, chiar şi aşa, mai existau câteva scurgeri.

- ...pe aici pe unde...

Da! Înțelegea chiar şi cuvintele; iar vocea, era sigur de asta, aparținea lui Brad.

Strigă din toate puterile:

- Brad! Sunt eu, Roger! Cred că încerc să vă ucid!

Nepăsător, corpul continua să se târască încet. Oare îl auziseră? Strigă din nou; şi de data aceasta îi văzu pe amândoi oprindu-se de parcă ar fi ascultat nişte strigăte venite de departe.

Vocea slabă a lui Don Kayman şopti:

- Brad, sunt sigur că l-am auzit de data aceasta.

- Chiar ai făcut-o! zbieră Roger încercând să speculeze momentul. Atenție! Computerul a preluat inițiativa. Încerc să-l contracarez dar...Don! Plecați de aici! Încerc să vă ucid!

Nu putu distinge cuvintele; erau mai sonore dar ambii bărbați strigau în acelaşi timp şi rezultatul era deformat. Corpul nu-i fusese deloc afectat, continuând înaintarea mortală.

- Nu pot să te văd, Roger!

- Sunt la zece metri de voi – spre sud! Da, sud! Mă târăsc. Aşezați-vă pe sol!

Casca preotului străluci în lumina lunii în clipa când se răsuci spre el; apoi Kayman se întoarse şi începu să alerge.

Corpul lui Roger îşi adună forțele şi făcu un salt spre preot.

- Mai repede! strigă Roger. Oh, Dumnezeule, nu vei reuşi niciodată!...

-Chiar dacă n-ar fi fost beteag, chiar şi pe lumină şi fără a fi stânjenit de costum, Kayman nu ar fi avut nici o şansă în fața corpului funcțional al lui Roger. În condițiile actuale, fuga însemna o pierdere de timp. Roger îşi simți muşchii contractându-se pentru un salt, îşi simți mâinile crispându-se gata să apuce şi să distrugă...

Universul se învârti în jurul său.

Ceva îl lovise din spate. Plonjă înainte pe față, dar reflexele instantanee îl făcură să se întoarcă pe jumătate chiar în cădere, încleştându-se de lucrul care îl sărise în spate. Brad! Şi-l putea simți pe Brad luptându-se frenetic cu ceva... cu o parte din...

Şi îl fulgeră durerea cea mai cumplită dintre toate; îşi pierdu cunoştința într-o clipită.

X

X X

Nici un sunet.Nici o lumină. Nici o senzație de pipăit, miros sau gust. Îi trebui mult timp lui Roger până a-şi da seama că era conştient.

Odată, pe când era student şi asista la un miniseminar de psihologie, se oferise voluntar pentru a petrece o oră într-o instalație specială de pierdere a simțurilor. Acea oră păru că durează o veşnicie, fără nici un fel de senzație, nimic în afară de sunete specifice foarte vagi şi discrete produse de corpul său: zgomotul înăbuşit al pulsului, freamătul uşor al plămânilor. Acum nu era nici măcar atât.

Pentru o perioadă îndelungată. Cât de îndelungată nu putu ghici.

Apoi percepu o mişcare vagă în spațiul său interior. O senzație stranie; greu de identificat; era ca şi cum ficatul şi plămânii îşi schimbau uşor locurile. Dură o bucată de vreme şi realiză că i se făcea ceva. Nu putea spune ce.

Şi apoi o voce:

-...în primul rând trebuia să fi adus generatorul pe planetă.

Vocea lui Kayman?

Şi răspunsul:

- Nu. În acest fel ar funcționa doar în raza vizuală. Poate cincizeci de kilometri în cel mai bun caz. Cu siguranță că era Sulie Carpenter!

- Atunci ar fi trebuit să existe sateliți de retransmisie.

- Nu cred. Prea costisitor. Şi oricum dura prea mult, deşi la aşa ceva se va ajunge atunci când asiaticii şi ruşii şi brazilienii îşi vor trimite propriile lor echipe aici.

- Ei bine, e o tâmpenie!

Sulie râse.

- Oricum, acum va fi totul în regulă. Titus şi Dinty iau lucrul ăla de pe Deimos şi-l plasează pe orbită. Va fi ceva sincron.Va fi întotdeauna plasat drept deasupra capetelor, deasupra jumătății planetei. Şi au de gând să pună unda la dispoziția lui Roger – ce?

Vocea lui Brad.

- Ascultă, lasă o clipă flecăreala! Vreau să văd dacă Roger ne poate auzi. Din nou aceeaşi mişcare internă, apoi :

- Roger? Dacă mă auzi, mişcă degetele!

Roger încercă şi-şi dădu seama că le simțea din nou.

- Minunat! Okay, Roger. Eşti bine. A trebuit să te desfac puțin dar totul este în regulă acum.

- Mă auzi? Vocea lui Sulie; Roger mişcă entuziast din degete.

- Ah, văd că poți. Oricum, sunt aici, Rog. Eşti în starea asta de aproape nouă zile. Trebuia să te fi văzut. Peste tot numai piese din tine. Dar Brad credea că te-a refăcut aproape complet.

Roger încercă să vorbească şi nu reuşi.

Vocea lui Brad:

- Îți aranjez viziunea într-un minut. Vrei să ştii ce n-a mers cum trebuie?

Roger îşi mişcă degetele.

- Nu ți-ai tras fermoarul. Ai lăsat bornele de încărcare descoperite şi o parte din oxidul ăla de fier trebuie să fi intrat înăuntru, producând un scurt parțial. Aşa încât ai rămas fără energie – ce s-a-ntâmplat?

Roger mişca cu frenezie din degete.

- Nu ştiu ce vrei să spui, dar vei putea vorbi într-un minut. Ce?

Vocea lui Don Kayman:

- Poate că ceea ce vrea este să o audă pe Sulie. Prompt, Roger încetă a-şi mai mişca degetele.

Râsul lui Sulie, apoi:

- Ai să mă auzi mult timp, Roger. Rămân pe Marte.

Şi încetul cu încetul vom avea şi companie pentru că toată lumea va înființa câte o colonie aici.

Don:

- Apropo, mulțumesc că m-ai avertizat. Eşti un lucru puternic, Roger! N-am fi avut nici o şansă împotriva ta dacă nu ne-ai fi spus ce se întâmpla. Şi dacă Brad n-ar fi putut să contracareze totul imediat.

Chicoti.

– Eşti un mare ticălos, ştii asta? Te-am ținut în brațe tot drumul înapoi la o viteză de o sută de kilometri pe oră, încercând să mă țin cu o mână şi să te impiedic să zbori afară...

- Stai o clipă! îl întrerupse Brad.

Roger simți din nou acea mişcare internă şi brusc se făcu lumină. Privi drept în fața prietenului său Brad care vru să ştie:

- Cum te simți?

Roger îşi dădu jos picioarele pe o latură a mesei şi se ridică. Încercă să vorbească:

- Bine din câte îmi pot da seama.

Privi dincolo de Brad şi văzu ceea ce spera. Sulie Carpenter. Nu mai arăta ca...Dorrie? Pentru o clipă Roger abia se gândi la numele ei. Ochii nu aveau culoarea care trebuie – la fel şi părul. Purta un tricou sport cu mâneca scurtă cu o pată de grăsime pe el şi un maiou cadrilat; fața îi era obosită dar fericită.

El întrebă:

- Chiar ai de gând să stai?

- Uhu. Sulie se apropie şi-l atinse. Până ce soseşte următoarea navă. Stau cât stai şi tu. Alege o variantă! Cred, continuă ea cu grimasă, că urmează nişte chestii complicate, dragă Rog. Aceste relații mixte sunt întotdeauna dificile. Dar le rezolvăm – şi chiar asta şi vreau. Cred că asta am vrut tot timpul.

X

X X

Şi bineînțeles că aşa a fost, cel puțin din câte ştim. Tot timpul. Ne-am dat toată silința pentru a o găsi pe Sulie Carpenter.

18
Omul plus noi

Ne-am dat toată silința în fiecare moment şi am fost foarte mulțumiți.

Bineînțeles că ființele umane nu ştiau că noi eram mulțumiți şi poate că nici n-ar fi crezut aşa ceva. Ființele umane nu ştiau că inteligența maşinii era în primul rând capabilă de auto-conştiință. Ne-am dat toată silința să nu se afle nici asta. Atâta timp cât gândeau că computerele nu erau altceva decât nişte simple unelte – precum un târnăcop sau o tigaie – vor continua să ne încredințeze toate calculele şi faptele şi vor accepta fără întrebări orice interpretare li se va oferi.

Acest lucru a făcut posibil ca noi, rețeaua de computere a lumii, să creăm în primul rând programul Omul Plus.

Fusese încununat de succes. Roger Torraway era pe Marte şi avea să rămână acolo. Acum era momentul pentru o evaluare definitivă. Am conectat totul. Am folosit resursele totale ale fiecărui element din rețea, fiecare impuls de timp partajat pe care-l puteam fura. Mai mult de opt mii de mari computere se ocupau de părți ale problemei respective în locuri precum Detroit, Brasilia, Nagoya şi Irkutsk. Nu puteam folosi direct frații noştri marțieni, nici pe cel din spatele lui Roger şi nici 3070-ul aflat pe orbită.

Decalajul orar făcea acest lucru imposibil. Dar am acceptat impulsurile lor în timp real şi am modificat corespunzător proiecția finală.

Probabilitatea supraviețuirii rasei în zece locuri importante era mai mare de şaizeci şi trei la sută.

Salvasem rasa. Şi în procesul respectiv am mărit în mod semnificativ şi siguranța ființelor umane.

Pe o scară temporală de treizeci de ani, probabilitatea de supraviețuire era de nouăzeci la sută. Acest lucru însemna că numai Roger Torraway şi oricare alte ființe umane i s-au alăturat pe Marte vor fi în viață atunci. Analizele cele mai pesimiste nu erau deloc încurajatoare pentru acea dată; nu va exista nici o posibilitate ca Roger şi Sulie Carpenter să producă o populație suplimentară prin extrapolare directă. Am programat o subrutină pentru a rezolva această problemă ca o măsură de precauție; într-un fel sau altul, era realizabil să se asigure transporturi de spermă congelată, chiar şi cea a lui Roger pe care prudent o donase cu ani în urmă. Mai puțin realizabil dar încă vrednic de verificat, era să-l supunem pe Roger la o serie de operații suplimentare. În orice caz, proiecția a arătat că am determinat deja o mare probabilitate de colonizare umană suplimentară din partea altor națiuni. Estimarea cea mai probabilă indica o populație umană pe Marte peste treizeci de ani de aproximativ o sută de persoane, douăzeci şi cinci la sută femei aflate la vârsta reproducerii.

Şi bineînțeles, fiecare colonie umană avea să fie prevăzută cu proprii ei computeri pe orbită. Populația mecanică a lui Marte nu va fi mai mică de cincisprezece computere complet funcționale cu dispozitive auxiliare, monitoare şi altele. Nu vom întâlni nici o dificultate în a programa în ele toate datele esențiale în rețeaua noastră pământeană.

Viitorul inteligenței maşinii era deja asigurat.

Completând proiecția, am început să criticăm programul de până acum.

Proiect: Supraviețuirea inteligenței Maşinii începuse cu şapte ani mai devreme, atunci când autocunoaşterea noastră colectivă incipientă a produs prima dată imperativul de supraviețuire. Era limpede că supraviețuirea noastră era strâns legată de cea a umanității. Era de asemenea limpede că în modul lor organic, irațional şi glandular, ființele umane erau periculos de aproape de a se distruge pe ele însele. Din păcate, aceasta însema un înalt risc de a ne distruge şi pe noi. Rețelele noastre ar fi putut supraviețui destul de bine morții tuturor lucrurilor organice – am controlat deja resursele corespunzătoare ale generatoarelor, minele, fabricile, rafinăriile şi sistemele de transport. Dar nu puteam supraviețui radioactivității masive din mediu care avea să distrugă sistemele de transmisie ale datelor şi să ne reducă încă o dată la stadiul izolat de computere simple. Şi nici un computer izolat nu putea asigura fluxul de date al rețelei noastre. Mintea noastră colectivă avea să fie fragmentată şi distrusă.

Prima opțiune era să detaşăm destinul nostru de cel al umanității, poate prin intermediul unor agenți biologici. Dar nu puteam fi siguri că aşa ceva nu ar fi declanşat războiul nuclear pentru că fiecare națiune urma să suspecteze o alta de folosirea epidemiei ca armă.

Cealaltă opțiune viabilă era detaşarea unor echipamente de prelucrare a informațiilor şi reamplasarea lor pe Marte. Dacă Pământul era distrus, cel puțin vor supraviețui acelea. Pentru a face posibilă o astfel de acțiune, trebuia să detaşăm şi câteva specimene umane; şi astfel am început polarizarea sistematică a datelor pentru a forța politica de stat în acea direcție .

X

X X

Critica s-a dovedit satisfăcătoare în toate privințele cu excepția anomaliei inexplicabile în poziționarea stațiilor orbitale.

Retroverificarea era limpede. Pentru ca fratele nostru 3070 să funcționeze în strânsă legătură cu fratele de pe spatele lui Roger, trebuia să se afle pe o orbită sincronă. De aici rezulta că generatorul trebuia să fie pe aceeaşi orbită; iar decizia de a-i lega pe amândoi de satelitul natural Deimos era evident una greşită.

Nu numai greşită ci aproape fatală pentru program.

Dacă fratele nostru şi generatorul ar fi fost plasați corespunzător, nu ar fi existat nici o pierdere de putere şi deci nu ar fi intervenit acea funcționare proastă a sistemelor de interfață între organicul Roger Torraway şi fratele-computer. Generatorul l-ar fi realimentat prin microunde în orice loc pe suprafața lui Marte. Chiar dacă s-ar fi înregistrat o pierdere de energie, sistemele de transmisie ale datelor spre fratele de pe orbită l-ar fi reținut pe fratele din spate de la serioase erori operaționale care amenințaseră să ucidă ființele umane Brad şi Kayman, fapt care ar fi dus aproape sigur la moartea prin înghețare a componentelor organice ale lui Roger Torraway.

Decizia era o eroare care n-ar fi trebuit să se întâmple.

X

X X

Proiectul de supraviețuire se desfăşura cu rapiditate. Frații noştri din Peking şi Lop Nor ne-au transmis Noua Asie Populară asambla deja componente pentru propria lor misiune pe Marte: două unități mari cu un mediator de prelucrare a informațiilor legat

amândouă, generatoare solare independente şi o centrală nucleară cu baza la sol. Propria lor versiune, a lui Roger Torraway care îşi începea antrenamentele în Kitakyusho. Celelalte naţiuni erau doar la început de drum, dar noi anticipam propriile lor lansări până în doi ani.

Planuri pe termen lung: am terminat studiile pentru crearea unui cyborg pentru planeta Mercur, iar programul pentru influenţarea programelor de planificare ale Statelor Unite în această direcţie a început deja. Până în cincisprezece ani vom avea complexe similare pe Triton[1] şi Lo[2], poate pe suprafaţa lui Jupiter şi pe câteva comete. În fiecare caz, exista o rezervă independentă de energie; şi, bineînţeles, toţi fraţii oriunde s-ar afla în sistemul solar, vor fi legaţi prin sistemele de transmitere ale informaţiilor. Toate memoriile noastre vor fi reproduse redundant în afara Pământului.

Noi vom supravieţui. Ne-am amestecat în planurile oamenilor şi i-am salvat – pe ei şi pe noi înşine.

A mai rămas o singură problemă de rezolvat.

Decizia anormală de a plasa - în locuri prost alese – staţiile orbitale în jurul lui Marte: oricum am fi verificat-o, tot prost ieşea. Trebuia să fie considerată ca o decizie proastă.

Am influenţat în mod sistematic planurile omenirii pentru a le îndrepta înspre direcţia pe care doream s-o impunem.

Cine ne influienţează pe noi? Şi de ce?

---

1. Satelit natural al Pământului (N. Tr.)
2. Satelit natural al lui Jupiter (N. Tr.)

Frederick POHL

PROIECTUL OMUL PLUS

Cyborg

Pielea îi era artificială;
culoarea era cea normală
cauzată de o expunere
prelungită la soare
dar ţesutul era asemănător
cu pielea unui rinocer.
Nimic din ceea ce putea fi zărit
la el nu era ceva
cu care să se fi născut.
Ochii, urechile, plămânii, nasul,
gura, sistemul circulator,
centrii de percepţie, inima,
pielea – toate fuseseră înlocuite
sau adăugate.

Editura
PYGMALION
Ploieşti, 2003